ΧΕΝΡΥ ΦΟΡΝΤ

Ο ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΒΡΑΙΟΣ

Το σημαντικοτερο παγκοσμιο προβλημα

...Οι Εβραίοι ασκούν μιά επιρροή την οποία οι ίδιοι ανοιχτά διακηρύσσουν. Ισχυρίζονται ότι τα θεμέλια του κράτους των ΗΠΑ είναι Εβραϊκά και όχι Χριστιανικά και ότι ολόκληρη η ιστορία αυτής της χώρας θα έπρεπε να ξαναγραφτεί γιά να αναγνωριστεί η προγενέστερη δόξα που οφείλεται στην Ιουδαία.

Το σημαντικότερο σημείο γιά μας δεν είναι ο Εβραϊκός κόσμος αλλά η Εβραϊκή ιδέα και ο κόσμος σαν όργανο αυτής της ιδέας. Σ' αυτή την έρευνα γιά το Εβραϊκό Ζήτημα, είναι η Εβραϊκή επιρροή και η Εβραϊκή Ιδέα, που πρόκειται να ανακαλυφθούν και να προσδιοριστούν.

Οι Εβραίοι είναι προπαγανδιστές. Αυτή ήταν πρωταρχικά η αποστολή τους. Να προπαγανδίσουν δηλαδή το κεντρικό δόγμα της θρησκείας τους. Αυτό απέτυχαν να το κάνουν. Αποτυγχάνοντας σ' αυτό, σύμφωνα με τις δικές τους Γραφές, απέτυχαν σε όλα. Έτσι βρέθηκαν χωρίς ευλογημένη αποστολή. Κατέχουν ακόμη την ιδέα της αποστολής σε μία εκφυλισμένη μορφή της. Αντιπροσωπεύει τον διαρκώς αυξανόμενο υλισμό της εποχής μας, που έχει πάρει την σημασία του βρωμερού καταναλωτισμού, αντί να είναι ένα κανάλι υπηρεσιών.

Ο ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΒΡΑΙΟΣ ΧΕΝΡΥ ΦΟΡΝΤ

ΧΕΝΡΥ ΦΟΡΝΤ

Ο ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΒΡΑΙΟΣ

Το σημαντικοτερο παγκοσμιο προβλημα

ΣΤΕΡΕΩΜΑ

Χένρυ Φόρντ

Ο ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΒΡΑΙΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ:
Χαρίκλειας Μπίμπη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ:
Γιώργου Γούλη
ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ:
Γιάννης Μαντζουράνης
ΦΩΤΟΣΥΝΘΕΣΗ:
Κ. Κορδαλής & ΣΙΑ ο.ε.
ΕΚΤΥΠΩΣΗ ΟΦΣΕΤ:
Λάκης Κουκουλής
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ:
Γ. Δεληδημητρίου

Εδοτικός Οίκος *ΣΤΕΡΕΩΜΑ*

Ο
ΔΙΕΘΝΗΣ
ΕΒΡΑΙΟΣ

Το σημαντικότερο παγκόσμιο πρόβλημα

Συντόμευση από το πρωτότυπο όπως εκδόθηκε από
τον διάσημο σ' όλον τον κόσμο βιομηχανικό ηγέτη
ΧΕΝΡΥ ΦΟΡΝΤ
Τα κείμενα που περιέχονται σ' αυτό το βιβλίο δημοσιεύτηκαν για πρώτη φορά στην περιοδική έκδοση της εταιρίας Φόρντ Μότορ "The Dearborn Independent"

ΕΚΔΟΣΕΙΣ *ΣΤΕΡΕΩΜΑ*

Ο ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΒΡΑΙΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΧΕΝΡΥ ΦΟΡΝΤ - Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ο Χένρυ Φορντ γεννήθηκε στις 30 Ιουλίου του 1863, κατά τη διάρκεια του Αμερικανικού Εμφυλίου Πολέμου, σ'ένα αγρόκτημα στο Ντίαρμπορν, κοντά στο Ντιτρόιτ του Μίτσιγκαν. Ήταν ο γιος του Γουΐλλιαμ Φορντ, ενός ευημερούντος γεωργού από την Ιρλανδία. Η μητέρα του ήταν ένα μίγμα Ολλανδικής και Σκανδιναβικής καταγωγής. Στα 17 ήταν μαθητευόμενος σ'ένα κατάστημα εμπορίας μηχανών στο Ντιτρόιτ και συγχρόνως διατηρούσε ένα δικό του κατάστημα και εργαζόταν για μια εταιρία θεριστικών μηχανών επισκευάζοντας τις μηχανές της. Η ευφυΐα του σε μηχανικά θέματα φάνηκε από την εποχή της εφηβίας του και στα 1890, όταν εξασφάλισε μια θέση στην Ντιτρόιτ Έντισον Ελέκτρικ Κόμπανυ, συνειδητοποίησε ότι το κοινό ενδιαφερόταν περισσότερο για τα αυτοκίνητα παρά για τις γεωργικές μηχανές και μελέτησε τις αρχές της μηχανής υγραερίου, για να ξεπεράσει το πρόβλημα βάρους που είχαν οι μηχανές ατμού. Στα 1887 είχε σχεδιάσει την πρώτη του μηχανή υγραερίου και συνέχιζε σχεδιάζοντας κι άλλες. Το πρώτο του αυτοκίνητο με βενζινοκίνητη μηχανή δοκιμάστηκε δημόσια στα 1893 και έφτασε την ταχύτητα των 25 μιλίων την ώρα.

Στα 1903 δημιούργησε την Φορντ Μότορ Κόμπανυ με 12 μετόχους και ένα κεφάλαιο 100.000 δολλαρίων. Στα 1920 πα-

ρήγαγε χίλια από τα διάσημα σ'ολόκληρο τον κόσμο αυτοκίνητα Φορντ, τη μέρα. Στα 1924 η ετήσια παραγωγή της Φορντ έφθασε το νούμερο των δυο εκατομμυρίων αυτοκινήτων, φορτηγών και τρακτέρ. Το μυστικό της επιτυχίας του κρύβεται στις μεθόδους μαζικής παραγωγής και στους υψηλούς μισθούς. Από ταπεινή καταγωγή ο ίδιος, έτρεφε βαθειά αισθήματα για τους υπαλλήλους του και επεξεργάστηκε στοιχεία που αφορούσαν με την εργασία, τα οποία εφάρμοζε με δικαιοσύνη. Ένα ήταν ότι πλήρωνε τους υψηλότερους μισθούς και σ'αυτό το σημείο ήταν ένας αληθινός αναμορφωτής. Ένα άλλο ότι προσλάμβανε υπαλλήλους χωρίς συστατικά σημειώματα. Πολλοί Ευρωπαίοι σοσιαλιστές εντυπωσιάστηκαν από την αποδεδειγμένη δήλωση του Φορντ, ότι ο Μαρξ θεωρήθηκε απηρχειωμένος μπροστά στον Φορντ και ότι ο καπιταλισμός μπορούσε να εξηγηθεί ορθολογιστικά και ηθικά. Στα 1918, ο Φορντ, που ήταν υποστηρικτής του Προέδρου Γουίλσον έθεσε ανεπιτυχώς υποψηφιότητα σαν γερουσιαστής και ακούστηκαν κάποιες φλυαρίες αργότερα -που θορύβησαν τους επαγγελματίες πολιτικούς- ότι θα μπορούσε να θέσει υποψηφιότητα για την Προεδρία, αλλά ο ίδιος ανήγγειλε ότι δεν θα μπορούσε να είναι αντίπαλος του Coolidge. Ο Φορντ έκανε μεγάλες προσπάθειες να μεσολαβήσει για την ειρήνη ανάμεσα στα εμπόλεμα Ευρωπαϊκά έθνη κατά τη διάρκεια του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου. Όπως αποδείχτηκε όμως όλες αυτές οι προσπάθειες απέβησαν άκαρπες.

Στα 1920 αποφάσισε να γίνει εκδότης και αγόρασε την "The Dearborn Independent". Μια δυναμική και πολύ ανεξάρτητη εφημερίδα που είχε την έδρα της στην γενέθλια πόλη του. Η εφημερίδα αυτή ήταν γνωστή για την θαρραλέα και συνεχή εξέταση του Εβραϊκού Ζητήματος στην Αμερική και τις αντικειμενικές απόψεις της πάνω στον πραγματικό Αμερικανικό πολιτισμό.

Ο Φορντ κατηγορήθηκε από πολλούς Εβραίους, μαζί με τον Deterding και τον Greuger, ότι υποστήριζε οικονομικά το κίνημα

του Χίτλερ στη Γερμανία. Στη Δίκη της Νυρεμβέργης, ο Baldur Von Shirach ο Ηγέτης της Νεολαίας του Χίτλερ, είπε ότι είχε γίνει ειδικός στο Εβραϊκό Ζήτημα, διαβάζοντας τα βιβλία του Φορντ.

Ο Φορντ αντιτέθηκε αποφασιστικά στην πολιτική του Ρούζβελτ όσον αφορά τον "έλεγχο" στην βιομηχανία και το εμπόριο, αλλά στα τελευταία χρόνια της ζωής του, οι πολιτικές και οι άλλες δημόσιες δραστηριότητες του μειώθηκαν στο ελάχιστο. Πέθανε σε ηλικία 83 ετών, στο Ντιτρόϊτ, στις 7 Απριλίου του 1947. Υπήρξε ένας διάσημος Αμερικανός και ένα από τα σημαντικότερα άτομα σ'ολόκληρο τον κόσμο.

*

* *

Στο βιβλίο του "Η Ζωή και η Εργασία μου" που δημοσιεύτηκε στα 1923, ο Χένρυ Φορντ συμπεριλαμβάνει τα ακόλουθα άρθρα που αφορούν τον "Διεθνή Εβραίο": "Η εργασία η οποία περιγράφουμε ως Μελέτες πάνω στο Εβραϊκό Ζήτημα και η οποία περιγράφεται ποικιλοτρόπως από τους ανταγωνιστές ως η "Εβραϊκή εκστρατεία", "η επίθεση των Εβραίων", "η αντι-Σημιτική σφαγή" και ούτω καθ'εξής, δεν χρειάζονται εξήγηση γι'αυτούς που την ακολούθησαν. Τα κίνητρα και οι σκοποί της πρέπει να κριθούν από την ίδια την εργασία. Προσφέρεται σαν συνεισφορά σ'ένα ζήτημα που επηρεάζει βαθειά τη χώρα, ένα ζήτημα που είναι στη γέννεση του φυλετικό αφορά επιρροές και ιδανικά, παρά πρόσωπα. Τα επιχειρήματα μας πρέπει να κριθούν από αμερόληπτους αναγνώστες οι οποίοι είναι αρκετά ευφυείς ώστε να θέσουν τα λόγια μας δίπλα στην πραγματικότητα ώστε να είναι σε θέση να βγάλουν τα δικά τους συμπεράσματα. Εάν ο λόγος μας και τα συμπεράσματά τους συμφωνούν, η κατάσταση είναι αληθινή. Είναι εντελώς ανόητο να αρχίσουν να μας καταριούνται πριν αποδειχθούν τα επιχείρηματα μας σαν αβάσιμα ή απρόσεκτα. Το πρώτο πράγμα που πρέπει να τεθεί υπό εξέταση είναι η αλήθεια των

όσων έχουμε ισχυριστεί. Και αυτό ακριβώς είναι το πράγμα που οι επικριτές μας διαλέγουν για να υπεκφύγουν. Οι αναγνώστες των άρθρων μας θα παρατηρήσουν αμέσως ότι δεν παρακινούμεθα από κανένα είδος προκατάληψης, εκτός ίσως από μια προκατάληψη υπερ των αρχών που έφτιαξαν τον πολιτισμό μας. Έχουν παρατηρηθεί σ'αυτή τη χώρα ορισμένα ρεύματα επιρροής τα οποία προκαλούν μια αξιοσημείωτη φθορά στη λογοτεχνία μας, στις διασκεδάσεις και στις κοινωνικές μας σχέσεις. Η εργασία έχει διασπαστεί από την παλιά ουσιαστική της ακεραιότητα· μια γενική απογοήτευση όσον αφορά τα πρότυπα έχει γίνει παντού αισθητή. Δεν ήταν η ρωμαλέα βαναυσότητα του λευκού, η αγενής έλλειψη αβρότητας, ας πούμε, των χαρακτήρων του Σαίξπηρ, αλλά ένας ρυπαρός Ανατολικισμός ο οποίος επηρέασε δόλια κάθε κανάλι έκφρασης - και σε τέτοια έκταση ώστε έπρεπε να αντισταθούμε. Το γεγονός ότι αυτές οι επιρροές είναι όλες εξιχνιάσιμες μέχρι τη φυλετική τους πηγή, είναι ένα γεγονός που πρέπει να ληφθεί υπ'όψιν. ... Η εργασία μας δεν προσποιείται πως λέει αυτή την τελευταία λέξη για τον Εβραίο της Αμερικής. Λέει μόνο τη λέξη που περιγράφει την παρούσα σφραγίδα του σ'αυτή τη χώρα. Όταν αυτή η σφαγίδα αλλάξει, τότε θα αλλάξει και η καταγγελία. ... Η αντίθεση μας βρίσκεται μόνο στις ιδέες. Στις πλαστές ιδέες οι οποίες απομυζούν το ηθικό σφρίγος του λαού. Αυτές οι ιδέες προέρχονται από πηγές που είναι εύκολο να εντοπισθούν, διακηρύττονται με μεθόδους που είναι εύκολο να ανακαλυφθούν και μπορούν να τεθούν υπό έλεγχο όταν απλά αποκαλυφθούν. Όταν ο λαός θα μάθει να αναγνωρίζει την πηγή και τη φύση των επιρροών που τον περιτρυγιρίζουν θα έχει κάνει ένα σημαντικό βήμα. Αφήστε τον Αμερικανικό λαό για μια φορά να κατανοήσει ότι αυτό που μας απειλεί δεν είναι ο φυσικός εκφυλισμός, αλλά η υπολογισμένη ανατροπή και θα είναι ασφαλής. Η ερμηνεία είναι η μόνη θεραπεία. Η εργασία αυτή έγινε χωρίς προσωπικά κίνητρα. Όταν φτάσει σ'ένα σημείο στο οποίο πιστεύουμε ότι ο Αμερικανικός λαός θα σταθεί στα πόδια

του θα την αφήσουμε στην άκρη. Οι εχθροί μας λένε πως την αρχίσαμε για λόγους εκδίκησης και ότι την στήσαμε για να τους εκφοβίσουμε. Ο χρόνος θα δείξει ότι οι επικριτές μας προτιμούν την υπεκφυγή διότι δεν τολμούν να καταπιαστούν με το κυρίως ζήτημα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Η ΕΒΡΑΪΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΤΙΣ ΗΝΩΜΕΝΕΣ ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ

Η ιστορία των Εβραίων στην Αμερική αρχίζει με τον Χριστόφορο Κολόμβο. Στις 2 Αυγούστου του 1492, περισσότεροι από 300.000 Εβραίοι εκδιώχθηκαν από την Ισπανία και στις 3 Αυγούστου, την επόμενη ημέρα, ο Κολόμβος άνοιξε τα πανιά του για τη Δύση, παίρνοντας μαζί του μια ομάδα Εβραίων.

Δεν ήταν ωστόσο οι πρόσφυγες που είχαν προκαλέσει την συμπάθεια των Εβραίων με επιρροή σε μία πολύ μακρά παρελθούσα περίοδο. Ο ίδιος ο Κολόμβος μας λέει ότι συναναστρέφετο τους Εβραίους. Το πρώτο γράμμα που έγραψε με λεπτομέρειες για τις ανακαλύψεις του απευθύνετο σ'έναν Εβραίο. Πραγματικά το ίδιο το επεισοδιακό ταξίδι το οποίο πρόσθεσε εμπειρίες στη γνώση του ανθρώπου και αύξησε τον πλούτο του "του άλλου μισού της γης" πραγματοποιήθηκε από Εβραίους. Η διασκεδαστική ιστορία ότι ήταν τα κοσμήματα της Βασίλισσας Ισαβέλας που χρηματοδότησαν το ταξίδι, διαψεύσθηκε μετά από αντικειμενική έρευνα.

Υπήρξαν τρεις Μαράνος ή "κρυπτο-Εβραίοι" που άσκησαν μεγάλη επιρροή στην Ισπανική αυλή: ο Λουΐ ντε Σανταζέλ, που ήταν ένας σημαντικός έμπορος από τη Βαλέντσια και ο οποίος

πρότεινε τους βασιλικούς φόρους, ο συγγενής του Γκαμπριέλ Σάντεζ, που ήταν ο βασιλικός θησαυροφύλακας και ο φίλος τους βασιλικός θαλαμηπόλος, Χουάν Καμπέρο. Όλοι αυτοί καλλιεργούσαν αδιάκοπα τη φαντασία της Βασίλισσας Ισαβέλας εικονογραφώντας της την αύξηση των βασιλικών θησαυρών και την πιθανότητα του Κολόμβου να ανακαλύψει το μυθικό χρυσάφι των Ινδιών, μέχρις ότου η Βασίλισσα ήταν έτοιμη να προσφέρει τα κοσμήματα της ενέχυρο για το απαραίτητο κεφάλαιο. Αλλά ο Σανταζέλ εκλιπαρούσε για να πάρει την άδεια να προσφέρει ο ίδιος τα χρήματα, πράγμα που έγινε. 17.000 δουκάτα ήταν το συνολικό ποσό, που πρόσφερε.

Μαζί με τον Κολόμβο στο ταξίδι ήταν τουλάχιστον πέντε Εβραίοι: Λουΐ ντε Τορρές, διερμηνέας, Μάρκο, ο χειρουργός, Μπέρναλ, ο γιατρός, Αλόντσο ντε λα Κάλλ και Γκαμπριέλ Σάντεζ. Ο Λουΐ ντε Τορρές ήταν ο πρώτος άνδρας που αποβιβάστηκε, ο πρώτος που ανακάλυψε τη χρήση του καπνού. Ο άνθρωπος αυτός εγκαταστάθηκε στην Κούβα και λέγεται ότι έγινε ο πατέρας του Εβραϊκού ελέγχου στο εμπόριο καπνού που ισχύει μέχρι σήμερα.

Οι παλαιοί προστάτες του Κολόμβου, Λουΐ ντε Σανταζέλ και Γκάμπριελ Σαντέζ, δέχθηκαν πολλά προνόμια για το ρόλο που διαδραμάτησαν στο έργο, αλλά ο ίδιος ο Κολόμβος έγινε το θύμα μιας συνομωσίας που υποκινήθηκε από τον Μπέρναλ, τον γιατρό του πλοίου και υπέφερε την αδικία και την φυλάκιση σαν ανταμοιβή.

Από την αρχή, οι Εβραίοι έβλεπαν στην Αμερική όλο και περισσότερο σαν ένα γόνιμο χωράφι και η μετανάστευση άρχισε δραστικά προς την Νότια Αμερική και αρχικά προς τη Βραζιλία. Εξ αιτίας όμως της στρατιωτικής συμμετοχής σε μια διαφωνία ανάμεσα στους Βραζιλιάνους και τους Ολλανδούς, οι Εβραίοι της Βραζιλίας θεώρησαν απαραίτητο να μεταναστεύσουν, πράγμα που έκαναν προς την κατεύθυνση της Ολλανδικής αποικίας, όπου βρίσκεται σήμερα η Νέα Υόρκη. Ο Πήτερ Στήβενσαντ, ο Ολλανδός κυβερνήτης, δεν επιδοκίμασε

πλήρως την εγκατάσταση τους ανάμεσα στο λαό του και τους διέταξε να φύγουν. Οι Εβραίοι όμως προνόησαν να εξασφαλίσουν την εγκατάστασή τους, εάν δεν γίνονται δεκτοί, και έτσι μαζί με την ακύρωση της διαταγής του Στήβενσαντ, οι Διοικητές έδωσαν ομόφωνα τους λόγους για τους οποίους έπρεπε να γίνουν δεκτοί οι Εβραίοι και αυτό ήταν το "τεράστιο κεφάλαιο που επένδυσαν σε μετοχές της Εταιρίας".

Τους απαγόρευσαν όμως να γίνουν δημόσιοι υπάλληλοι και να διατηρούν καταστήματα λιανικής πώλησης, πράγμα που τους οδήγησε να ασχοληθούν με το εξωτερικό εμπόριο, στο οποίο απέκτησαν το μονοπώλιο εξ αιτίας των συνδέσμων που είχαν με την Ευρώπη.

Αυτό είναι ένα από τα χιλιάδες παραδείγματα που μπορούν να παρατεθούν για την επινοητικότητα ενός Εβραίου. Απαγόρευσε του μια κατεύθυνση και θα διαπρέψει προς μια άλλη. Όταν του απαγορεύτηκε να εμπορεύεται καινούργια ρούχα, τότε πούλησε παλιά ρούχα -αυτή ήταν η αρχή του οργανωμένου εμπορίου ρούχων από δεύτερο χέρι. Όταν του απαγορεύτηκε η εμπορία προϊόντων, εμπορεύθηκε τα φθαρμένα προϊόντα -ο Εβραίος είναι ο πρώτος στον κόσμο που εμπορεύθηκε φθαρμένα προϊόντα. Είναι ο πρώτος που οργάνωσε το σύστημα διάσωσης φθαρμένων πραγμάτων. Έτσι ανακάλυψε πλούτο στα ερείπια του πολιτισμού. Δίδαξε τον κόσμο πως να χρησιμοποιεί τα παλιά κουρέλια, πως να καθαρίζει παλιά φτερά, πως να χρησιμοποιεί γδαρμένα κεφάλια και το δέρμα από τα κουνέλια. Είχε πάντα κλίση στα εμπόριο γούνας, που σήμερα ελέγχει και σ'αυτόν οφείλεται η ποικιλία των κοινών δερμάτων που σήμερα περνούν κάτω από δελεαστικά ονόματα σαν γούνες υψηλής ποιότητος.

Απερίσκεπτα, ο Πήτερ Στήβενσαντ εξανάγκασε τους Εβραίους να κάνουν τη Νέα Υόρκη, το κυριότερο λιμάνι της Αμερικής και παρόλο που ένα μεγάλο μέρος των Εβραίων της Νέας Υόρκης δραπέτευσαν στην Φιλαδέλφεια την εποχή της Αμερικανικής Επανάστασης, οι περισσότεροι από αυτούς επέ-

στρεψαν στη Νέα Υόρκη με την πρώτη ευκαιρία, σαν να τους έλεγε το ένστικτό τους πως η Νέα Υόρκη θα γίνει ο παράδεισος του κέρδους. Έτσι και έγινε.

Η Νέα Υόρκη είναι το μεγαλύτερο κέντρο του Εβραϊσμού σ' ολόκληρο τον κόσμο. Είναι το πέρασμα από το οποίο θα ελεγχθεί ολόκληρος ο όγκος των Αμερικανικών εισαγωγών και εξαγωγών και όπου πρακτικά όλες οι εργασίες που λαμβάνουν χώρα στην Αμερική φορολογούνται από τους αφέντες του χρήματος. Ολόκληρη η πόλη είναι ιδιοκτησία των Εβραίων.

Δεν πρέπει να μας εκπλήττει το ότι οι Εβραίοι συγγραφείς, βλέποντας αυτήν την ανήκουστη ευημερία, αυτήν την ανεξέλεγκτη αύξηση του πλούτου και της εξουσίας, αναφωνούν ενθουσιασμένοι ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες είναι η Γη της Επαγγελίας για την οποία μίλησαν οι προφήτες, και η Νέα Υόρκη είναι η Νέα Ιερουσαλήμ. Μερικοί έχουν προχωρήσει ακόμη περισσότερο και περιγράφουν τα Βραχώδη Όρη σαν "τα βουνά της Σιών" και έχουν λόγο γι'αυτό, εάν ληφθεί υπ'όψιν ο πλούτος που αποκομίζουν οι Εβραίοι από τα ορυχεία που βρίσκονται εκεί.

ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΣΤΙΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ

Στην εποχή του Τζώρτζ Ουάσινγκτον υπήρχαν περίπου 4.000 Εβραίοι στη χώρα, οι περισσότεροι από τους οποίους ήταν έμποροι. Υποστήριζαν την Αμερικανική πλευρά και βοήθησαν τις επαναστατημένες αποικίες με δάνεια στις κρίσιμες στιγμές.

Σε πενήντα χρόνια η εξιχνιάσιμη αύξηση στον Εβραϊκό πληθυσμό των Ηνωμένων Πολιτειών ήταν περισσότερη από 3.300.000. Σήμερα κανείς δεν μπορεί να τους υπολογίσει με ακρίβεια.

Για να κάνει κανείς έναν κατάλογο των επιχειρήσεων που ελέγχονται από τους Εβραίους στις Ηνωμένες Πολιτείες πρέπει να φθάσει μέχρι τις ζωτικότερες βιομηχανίες της χώρας -εκεί-

νες τις οποίες είναι πραγματικά κερδοφόρες και εκείνες τις οποίες οι καλλιεργημένες συνήθειες τις έκαναν να φαίνονται κερδοφόρες. Οι θεατρικές επιχειρήσεις είναι αποκλειστικά Εβραϊκές. Η παραγωγή των έργων, η κράτηση θέσεων, η επιχείρηση του θεάτρου, όλα αυτά βρίσκονται στα χέρια των Εβραίων. Κι αυτό γίνεται διότι σχεδόν σε κάθε παραγωγή σήμερα μπορεί να ανακαλυφθεί προπαγάνδα, άλλοτε με τη μορφή της εμπορικής διαφήμισης και άλλοτε με τη μορφή άμεσων πολιτικών οδηγιών.

Η βιομηχανία παραγωγής ταινιών, η βιομηχανία ζακχάρεως, η βιομηχανία καπνού, το πενήντα τοις εκατό ή και περισσότερο της βιομηχανίας συσκευασίας κρέατος, πάνω από το εξήντα τοις εκατό της βιομηχανίας υποδημάτων, οι περισσότερες από τις μουσικές παραγωγές στη χώρα, τα κοσμήματα, το σιτάρι, το βαμβάκι, το λάδι, ο χάλυβας, ο περιοδικός τύπος, οι εφημερίδες, οι επιχειρήσεις αλκοολούχων ποτών, τα δάνεια, όλα αυτά για να αναφέρουμε μόνο τις βιομηχανίες με εθνική ή διεθνή δράση που βρίσκονται υπό τον έλεγχο των Εβραίων στις Ηνωμένες Πολιτείες ή σε συσχέτιση με τους Εβραίους της άλλης πλευράς του Ατλαντικού.

Ο Αμερικανικός λαός θα δοκίμαζε τεράστια έκπληξη εάν μπορούσε να δει μερικούς από τους "Αμερικανούς επιχειρηματίες" που συγκεντρώνουν το εμπορικό γόητρο στην άλλη πλευρά του Ατλαντικού. Οι περισσότεροι από αυτούς είναι Εβραίοι. Αυτό ίσως να φωτίσει την άποψη με την οποία θέτονται σε εφαρμογή οι "Αμερικανικές μέθοδοι επιχειρήσεων" σε πολλά μέρη του κόσμου. Όταν πολλές διαφορετικές φυλές ανθρώπων μπορούν να διευθύνουν επιχειρήσεις κάτω από την επονομασία "Αμερικανός" και να το κάνουν νόμιμα, δεν αποτελεί έκπληξη το γεγονός ότι οι Αμερικανοί δεν αναγνωρίζουν μερικές από τις περιγραφές των Αμερικανικών μεθόδων που εμφανίζονται στον Τύπο άλλων χωρών. Εάν υποφέρει η φήμη των Αμερικανικών επιχειρήσεων, αυτό γίνεται διότι κάτι άλλο πέρα από τις Αμερικανικές μεθόδους χρησιμοποιείται και λαμβάνει

Αμερικάνικο όνομα.

Οι περιπτώσεις της Εβραϊκής ευημερίας στις Ηνωμένες Πολιτείες είναι κοινός τόπος, αλλά η **ευημερία**, η δίκαιη ανταμοιβή της προαίσθησης και της εφαρμογής δεν πρέπει να συγχέεται με τον **έλεγχο**. Θα ήταν αδύνατον για κάθε μη Εβραϊκό συνασπισμό κάτω από παρόμοιες συνθήκες να επιτύχει τον έλεγχο που έχουν πετύχει οι Εβραίοι, για τον απλούστατο λόγο ότι στους μη Εβραίους υπάρχει έλλειψη συνεργασίας, συνωμοτικότητας και ισχυρής προσκόλλησης στη φυλή, που είναι τα χαρακτηριστικά των Εβραίων. Για έναν μη Εβραίο δεν σημαίνει τίποτα το γεγονός ότι ένας άλλος άνθρωπος είναι μη Εβραίος. Για έναν Εβραίο όμως είναι πολύ σημαντικό το ότι ο άνθρωπος που του χτυπά την πόρτα είναι ένας άλλος Εβραίος.

Το Διεθνές Εβραϊκό σχέδιο για την μεταφορά της αγοράς χρήματος στις Ηνωμένες Πολιτείες είναι κάτι που ο Αμερικανικός λαός δεν ήθελε. Έχουμε την προειδοποίηση της ιστορίας για το τι σημαίνει κάτι τέτοιο. Σήμαινε με τη σειρά του ότι η Ισπανία, η Βενετία, η Γερμανία ή η Μεγάλη Βρετανία δέχθηκαν την κατηγορία ή την υποψία του κόσμου για όλα όσα έκαναν οι Εβραίοι οικονομολόγοι. Μια σημαντικότατη διάκριση είναι το γεγονός ότι το μεγαλύτερο μέρος του εθνικού μίσους που υπάρχει σήμερα, πηγάζει από τη δυσαρέσκεια για όλα όσα έκανε το Εβραϊκό χρήμα κάτω από την μεταμφίεση άλλων εθνικών ονομάτων.

"Οι Βρετανοί έκαναν αυτό", "οι Γερμανοί έκαναν εκείνο" όταν ήταν ο Διεθνής Εβραίος αυτός που τα έκανε με αποτέλεσμα το στίγμα να βαρύνει τους άλλους λαούς. Σήμερα σ'ολόκληρο τον κόσμο ακούμε την κατηγορία πως "οι Αμερικανοί κάνουν αυτό. Εάν δεν ήταν οι ΗΠΑ ο κόσμος θα ήταν σε καλύτερη θέση. Οι Αμερικανοί είναι άπληστοι, άκαρδοι και ανελέητοι άνθρωποι".

Για ποιο λόγο; Διότι η δύναμη του Εβραϊκού χρήματος συγκεντρώνεται στις Η.Π.Α. και κερδίζει χρήματα από την

ασυδοσία μας και την απελπισία της Ευρώπης, στρέφοντας τη μια ενάντια στην άλλη και διότι τόσοι πολλοί αποκαλούμενοι "Αμερικανοί επιχειρηματίες" που ζουν στο εξωτερικό σήμερα, δεν είναι καθόλου Αμερικανοί, αλλά είναι Εβραίοι.

Οι πολίτες ξυπνούν για να ανακαλύψουν πως τα έθνη των λευκών δεν μπορούν να αντικρύσουν το ένα το άλλο, παρά μόνο μέσα από τα Εβραϊκά μάτια. Η Μεγάλη Βρετανία και η Γαλλία σπάντια αντικρύζουν έναν ειδικό Αμερικανό εκπρόσωπο που να μην είναι Εβραίος και μας το ανταποδίδουν στέλνοντας μας κι αυτοί Εβραίους. Ίσως νομίζουν ότι τους προτιμούμε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

ΑΠΟΨΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΡΑΪΚΗΣ ΕΠΙΡΡΟΗΣ

"Θα αυξήσουμε τους μισθούς και το μεροκάματο, πράγμα που δεν πρόκειται να ωφελήσει τους εργαζομένους, γιατί θα έχουμε προλάβει να κάνουμε αυξήσεις στις τιμές των ειδών πρώτης ανάγκης που θα τις δικαιολογήσουμε με τον μη εκσυγχρονισμό της γεωργικής και κτηνοτροφικής παραγωγής. Θα υπονομεύσουμε επίσης βαθιά, επιτήδεια και με κάθε προσφερόμενο μέσον, όλες τις πηγές παραγωγής, θα καλλιεργήσουμε στους εργάτες το πνεύμα της αναρχίας και θα τους συνηθίσουμε στη χρήση των οινοπνευματωδών ποτών. Θα πρέπει ακόμη να κάνουμε τα πάντα για να απομακρύνουμε τους έξυπνους Τζεντίλε από τη γη".

—Το Έκτο Πρωτόκολλο

Το Εβραϊκό Ζήτημα, μας λέει ο Θεόδωρος Χέρτζλ υπάρχει οπουδήποτε εμφανίζονται Εβραίοι, διότι το φέρνουν μαζί τους. Η δημιουργία του Ζητήματος δεν οφείλεται στον αριθμό τους, γιατί σε κάθε σχεδόν χώρα υπάρχουν διάφοροι άλλοι

ξένοι λαοί σε μεγαλύτερο αριθμό από τους Εβραίους. Δεν οφείλεται ούτε στις ικανότητές τους, γιά τις οποίες τόσο πολύ καυχώνται, γιατί εάν δώσουμε στον Εβραίο ίσες δυνατότητες με τους άλλους και τον κρατήσουμε μέσα στους κανόνες του παιχνιδιού, θα καταλάβουμε ότι δεν είναι εξυπνότερος από οποιονδήποτε άλλον. Πραγματικά σε μια μεγάλη ομάδα Εβραίων ο ζήλος σβήνει όταν αφαιρέσουμε τις ευκαιρίες για μηχανορραφίες.

Το Εβραϊκό Ζήτημα δεν έχει σχέση με τον αριθμό των Εβραίων που κατοικούν στις Η.Π.Α., ούτε με την Αμερικανική Ζήλεια για την Εβραϊκή Μωσαϊκή θρησκεία. Έχει σχέση με κάτι άλλο και αυτό είναι το γεγονός της Εβραϊκής επιρροής στη ζωή της χώρας όπου κατοικούν Εβραίοι. Στις Ηνωμένες Πολιτείες είναι **η Εβραϊκή επιρροή στον Αμερικανικό τρόπο ζωής**.

Οι Εβραίοι ασκούν μια επιρροή την οποία οι ίδιοι ανοιχτά διακηρύσσουν. Πραγματικά, οι Εβραίοι ισχυρίζονται ότι τα θεμέλια των Ηνωμένων Πολιτειών είναι Εβραϊκά και όχι Χριστιανικά, και ότι ολόκληρη η ιστορία αυτής της χώρας θα έπρεπε να ξαναγραφεί για να αναγνωριστεί η προγενέστερη δόξα που οφείλεται στην Ιουδαία. Εάν το ζήτημα της επιρροής έμενε ολοκληρωτικά στον Εβραϊκό ισχυρισμό, δεν θα υπήρχε κανένας λόγος αμφιβολίας· τα ισχυρίζονται όλα αυτά. Είναι όμως ευγενικό να τους συγκρατούμε στα γεγονότα και αυτό ερμηνεύει καλύτερα τις συνθήκες που επικρατούν στη χώρα μας.

Εάν επιμένουν ότι "μας έδωσαν τη Βίβλο μας" και "μας έδωσαν το Θεό μας" και "μας έδωσαν τη θρησκεία μας" όπως επαναλαμβάνουν ξανά και ξανά μέσα από τις επιθετικές εκδόσεις τους **-ούτε ένας από αυτούς τους ισχυρισμούς δεν ανταποκρίνεται στην αλήθεια-** εδώ θα κάνουμε έναν ολοκληρωμένο κατάλογο των πραγματικών επιρροών που έχουν βάλει σε εφαρμογή στον Αμερικανικό τρόπο ζωής.

Το σημαντικότερο σημείο για μας δεν είναι ο Εβραϊκός κόσμος αλλά η **Εβραϊκή ιδέα** και ο κόσμος σαν όργανο αυτής

της ιδέας. Σ'αυτή την έρευνα για το Εβραϊκό Ζήτημα, είναι η Εβραϊκή επιρροή και η Εβραϊκή Ιδέα που πρόκειται να ανακαλυφθούν και να προσδιοριστούν.

Οι Εβραίοι είναι προπαγανδιστές. Αυτή ήταν πρωταρχικά η αποστολή τους. Να προπαγανδίσουν δηλαδή το κεντρικό δόγμα της θρησκείας τους. Αυτό απέτυχαν να το κάνουν. Αποτυγχάνοντας σ'αυτό, σύμφωνα με τις δικές τους Γραφές, απέτυχαν σε όλα. Έτσι βρέθηκαν χωρίς ευλογημένη αποστολή. Κατέχουν ακόμη την ιδέα της αποστολής σε μια εκφυλισμένη μορφή της. Αντιπροσωπεύει τον διαρκώς αυξανόμενο υλισμό της εποχής μας, που έχει πάρει την σημασία του βρωμερού καταναλωτισμού αντί να είναι ένα κανάλι υπηρεσιών.

ΕΡΓΑΣΙΑ ΚΑΙ ΕΒΡΑΪΣΜΟΣ

Η ουσία της Εβραϊκής Ιδέας είναι η **επιρροή της στον εργατικό κόσμο** και είναι η ίδια όπως σε όλα τα άλλα τμήματα -η καταστροφή των πραγματικών αξιών για χάρη των πλαστών αξιών. Η Εβραϊκή φιλοσοφία για το χρήμα δεν είναι να "κάνουν λεφτά" αλλά να "πάρουν λεφτά". Η διαφορά ανάμεσα σ'αυτά τα δυο είναι θεμελιώδης. Αυτό εξηγεί γιατί οι Εβραίοι γίνονται "οικονομολόγοι" αντί να γίνουν "βιομήχανοι". Είναι η διαφορά ανάμεσα στο "κάνω" και στο "παίρνω".

Ο δημιουργικός, εποικοδομητικός τύπος εγκεφάλου νιώθει αγάπη για τα πράγματα που φτιάχνει. Ο μη Εβραίος εργαζόμενος τυπικά διαλέγει να ασκήσει την εργασία που του αρέσει περισσότερο. Δεν αλλάζει εύκολα απασχόληση, διότι υπάρχει ένας δεσμός ανάμεσα σ'αυτόν και το είδος της εργασίας που έχει διαλέξει. Τίποτε άλλο δεν τον θέλγει. Προτιμά να κερδίζει λιγότερα χρήματα και να κάνει αυτό που του αρέσει, παρά να κερδίζει λίγα περισσότερα και κάνει κάτι που τον απωθεί. Έτσι αυτός που "κάνει λεφτά" βρίσκεται κάτω από την επιρροή της επιθυμίας του.

Όχι όμως και αυτός που "παίρνει λεφτά". Δεν τον ενδιαφέρει με τι ασχολείται, εφ' όσον το εισόδημα του είναι ικανοποιητικό. Δεν έχει ψευδαισθήσεις, αισθήματα ή αγάπη για το είδος της εργασίας του. Είναι ο "ευνουχισμός" που μετράει. Δεν είναι συνδεδεμένος με τα πράγματα που κάνει, αφού δεν κάνει κανένα. Διαχειρίζεται τα πράγματα που κάνουν άλλοι και τα βλέπει μόνο από την πλευρά της χρηματικής τους αξίας. "Η χαρά της δημιουργικής εργασίας" δεν σημαίνει τίποτε γι'αυτόν, και ούτε την κατανοεί.

Πριν την είσοδο των Εβραϊκών σοσιαλιστικών και ανατρεπτικών ιδεών, η επικρατέστερη σκέψη στον εργατικό κόσμο ήταν να "κάνει" πράγματα και έτσι να "κάνει" λεφτά. Υπήρχε μια έπαρση ανάμεσα στους τεχνίτες. Οι άνθρωποι που έφτιαχναν πράγματα ήταν μια ρωμαλέα, έντιμη φυλή, διότι είχαν να κάνουν με την επιδεξιότητα και την ποιότητα και οι χαρακτήρες τους διαμορφώνονταν από την ικανοποίηση πως έχουν επιτελέσει ένα χρήσιμο έργο για την κοινωνία. Ήταν οι Κατασκευαστές. Και η κοινωνία ήταν στερεή για όσο καιρό εκείνοι ήταν στερεοί. Οι άνδρες έφτιαχναν παπούτσια σαν επίδειξη της δεξιοτεχνίας τους. Οι αγρότες καλλιεργούσαν τα σπαρτά για την κληρονομική αγάπη της εσοδείας.

Παντού η ΕΡΓΑΣΙΑ ήταν το κυριότερο ζήτημα και όλα τα υπόλοιπα ήταν τυχαία.

Ο μόνος τρόπος για να σπάσει η ασφαλής αυτή προστασία της κοινωνίας -μια δημιουργική εργατική τάξη ρωμαλέων χαρακτήρων- ήταν να σπαρθούν άλλες ιδέες ανάμεσα της και η πιο επικίνδυνη απ'όλες τις ιδέες που σπάρθηκαν ήταν εκείνη που αντικατέστησε το "κάνω" με το "παίρνω".

Με τον απαιτούμενο χειρισμό του χρήματος και της αγοράς τροφίμων, μεταφέρθηκε αρκετή πίεση στους τελικούς καταναλωτές για να ενδώσουν στην ιδέα του "παίρνω" και δεν ήταν πολύ πριν οι εσωτερικές σχέσεις των Αμερικανικών επιχειρήσεων αναστατωθούν εντελώς, με Εβραίους επικεφαλείς του τραπεζικού συστήματος και Εβραίους επικεφαλής συγχρόνως

των συντηρητικών και των ριζοσπαστικών στοιχείων του Εργατικού Κινήματος και το πιο ισχυρό απ'όλα, η Εβραϊκή Ιδέα σπάρθηκε στα μυαλά των εργατών. Ποια Ιδέα; Η ιδέα του "παίρνω" στη θέση του "κάνω".

Η ιδέα του "παίρνω" είναι μια αισχρή, αντι-κοινωνική και καταστρεπτική ιδέα, όταν βρίσκεται μόνη της. Όταν όμως βρίσκεται σε συμφωνία με το "κάνω" και έχει δευτερεύουσα σημασία, είναι ορθή και δημιουργική. Μόλις ένας άνθρωπος ή μια τάξη εμβολιάζεται με την αυστηρά Εβραϊκή ιδέα του "παίρνω" ("κάνω δικό μου", "παίρνω αφού το να παίρνει κανείς είναι καλό", "έντιμο εάν μπορείς, ανέντιμο εάν πρέπει - αλλά πάρτο" –όλα τα παραπάνω είναι αποσπάσματα αυτής της πολύτιμης φιλοσοφίας), η ουσία της ανθρώπινης κοινωνίας χάνει τη συνάφειά της και αρχίζει να αποσυντίθεται. Ο μεγάλος μύθος του Χρήματος αντικατέστησε βίαια τα αληθινά πράγματα και έτσι ετοίμασε το δρόμο για το δεύτερο μέρος του δράματος.

Η Εβραϊκή επιρροή στη σκέψη των εργατών των Ηνωμένων Πολιτειών, καθώς επίσης και στη σκέψη των επιχειρηματιών και των επαγγελματιών, ήταν κακή. Πάρα πολύ κακή. Αυτό δεν διακηρύχθηκε για να διαχωρισθεί το "κεφάλαιο" από την "εργασία", διότι δεν υπάρχουν παρόμοια ξεχωριστά στοιχεία. Υπάρχουν μόνο το εκτελεστικό και το λειτουργικό τμήμα των Αμερικανικών επιχειρήσεων. Ο πραγματικός διαχωρισμός βρίσκεται ανάμεσα στην Εβραϊκή Ιδέα του "παίρνω" και στην Αγγλο-Σαξωνική ιδέα του "κάνω", και την παρούσα στιγμή η Εβραϊκή ιδέα είναι αρκετά πετυχημένη ώστε να έχει προκαλέσει αναταραχή.

Σ'ολόκληρη τη χώρα των Ηνωμένων Πολιτειών, σε πολλούς κλάδους του εμπορίου, οι Κομμουνιστικοί σύλλογοι συντηρούνται, διοικούνται και εμπνέονται από Εβραίους. Αυτοί οι αποκαλούμενοι σύλλογοι, υπάρχουν στο Σικάγο, το Ντιτρόιτ, το Κλήβελαντ, το Ρόκεστερ, το Πίτσμπουργκ, τη Νέα Υόρκη, τη Φιλαδέλφεια και άλλες πόλεις, με μοναδική επιδίωξη να θέσουν την Αμερικανική εργασία σε μια βάση του "παίρνω", η οποία

πρέπει να αποδεικνύει την οικονομική καταδίκη της χώρας. Αυτό είναι ο επιθυμητός στόχος, που ισχύει και στη Ρωσία.

Έως ότου οι Εβραίοι μπορέσουν να αποδείξουν ότι η διείσδυση των ξένων Εβραίων και της Εβραϊκής Ιδέας μέσα στο Αμερικανικό εργατικό Κίνημα έγιναν για την βελτίωση του χαρακτήρος και της κατάστασης στην πολιτεία όπως και την οικονομική πολιτική, το συμπέρασμα ότι είναι μια ξένη, καταστροφική και προδοτική επιρροή παραμένει.

ΟΙ ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ ΚΑΙ Ο ΕΒΡΑΪΣΜΟΣ

Το τελευταίο μέρος στο οποίο, ο μη εκπαιδευμένος παρατηρητής θα αναζητήσει ίχνη της Εβραϊκής επιρροής είναι η Χριστιανική Εκκλησία, παρ'όλο που εάν παραλείψει να ψάξει εκεί θα χάσει πολλά. Εάν οι βιβλιοθήκες των θεολογικών ιερατικών σχολών μας ήταν εφοδιασμένες με τα πλήρη αρχεία των Εβραϊκών λογοτεχνικών προσπαθειών κατά τη διάρκεια των τελευταίων δεκαετιών και εάν οι σπουδαστές της θεολογίας ήταν υποχρεωμένοι να διαβάζουν αυτά τα Εβραϊκά λόγια θα υπήρχε λιγότερη φλυαρία και λιγότερες "εύκολες ενδείξεις" για την Εβραϊκή προπαγάνδα στον Αμερικανικό άμβωνα. Για τα επόμενα 25 χρόνια κάθε θεολογική ιερατική σχολή πρέπει να υποστηρίξει μια θέση για τη μελέτη της Σύγχρονης Εβραϊκής επιρροής και τα Πρωτόκολλα. Ο μύθος ότι οι Εβραίοι είναι ο λαός της Παλαιάς Διαθήκης, πιστός στον Μωσαϊκό Νόμο τότε θα ανατραπεί και οι δειλοί Χριστιανοί δεν θα διστάσουν για λόγους προκατάληψης πλέον να αποκαλύψουν την αλήθεια γι'αυτούς εξαιτίας αυτού του παρεξηγημένου αποσπάσματος: "Θα ευλογήσω αυτόν που τους ευλογεί και θα καταραστώ αυτόν που τους καταριέται".

Υπάρχει μια αποστολή για τον άμβωνα: **να ελευθερώσει την Εκκλησία** από αυτό που η Καινή Διαθήκη αποκαλεί "ο φόβος των Ιουδαίων". Ο άμβωνας έχει επίσης την αποστολή

να ελευθερώσει την Εκκλησία από το λάθος ότι η Ιουδαία και το Ισραήλ είναι συνώνυμα. Η ανάγνωση της Αγίας Γραφής που συγχέει τη φυλή της Ιουδαίας με το Ισραήλ και η οποία ερμηνεύει κάθε αναφορά στο Ισραήλ σαν να πρόκειται για τους Εβραίους, είναι η αιτία του μεγαλύτερου μέρους της σύγχυσης και του διαχωρισμού που μπορεί να βρει κανείς στα Χριστιανικά δογματικά επιχειρήματα.

Οι Εβραίοι ΔΕΝ είναι ο "Εκλεκτός Λαός", παρ'όλο που πρακτικά ολόκληρη η Εκκλησία έχει υποκύψει στην προπαγάνδα τους που ισχυρίζεται ότι είναι. Η Εβραϊκής απόχρωσης σκέψη, έχει τα τελευταία χρόνια εξαπλωθεί σε πολλά Χριστιανικά επιχειρήματα και το μη εκπαιδευμένο ιερατείο γίνεται όλο και πιο υποχωρητικό στην Εβραϊκή υποβολή.

Η χαλαρή θέση της Εκκλησίας είναι το αποτέλεσμα όχι της "επιστήμης", ούτε της "γνώσης", ούτε και της "αύξησης του φωτός και της μάθησης" –για κανένα από αυτά δεν υπήρξε ανταγωνιστική, ακόμη και για τα ημιτελή επιχειρήματα της αλήθειας– αλλά του **Εβραιο-Γερμανικού Ανώτερου Κριτικισμού**. Οι υπερασπιστές της πίστεως έχουν αγωνισθεί ανδρεία επί μακρόν ενάντια στις εισβολές που έγιναν από τον αποκαλούμενο Ανώτερο Κριτικισμό, αλλά είναι λυπηρό το ότι αποδείχθηκαν ανίκανοι στην υπεράσπισή τους, διότι δεν αντελήφθησαν ότι η προέλευση του και ο σκοπός του ήταν Εβραϊκοι. Δεν ήταν Χριστιανικοί, δεν ήταν Γερμανικοί, ήταν Εβραϊκοί.

Το να δέχεται κανείς τα πράγματα χωρίς να αναζητά την προέλευσή τους είναι τέλεια εναρμονισμένο με το Εβραϊκό Παγκόσμιο Πρόγραμμα. Έτσι αυτή η καταστρεπτική επιρροή που θα έπρεπε να διαδίδεται κάτω από την Εβραϊκή αιγίδα, είναι τέλεια εναρμονισμένη με την μη-Εβραϊκή εμπιστοσύνη. Η Εκκλησία είναι σήμερα θύμα μιας δεύτερης επίθεσης εναντίον της, από το συσπειρωμένο Σοσιαλισμό και το Σοβιετισμό που της φορτώνονται στο όνομα πλαδαρών και ανήθικων θεωριών της "αδελφότητας" και κάνουν έκκληση στη "δικαιοσύνη" της. Η εκκλησία δημιουργήθηκε για να πιστεύει ότι είναι τόπος συγκέντρωσης για συζήτηση και όχι ένας ανώτερος τόπος ευαγγελισμού.

Στην πραγματικότητα οι Εβραίοι εισέβαλλαν στις Αμερικανικές Εκκλησίες, προσεγγίζοντας πρόσωπα και εισβάλλοντας σε οργανώσεις, με τα ανατρεπτικά και απίθανα κοινωνικά τους πρότυπα και στο τέλος έγιναν τόσο τολμηροί εξ αιτίας της κυριαρχίας τους στην κατάσταση ώστε συνάντησαν τον αναπόφευκτο έλεγχο.

Οι κληρικοί οφείλουν να γνωρίζουν ότι τα επτά όγδοα από τις οικονομικές σαχλαμάρες που λένε από τον άμβωνα προετοιμάζονται από Εβραίους καθηγητές της πολιτικής οικονομίας και επαναστάτες ηγέτες. Πρέπει να πληροφορηθούν ότι η οικονομική ιδέα έχει εξιουδαϊστεί τόσο πολύ με την έννοια ενός εσκεμμένου και αριστοτεχνικού σχεδίου καμουφλαρισμένης προπαγάνδας, ώστε οι ιδέες του πλήθους (που είναι ως επί το πλείστον η ιδέα που αντηχεί από τους "λαϊκούς" άμβωνες και τα κύρια άρθρα των εφημερίδων) είναι περισσότερο Εβραϊκή απ'όσο νομίζει και αυτός ο ίδιος ο Εβραϊσμός.

Ο Εβραίος πέτυχε την άλωση της Εκκλησίας στο δόγμα, με την βοήθεια του φιλελευθερισμού, όπως αποκαλείται, που προσέβαλλε πολλές κοινωνικές τάξεις. Εάν υπάρχει ένας τόπος όπου μπορεί να γίνει μια τίμια μελέτη του Εβραϊκού Ζητήματος αυτός βρίσκεται στη σύγχρονη Εκκλησία η οποία υποσυνείδητα αποδεικνύεται υπάκουη σε μια θεία λειτουργία Εβραϊκής προπαγάνδας. Δεν είναι αντίδραση αυτό που συνιστούμε εδώ. Είναι η πορεία κατά μήκος δημιουργικών δρόμων, των δρόμων που ακολούθησαν οι πρόγονοι μας, οι Αγγλο-Σάξωνες, οι οποίοι σήμερα είναι οι Παγκόσμιοι Χτίστες, οι Κατασκευαστές των πόλεων, του εμπορίου και των ηπείρων. Όχι οι Εβραίοι οι οποίοι δεν υπήρξαν ποτέ χτίστες ή πρωτοπόροι, οι οποίοι ποτέ δεν κατοίκησαν τους άγριους τόπους, αλλά μετανάστευσαν εκεί εκμεταλευόμενο την εργασία των άλλων ανθρώπων. Δεν τους κατηγορούμε επειδή δεν έγιναν χτίστες ή πρωτοπόροι ίσως. Τους κατηγορούμε επειδή διεκδικούν όλα

τα δικαιώματα των πρωτοπόρων. Η σοβαρότερη μομφή μας όμως πέφτει πάνω στους γιούς των Αγγλο-Σαξώνων διότι απέρριψαν την ευθεία προοδευτική δημιουργικότητα των πατέρων τους, ενστερνιζόμενοι τις επισφαλείς ιδέες του Εβραϊσμού.

Ο ΕΒΡΑΪΣΜΟΣ ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΚΑΙ ΣΤΑ ΚΟΛΛΕΓΙΑ

Τα κολλέγια διαβρώνονται συστηματικά από την Εβραϊκή Ιδέα. Οι γιοί των Αγγλο-Σαξώνων δέχονται επίθεση στην ίδια τους την κληρονομιά. Οι γιοί των Χτιστών και των Κατασκευαστών μυούνται στη φιλοσοφία των καταστροφέων. Κατά τη διάρκεια των πρώτων χαρούμενων μηνών της πνευματικής τους ελευθερίας, οι νέοι άνθρωποι ενστερνίστηκαν δόγματα πολλά υποσχόμενα, την πηγή και τις συνέπειες των οποίων δεν αντελήφθησαν. Υπάρχει μια φυσική επαναστατικότητα στη νεολαία, η οποία υπόσχεται την πρόοδο: Υπάρχει ένα φυσικό ριψοκίνδυνο πνεύμα που αντιμετωπίζει με ελαφρότητα τις παραδοσιακές ιδέες· και τα δυο είναι εξάψεις του πνεύματος και σημαίνουν την ανατολή της πνευματικής αρρενωπότητος. Κατά τη διάρκεια αυτών των περιόδων, όταν αυτές οι ανώριμες αναζητήσεις βρίσκονται σε εξέλιξη η νεολαία κυριεύεται από επιρροές οι οποίες εσκεμμένα τον περιμένουν στα κολλέγια. Πραγματικά, μετά από χρόνια ένα μεγάλο μέρος των ανθρώπων αυτών, ανακτούν τις αισθήσεις τους ικανοποιητικά ώστε να είναι σε θέση να "σταθούν στο φράχτη και να δουν τους εαυτούς τους να φεύγουν" και έτσι επιστρέφουν στη λογική. Ανακαλύπτουν ότι οι θεωρίες "περί ελευθερίας του έρωτος" κάνουν τις συζητήσεις στις λέσχες πιο ενδιαφέρουσες, αλλά η Οικογένεια –η παλιομοδίτικη πίστη ενός άνδρα προς τη γυναίκα του και τα παιδιά του– είναι η βάση όχι μόνο της κοινωνίας, αλλά και κάθε προσωπικού χαρακτήρα και προόδου. Ανακαλύπτουν πως η Επανάσταση, ενώ είναι ένα

ευχάριστο θέμα για φλογερές συζητήσεις και ένα θαυμάσιο διεγερτικό για το συναίσθημα του υπερ-ανθρώπου, παρ'όλα αυτά δεν είναι η εξέλιξη και η πρόοδος.

Το πρόβλημα με τα κολλέγια εξελίχθηκε ταυτόχρονα με αυτό που περιγράψαμε σε σχέση με τις εκκλησίες. Πρώτα, ο Εβραϊκός ανώτερος κριτικισμός κατέστρεψε την αίσθηση σεβασμού του νέου ανθρώπου προς τα αρχαία θεμέλια Κατόπιν ήλθαν οι Εβραϊκές επαναστατικές κοινωνικές θεωρίες. Αυτά τα δυο πηγαίνουν πάντα μαζί. Δεν μπορούν να ζήσουν χωριστά. Αποτελούν την εκπλήρωση του προγράμματος των Πρωτοκόλλων για τη διάσπαση της μη-Εβραϊκής κοινωνίας **στο επίπεδο των ιδεών**.

Είναι ανώφελο να επιτεθεί κανείς στο "ριζοσπαστισμό" των κολλεγιοπαίδων –αυτές είναι οι ιδιότητες της ανωριμότητας.

Δεν είναι όμως καθόλου ανώφελο να φανερώσει κανείς ότι ο κοινωνικός ριζοσπαστισμός ("ριζοσπαστισμός" είναι μια πολύ καλή λέξη που είναι όμως πολύ παρεξηγήμενη) προέρχεται από μια Εβραϊκή πηγή. Η κεντρική ομάδα των Κόκκινων φιλοσόφων σε κάθε πανεπιστήμιο είναι μια Εβραϊκή ομάδα, η οποία συχνά έχει ένα "μη-Εβραϊκό πρόσωπο" με τη μορφή ενός εξαπατημένου καθηγητού. **Μερικοί από αυτούς τους καθηγητές βρίσκονται στην υπηρεσία των εξωτερικών Κόκκινων οργανώσεων.** Υπάρχουν Εσωκολλεγιακές Σοσιαλιστικές Εταιρίες που βρίθουν από Εβραίους όπως και από Εβραϊκές επιρροές και συντηρούν Εβραίους καθηγητές σ'όλη τη χώρα, διευθύνοντας αδελφότητες με το κάλυμμα μιας καλύτερης αστικής και πανεπιστημιακής πορείας. Οι μαθητικές διαλέξεις είναι ιδανικοί τόποι προπαγάνδας και σκοπός τους είναι να δίδουν στους φοιτητές την συγκίνηση της πίστης ότι λαμβάνουν μέρος στην έναρξη ενός νέου μεγάλου κινήματος που μπορεί να παρομοιασθεί με την απόκτηση της Ανεξαρτησίας.

Οι επαναστατικές δυνάμεις οι οποίες ηγούνται στον Εβραϊσμό βασίζονται πάρα πολύ στην εντιμότητα η οποία προσδίδεται στο κίνημα τους από την αφοσίωση των φοιτητών και

μερικών καθηγητών. Το ίδιο συνέβαινε στη Ρωσία -ο καθένας γνωρίζει τι κατέληξε να σημαίνει η λέξη "φοιτητής" σ'αυτή τη χώρα. Η Εβραϊκή Chautauqua, η οποία λειτουργεί σχεδόν αποκλειστικά στα κολλέγια και στα πανεπιστήμια, μαζί με τον Μπολσεβικισμό στην τέχνη, την επιστήμη, τη θρήσκεία, τα οικονομικά και την κοινωνιολογία, οδηγεί κατευθείαν στις Αγγλο-Σαξωνικές παραδόσεις και τα όρια της γης της φυλής των φοιτητών μας. Αυτοί βοηθούνται αρκετά από τους καθηγητές και τους κληρικούς των οποίων η σκέψη διαταράχθηκε και δηλητηριάσθηκε από Εβραϊκές ανατρεπτικές επιρροές στη Θεολογία και την κοινωνιολογία.

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ ΓΙ ΑΥΤΟ;

Απλά αναγνωρίστε την πηγή και τη φύση της επιρροής που διατρέχει τα σχολεία και τα πανεπιστήμια μας. Δώστε στους φοιτητές να καταλάβουν ότι έχουν να διαλέξουν ανάμεσα στην Αγγλο-Σαξωνική φυλή και τη φυλή της Ιουδαίας. Αφήστε τους φοιτητές να αποφασίσουν, αναλαμβάνοντας τις υποχρεώσεις τους, εάν θα ακολουθήσουν τους δημιουργικούς προγόνους τους ή αυτούς που θέλουν να γκρεμίσουν. Δεν είναι μια ευκαιρία για φιλονικεία. Το μοναδικό απόλυτο αντίδοτο για την Εβραϊκή επιρροή είναι να ανακληθούν οι φοιτητές πίσω, στην περηφάνεια για τη φυλή.

Συχνά μιλάμε για τους Πατέρες μας σαν να ήταν εκείνοι οι λίγοι που συνέδεσαν τις υπογραφές τους με ένα σημαντικό έγγραφο που σημάδεψε μια νέα περίοδο ελευθερίας. Οι Πατέρες του έθνους μας καταγόταν από την Αγγλο-Σαξωνο-Κελτική φυλή. Ήταν οι άνδρες που ήλθαν από την Ευρώπη με τον πολιτισμό στο αίμα τους και στο πεπρωμένο τους. Οι άνδρες που διέσχισαν τον Ατλαντικό και εγκαθίδρυσαν τον πολιτισμό σε μια άχαρη και βραχώδη ακτή. Οι άνδρες που κατευθύνθηκαν βόρεια προς την Αλάσκα και δυτικά προς την Καλιφόρνια.

Οι άνδρες που άνοιξαν δρόμους ανάμεσα από τα τροπικά δάση και υπέταξαν τις αρκτικές περιοχές. Οι άνδρες που κυριάρχησαν στις άδενδρες Αφρικανικές περιοχές. Οι άνδρες που κατοίκησαν την Αυστραλία και κυρίευσαν τις πύλες του κόσμου στο Σουέζ, το Γιβλαρτάρ και τον Παναμά. Οι άνδρες που διαμόρφωσαν κάθε κυβέρνηση, που έδωσαν τα προς το ζην σε κάθε λαό και ένα πρότυπο για κάθε αιώνα. Δεν πήραν ούτε το Θεό τους ούτε τη θρησκεία τους από την Ιουδαία, ούτε τη γλώσσα τους ούτε το δημιουργικό τους πνεύμα -ήταν ο Ηγέτης Λαός. Εκλεγμένοι δια μέσου των αιώνων για να κυριαρχήσουν στον κόσμο, βελτιώνοντάς τον και όχι γκρεμίζοντάς τον.

Μέσα στο στρατόπεδο αυτής της φυλής ανάμεσα στους γιούς των ηγετών, έρχεται ένας λαός που δεν έχει πολιτισμό για να επιδείξει, ούτε φιλόδοξη θρησκεία, ούτε παγκόσμια γλώσσα, ούτε μεγάλα κατορθώματα σε κανένα τομέα, παρά μόνο στον τομέα του "παίρνω", ορμά σε κάθε κομμάτι γης που του δώθηκε για φιλοξενία και προσπαθεί να πει στους γιους των Σαξώνων τι πρέπει να κάνουν σ'αυτόν τον κόσμο!

Εάν οι γιοι μας ακολουθούν αυτό το σχέδιο της σκοτεινής ανταρσίας και της καταστροφής, είναι διότι δεν γνωρίζουν ποιων ανθρώπων γιοι είναι, ποιας φυλής απόγονοι είναι. Αφήστε το λόγο ελεύθερο στα πανεπιστήμια και ελεύθερη τη διακίνηση των ιδεών, αλλά ονομάστε τις Εβραϊκές σκέψεις, Εβραϊκές και αφήστε τους γιους μας να γνωρίζουν το φυλετικό τους μυστικό.

ΟΝΟΜΑΣΤΕ ΤΟΝ ΕΧΘΡΟ!

Η προειδοποίηση έχει γίνει ήδη σ'όλα τα κολλέγια. Το σύστημα της Εβραϊκής μεθόδου είναι ήδη γνωστό. Και είναι τόσο απλό! Πρώτα εκλαϊκεύεις τα δημόσια σχολεία –"εκλαϊκεύω" είναι η ακριβής λέξη που χρησιμοποιούν οι Εβραίοι για την διαδικασία που χρησιμοποιούν. Προετοιμάζεις το μυαλό του

παιδιού που πηγαίνει στο σχολείο επιβάλλοντας τον κανόνα να μη γίνεται καμμιά υπενθύμιση που να δεικνύει ότι η καλλιέργεια ή ο πατριωτισμός είναι με οποιοδήποτε τρόπο συνδεδεμένα με τις βαθύτερες αρχές της Αγγλο-Σαξωνικής θρησκείας. Κρατάς μακριά οτιδήποτε έχει σχέση με αυτά! Κρατάς μακριά ακόμη και κάθε λέξη που θα βοηθήσει οποιοδήποτε παιδί να αναγνωρίσει την Εβραϊκή φυλή. Κατόπιν, όταν έχει προετοιμάσει το έδαφος κατ'αυτόν τον τρόπο, μπορείς να μπεις στα πανεπιστήμια και στα κολλέγια και να θέσεις σε εφαρμογή το διπλό πρόγραμμα, σπέρνοντας την περιφρόνηση για οτιδήποτε Αγγλο-Σαξωνικό και συγχρόνως γεμίζοντας το κενό με Εβραϊκές επαναστατικές ιδέες.

Η επιρροή του μέσου πολίτη αποκλείσθηκε από τα σχολεία. Η Εβραϊκή όμως επιρροή είναι ελεύθερη να τρέξει ασυγκράτητη στα ανώτατα ιδρύματα όπου δεν μπορεί να φθάσει η επιρροή του μέσου πολίτη. Εκλαΐκευσε τα σχολεία και τότε θα εξιουδαΐσεις τα πανεπιστήμια.

Αυτός είναι ο "φιλελευθερισμός" που τόσο πολύ επαινείται από τους Εβραίους ομιλητές. Στις εργατικές ενώσεις, στις εκκλησίες, στα πανεπιστήμια, έχει μολύνει τις αρχές της εργασίας, της πίστης και της κοινωνίας. Η απόδειξη γι'αυτό βρίσκεται σε κάθε Εβραϊκή δραστηριότητα και έκφραση. Ασκώντας αυτές τις επιρροές ο Εβραϊσμός πείθει τον εαυτό του ότι εκπληρώνει την "αποστολή" του στον κόσμο.

Ο καπιταλισμός που δέχεται επίθεση είναι μη-Εβραϊκός καπιταλισμός. Η ορθοδοξία που δέχεται επίθεση είναι η Χριστιανική ορθοδοξία. Η κοινωνία που δέχεται επίθεση είναι η Αγγλο-Σαξωνική μορφή της κοινωνίας. Η καταστροφή όλων αυτών θα συντελέσει στην δόξα του Ιουδαϊσμού.

Ο κατάλογος είναι ατελείωτος -η επιρροή της Εβραϊκής ιδέας στην Αγγλο-Σαξωνική ψυχαγωγία και διασκέδαση, στην Αγγλο-Σαξωνική ιδέα του πατριωτισμού, στην Αγγλο-Σαξωνική αντίληψη των επιστημών, η επιρροή της Εβραϊκής ιδέας διατρέχει κάθε πλευρά της ζωής.

Ένας πολύ οικτρά εξαπατημένος Αμερικανός εκδότης, δεμένος από Εβραϊκά διαφημιστικά συμβόλαια, ακούστηκε να λέει: "Εάν οι Εβραίοι μπορούν να τα πάρουν όλα, τότε έχουν το δικαίωμα να το κάνουν". Είναι μια παραλλαγή της "απάντησης" που έχει Εβραϊκή καταγωγή και έχει ως εξής: "Πως μπορούν 3 εκατομμύρια τιποτένιοι να κυβερνούν 100 εκατομύρια από εμάς; Ανοησίες!".

Ας συμφωνήσουμε. Έάν η Εβραϊκή ιδέα είναι η δυνατότερη και εάν η Εβραϊκή ικανότητα είναι μεγαλύτερη, ας κυριαρχήσει. Ας γίνουν ερείπια οι Αγγλο-Σαξωνικές αρχές και η εξουσία, μπροστά στη φυλή της Ιουδαίας. **Πρώτα όμως ας αγωνιστούν οι δυο ιδέες κάτω από τις δικές τους σημαίες· κι ας είναι ένας δίκαιος αγώνας.**

Δεν είναι δίκαια η μάχη όταν στις ταινίες, στα σχολεία, στις εξιουδαϊσμένες εκκλησίες, στα πανεπιστήμια, η Αγγλο-Σαξωνική ιδέα κρατιέται μακριά από τους Αγγλο-Σάξωνες με την πρόφαση ότι είναι "αιρετική", "εθνικιστική" ή "απηρχειωμένη".

Δεν είναι δίκαια η μάχη όταν οι Εβραϊκές ιδέες παρουσιάζονται σαν Αγγλο-Σαξωνικές, επειδή παρουσιάζονται υπό Αγγλο-Σαξωνική αιγίδα. Ας διδαχθεί ελεύθερα η κληρονομιά των Αγγλο-Σαξώνων πατέρων μας στους Αγγλο-Σάξωνες γιους τους, και η Εβραϊκή ιδέα δεν θα μπορέσει ποτέ να θριαμβεύσει πάνω σ'αυτήν στο πανεπιστήμιο ή στο εμπόριο. Η Εβραϊκή ιδέα δεν θριαμβεύει εάν πρώτα ο λαός δεν αρνηθεί τις διδαχές της φυσικής του κληρονομιάς.

Η Ιουδαία άρχισε τον αγώνα. Η Ιουδαία έκανε την εισβολή. Ας έλθει. Κανένας να μη φοβηθεί. Αλλά ας επιμείνουμε όλοι μας να είναι μια μάχη δίκαιη. Ας γνωρίζουν οι φοιτητές και οι πνευματικοί ηγέτες ότι το αντικείμενο είναι η κυριαρχία των ιδεών και της φυλής που έχει χτίσει όλον αυτόν τον πολιτισμό που βλέπουμε και που υπόσχεται τον πολιτισμό του μέλλοντος. Ας γνωρίζουν επίσης ότι η δύναμη που επιτίθεται είναι Εβραϊκή.

Αυτά είναι όλα όσα είναι απαραίτητα. Είναι ενάντια σ'αυτά που διακηρύττουν οι Εβραίοι. "Δεν πρέπει να μας αναγνωρίζεις", λένε. "Δεν πρέπει να χρησιμοποιείς τον όρος «Εβραίος». Γιατί; Διότι η Εβραϊκή ιδέα, εάν δεν κρύβεται κάτω από το κάλυμμα άλλων ιδεών μη-Εβραϊκής προέλευσης, είναι καταδικασμένη. Οι Αγγλο-Σαξωνικές ιδέες τολμούν να διακηρύξουν την προέλευσή τους. Η κατάλληλη διακήρυξη είναι αυτό που χρειαζόμαστε σήμερα. Εξαναγκάστε κάθε εισβάλουσα ιδέα να σηκώσει τη σημαία της και τον εισβολέα να δείξει το πρόσωπό του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

ΘΥΜΑΤΑ Ή ΘΥΤΕΣ;

"Για τον λόγο αυτο πρέπει να υποβαθμίσουμε την πίστη και να ξεριζώσουμε από τη σκέψη των Τζεντίλε τις πρωταρχικές αρχές του Θεού και της ψυχής μας και να αντικαταστήσουμε τις αντιλήψεις αυτές με μαθηματικούς υπολογισμούς και υλικές επιθυμίες".

—Τέταρτο Πρωτόκολλο

Από τα πρώτα ιστορικά στοιχεία της επαφής των Εβραίων με άλλα έθνη, δεν πέρασε ούτε μια μεγάλη περίοδος ετών χωρίς να ακουστεί η κατηγορία ότι οι Εβραίοι αποτελούν "ένα λαό μέσα σ'ένα λαό, ένα έθνος μέσα σ'ένα έθνος". Όταν αυτή η κατηγορία ακούγεται σήμερα, την αρνούνται με οργή άνθρωποι που τοποθετούνται σαν υπερασπιστές του λαού τους και η άρνηση ούτε λίγο ούτε πολύ ενθαρρύνεται από όλους τους Εβραίους οποιασδήποτε τάξης. Εν τούτοις δεν υπάρχει τίποτα πιο καθαρά διατυπωμένο στις Εβραϊκές διδαχές, ούτε περισσότερο φανερό στην Εβραϊκή ζωή, από το ότι η κατηγορία είναι αληθινή. **Αλλά εάν η αλήθεια θα έπρεπε να χρησιμοποιηθεί εναντίον των Εβραίων** είναι ένα εντελώς διαφορετικό ζήτημα.

Εάν οι Εβραίοι είναι ένα έθνος και η εθνικότητα τους στηρί-

χθηκε πάνω στη φυλή και τη θρησκεία, είναι σίγουρα έξω από τα όρια της λογικής να τους ζητούσει κανείς να χάσουν τη φυλή τους, την εθνικότητα τους και την θρησκεία τους. Ούτε όμως θα περίμενε κανείς να αποκηρύξουν αυτούς που εκθέτουν τα γεγονότα. Είναι θέμα αρχών να δοθεί λύση σε κάθε πρόβλημα. Η κατηγορία βρίσκεται εδώ: τα προφανή γεγονότα διαψεύδονται, σαν να μη γνωρίζουν παρά μόνο οι Εβραίοι ότι υφίστανται παρόμοια γεγονότα.

Εάν οι Εβραίοι αποτελούν ένα έθνος με συνέχεια όπως διδάσκουν και εάν η κατάσταση του "έθνους μέσα στο έθνος" γίνεται όλο και περισσότερο αφόρητη, τότε η λύση θα προέλθει από ένα από τα παρακάτω: τον διαχωρισμό του "έθνους" από τα υπόλοιπα έθνη, ή την έξαρση του "έθνους" πάνω από τα υπόλοιπα έθνη. Υπάρχει ένα σύνολο από αποδείξεις στις Εβραϊκές γραφές ότι οι ηγέτες περιμένουν **και τις δυο** καταστάσεις να συμβούν –ένα **ξεχωριστό** έθνος και ένα **υπερ-έθνος**. Στην πραγματικότητα στην καρδιά της Εβραϊκής διδασκαλίας βρίσκεται η ιδέα ότι ο Εβραϊσμός είναι ένα **ξεχωριστό έθνος σήμερα** και πρόκειται να γίνει ένα **υπερ-έθνος**. Οι μη-Εβραίοι όμως αρνούνται αυτό που οι Ραββίνοι του Ιουδαϊσμού δεν αρνούνται.

ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΑΝΤΙΔΡΟΥΝ ΣΤΗΝ "ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΗ"

Σε κάθε έρευνα του Εβραϊκού Ζητήματος, ο σπουδαστής ανακαλύπτει ξανά και ξανά το γεγονός ότι αυτό για το οποίο παραπονούνται περισσότερο οι Εβραίοι, αυτό κάνουν και οι ίδιοι. Παραπονούνται γι'αυτό που αυτοί αποκαλούν αντι-Σημιτισμό· αλλά είναι ολοφάνερο ότι δεν θα υπήρχε ποτέ αντι-Σημιτισμός, εάν δεν υπήρχε πρώτα ο Σημιτισμός. Κατόπιν ας πάρουμε το παράπονο των Εβραίων ότι αναγκάζονται να ζουν σε γκέτο. Το γκέτο είναι μια Εβραϊκή εφεύρεση. Από την αρχή της εισβολής τους στις Ευρωπαϊκές πόλεις και αιώνες αργότερα στις Αμερικανικές πόλεις, οι Εβραίοι πάντοτε ζούσαν όλοι μαζί διότι έτσι ήθελαν, αφού πίστευαν ότι η παρουσία των μη-Εβραίων θα τους μολύνει. Οι Εβραίοι συγγραφείς, που απευθύνονται σε Εβραίους, το παραδέχονται ελεύθερα. Στα γραπτά τους όμως που απευθύνονται στους μη-Εβραίους αναφέρονται στο γκέτο σαν να επρόκειτο για μία θηριωδία εναντίον του Εβραϊκού λαού. Η ιδέα της μόλυνσης που προέρχεται από τους Εβραίους είναι μια παλιά ανατολίτικη ιδέα που επέζησε και μεταφέρθηκε με υποβολή στους μη-Εβραίους. Έτσι με αυτό το γεγονός του ξεχωριστού "έθνους" ήταν οι Εβραίοι αυτοί που πρώτοι την αναγνώρισαν, οι πρώτοι που επέμειναν σ'αυτήν και πάντοτε προσπάθησαν να πραγματοποιήσουν αυτόν τον διαχωρισμό ταυτόχρονα στη σκέψη και στην πράξη.

Επιπλέον ο αληθινός και φυσιολογικός τύπος του Εβραίου πιστεύει ότι η επιρροή του Αμερικανικού πολιτισμού ή οποιουδήποτε πολιτισμένου μη-Εβραϊκού κράτους είναι βλαβερή για τον Ιουδαϊσμό. Αυτό είναι μια σοβαρή μαρτυρία και καμμιά μη-Εβραϊκή πηγή δεν είναι αρκετή να την επιβεβαιώσει. Στην πραγματικότητα είναι μια τέτοια μαρτυρία που το μη-Εβραϊκό μυαλό δεν θα μπορούσε ποτέ να αναπτύξει, γιατί η κλίση του μη-Εβραϊκού συναισθήματος έχει αντίθετη κατεύθυνση, δηλαδή πιστεύει πως η Αμερικανοποίηση είναι καλό για τον Εβραίο. Από επίσημες Εβραϊκές πηγές πληροφορούμεθα πως οι επιρροές θεωρούνται πως βρίσκονται σε έχθρα με τον Ιουδαϊσμό. Δεν είναι ο μη-Εβραίος που λέει ότι τα Εβραϊκά πρότυπα, σαν πρότυπα, είναι ασυμβίβαστα με τη ζωή στη χώρα μας· είναι ο Εβραίος που το λέει αυτό. Είναι αυτός που βρίζει τον Αμερικανισμό και όχι ο Αμερικανός που βρίζει τον Ιουδαϊσμό.

Ο Αμερικανισμός δεν ολοκληρώθηκε ακόμη, ενώ ο Ιουδαϊσμός έχει ολοκληρωθεί εδώ και αιώνες. Ενώ κανένας Αμερικανός δεν θα σκεφτόταν να υποδείξει κανένα μέρος της χώρας ή καμμιά ομάδα που να αντιπροσωπεύει τον αληθινό και τελικό τύπο του Αμερικανισμού, οι Εβραίοι δείχνουν περιοχές του

κόσμου όπως και ορισμένες ομάδες που αντιπροσωπεύουν τον αληθινό τύπο του Ιουδαϊσμού.

Που είναι ο τύπος που οι Εβραίοι συγγραφείς αναγνωρίζουν σαν τον αληθινό; Ο Εβραίος του γκέτο υποστηρίζουν οι Εβραϊκές πραγματείες είναι το υπόδειγμα του Ιουδαϊσμού. Ένας διάσημος ραββίνος της συναγωγής των Ισπανών και Πορτογάλων Εβραίων στο Σέντραλ Παρκ της Νέας Υόρκης ήταν ο Δρ. Ντ. ντε Σόλα Πούλ. Είναι αυτός που έγραψε το απόσπασμα που ακολουθεί:

"Στο γκέτο η τήρηση του Ιουδαϊσμού ήταν φυσική και σχεδόν αναπόφευκτη. Η πειθαρχία της Εβραϊκής ζωής βρισκόταν στην ατμόσφαιρα και την ανέπνεαν".

Ένας άλλος διάσημος Εβραίος ραββίνος, ο Δρ. Μ.Χ.Σήγκαλ, εκφράζει την άποψη ότι ο Εβραϊσμός στις πιο σύγχρονες μερίδες της Ευρώπης και της Αμερικής κρατήθηκε αληθινά ζωντανός από τις μεταγγίσεις των μεταναστών από την Πολωνία και τη Λιθουανία. Βεβαιώνοντας, σύμφωνα με άλλους Εβραίους ηγέτες, ότι το Εβραϊκό κέντρο του κόσμου βρισκόταν στην Ρωσία και την Πολωνία μέχρι πριν τον πόλεμο του 1914, ο Δρ. Σήγκαλ λέει:

"Ο πόλεμος (1914-1918) κατέστρεψε τα τελευταία ίχνη της παρηκμασμένης Εβραϊκής κοινωνίας η οποία σύρθηκε έξω από την αδύναμη ύπαρξη της στα ημι-μεσαιωνικά γκέτο της Πολωνίας και της Λιθουανίας. Με την διαρκώς αυξανόμενη αδυναμία τους, αυτές οι κοινότητες ήταν εντούτοις το τελευταίο καταφύγιο του Ιουδαϊσμού της Διασποράς. Σ'αυτά επέζησε κάτι από την παλιά Εβραϊκή ζωή, κάτι από τα παλαιά Εβραϊκά θεσπίσματα, τις πρακτικές και τις παραδόσεις. Αυτές οι κοινότητες ήταν επίσης εφοδιασμένες με τέτοια ζωτικότητα ώστε μπορούσαν να αντέξουν στον ελαττωμένο και ατροφικό Ιουδαϊσμό που βρισκόταν στις κοινότητες των πιο σύγχρονων χωρών της Ευρώπης και της Αμερικής".

Η ιδέα δεν είναι καθόλου ασυνήθιστη -ότι μεγάλες μεταγγίσεις από "αληθινούς Εβραίους" από τα γκέτο του Παλαιού

Κόσμου ήταν επιθυμητές και απαραίτητες με σκοπό να κρατηθεί ζωντανός ο Ιουδαϊσμός σε χώρες όπως οι Ηνωμένες Πολιτείες. Ο Ίσραελ Φρίντλεντερ το όνομα του οποίου χαίρει υπολήψεως από τους Εβραίους, αναγνώρισε και αυτός την υπηρεσία που προσέφερε το ρεύμα του γκέτο στον Ιουδαϊσμό. Στην διάλεξη του, "Το Πρόβλημα του Ιουδαϊσμού στην Αμερική", μιλά για τις τάσεις απο-Ιουδαϊσμού της απόλυτης ελευθερίας που πάντοτε απολάμβανε ο Εβραίος στις Ηνωμένες Πολιτείες. Αυτή η τάση, μας λέει, διορθώνεται με δυο τρόπους. Με αντι-Σημιτικές επιρροές και "με το μεγάλο ρεύμα Εβραϊκής μετανάστευσης, το οποίο μεταβαίνοντας από τη γη της καταπίεσης, στη γη της ελευθερίας, μεταφέρει μαζί του στην επιφάνεια ή κάτω από αυτήν τις διατηρημένες και αναζωογονημένες επιρροές του γκέτο". Ο ίδιος συγγραφέας, στο άρθρο του με τίτλο "Η Αμερικανοποίηση του Εβραίου Μετανάστη" ειλικρινά προτιμά τον Εβραίο του γκέτο από τον Εβραίο που έχει επηρεαστεί από τον Αμερικανικό τρόπο ζωής.

Η λέξη "Αμερικανοποιώ" στον καθημερινό λόγο σημαίνει κάνω να συνηθίσει κανείς τα ήθη και τις παραδόσεις των Ηνωμένων Πολιτειών, αλλά οι Εβραίοι δεν εννοούν μόνο τις Ηνωμένες Πολιτείς όταν αναφέρονται στην "Αμερική". Εννοούν επίσης τη Νότια και Κεντρική Αμερική -όπου συνέβησαν τόσες πολλές επαναστάσεις. Υπάρχει μεγάλος αριθμός Εβραίων στην Αργεντινή και πάρα πολλοί άλλοι στις γύρω χώρες. Θα ήταν ίσως λάθος να πούμε ότι οι Εβραίοι ηγέτες είναι αντι-Αμερικανοί, αλλά είναι αλήθεια το ότι είναι ενάντια στην "Αμερικανοποίηση" των Εβραίων του μεταναστευτικού ρεύματος. Να γιατί η τάση του "Αμερικανισμού" είναι τόσο διαφορετική από την τάση του "Ιουδαϊσμού" και γιατί βρίσκονται σε διαμάχη. Αυτό δεν σημαίνει προδοσία προς τον Αμερικανικό εθνικισμό, ίσως, όσο σημαίνει πίστη προς τον Εβραϊκό εθνικισμό. Ο αναγνώστης πρέπει ο ίδιος να κρίνει τα γεγονότα που παρατίθενται σ'αυτό το βιβλίο και να κατανοήσει πόσο βαθειά είναι η διαφορά και το αποτέλεσμα της μάχης ανάμεσα στις δυο ιδέες.

Ο ανταγωνισμός που υπάρχει ανάμεσα τους είναι ξεκάθαρος και πλήρης. Οι μη-Εβραίοι δεν δίνουν σημασία σ'αυτόν τον ανταγωνισμό, αλλά οι Εβραίοι παντού και πάντα με δριμύ τρόπο προειδοποιούνται γι'αυτόν. Αυτό ρίχνει ένα δυνατό φως σ'όλα τα επαναστατικά προγράμματα που σκοπό τους έχουν να σπάσουν τον παρόντα έλεγχο της κοινωνίας σπέρνοντας διαφωνίες ανάμεσα στο κεφάλαιο και την εργασία, μειώνοντας την αξιοπρέπεια της κυβέρνησης μέσω διεφθαρμένων πολιτικών, αποβλακώνοντας τα μυαλά των ανθρώπων μέσα από το θέατρο και τις ταινίες.

Στη μελέτη όμως του Εβραϊκού συστήματος για να κάνει κανείς χρήματα (εκτός από τον πόλεμο) βρίσκονται τα κλειδιά στις περισσότερες από τις μεγάλες καταχρήσεις για τις οποίες ένοχοι είναι οι Εβραίοι. "Οι πόλεμοι είναι η σοδειά των Εβραίων", λέει ένα αρχαίο ρητό. Η προτίμηση τους για το τμήμα των υπαξιωματικών έχει παρατηρηθεί στην αρχαία αλλά και στη σύγχρονη εποχή. Το ενδιαφέρον τους να βρίσκονται κυρίως εκεί που είναι τα οφέλη και όχι εκεί που βρίσκονται τα εθνικά ζητήματα, η παραδοσιακή τους πίστη να ανήκουν στο Εβραϊκό έθνος παρά σε οποιοδήποτε άλλο έθνος, είναι φυσικό ότι τους βρίσκουμε να είναι έμποροι αγαθών και πληροφοριών τον καιρό του πολέμου –που σημαίνει ότι είναι μαυραγορίτες και κατάσκοποι. Καθώς το άθραυστο πρόγραμμα προχωρεί μέσα από τον Επαναστατικό Πόλεμο, μέσα από τον Εμφύλιο Πόλεμο και μέσα από τον Μεγάλο Πόλεμο[1], η μόνη αλλαγή που παρατηρείται είναι η αυξανόμενη δύναμη και τα κέρδη των

1. ΣΗΜΕΙΩΣΗ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΕΚΔΟΤΗ: Ο αναγνώστης καλείται να παρατηρήσει ο ίδιος τα γεγονότα ανάμεσα στους Μεγάλους Πολέμους, ιδιαίτερα κατά τη διάρκεια και μετά τον πόλεμο εναντίον του Χίτλερ, τη δύναμη που απέκτησε ο Εβραϊσμός από τους πολέμους και το ότι ο Εβραϊσμός χρησιμοποίησε τις Ηνωμένες Πολιτείες σαν μια ασφαλή βάση για στρατιωτικές και οικονομικές επιχειρήσεις. Το κέντρο του Εβραϊσμού άρχισε να μετατοπίζεται στις Ηνωμένες Πολιτείες μετά το τέλος του Εμφυλίου Πολέμου.

Εβραίων. Μολονότι ο αριθμός των Εβραίων που κατοικούσαν στις Αμερικανικές αποικίες ήταν μικρός, ήταν αρκετοί για να αφήσουν το σημάδι τους στον Επαναστατικό Πόλεμο και ενώ δεν υπήρχε κάποια νομοθεσία εναντίον των Εβραίων, όπως υπήρχε στον Εμφύλιο Πόλεμο, υπήρχαν οι ίδιες πράξεις εναντίον ατόμων για τις ίδιες αιτίες οι οποίες στα 1861-5 ήταν τόσο εκτεταμένες.

ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΕΣ ΓΙΑ "ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΔΙΩΞΗ"

Κανένας έξυπνος Εβραίος στις Ηνωμένες Πολιτείες δεν θα ήταν ποτέ αρκετά ανόητος ώστε να διακηρύξει ότι το Εβραϊκό Ζήτημα είναι ένα θρησκευτικό ζήτημα και ότι η έρευνα πάνω σ'αυτό το ζήτημα σ'αυτά τα άρθρα αποτελεί μια "θρησκευτική δίωξη". Έτσι το μόνο που απομένει στα "Τζεντίλε μέτωπα" είναι να σιωπούν. Αυτό που πρέπει να μάθει κανείς γι'**αυτούς** είναι ότι στο μεγαλύτερο τους μέρος είναι άνθρωποι χωρίς θρησκεία και χρησιμοποιούν τον όρο "θρησκευτική δίωξη" σαν ένα κόκκινο πανί το οποίο πιστεύουν πως θα παρακινήσει τον κόσμο να δράσει. Είναι περίεργο πως οι διαμαρτυρίες για "θρησκευτική δίωξη" χρησιμοποιούνται για να υποκινήσουν διώξεις ενάντια στους υποτιθέμενους διώκτες.

Ούτε άμεσα, ούτε συμπερασματικά υποστηρίζεται στα άρθρα αυτά ότι το Εβραϊκό Ζήτημα είναι ένα θρησκευτικό ζήτημα. Αντιθέτως υποστηρίζεται από τις Εβραϊκές προσωπικότητες,που ισχυρίζονται ότι το Εβραϊκό Ζήτημα αφορά την φυλή και την εθνικότητα.

Δεν γίνονται θρησκευτικές διώξεις των Εβραίων στις Ηνωμένες Πολιτείες, εκτός εάν οι ταραχές των διαφόρων ανθρωπιστικών οργανώσεων που υποστηρίζουν την κατάργηση του "Kosher Killing" -θεωρηθούν θρησκευτικές διώξεις, (η μέθοδος της σφαγής ζώων για τροφή η οποία είναι αδικαιολόγητα

βάναυση). Ακόμη όμως και οι διαμαρτυρίες αυτές με δυσκολία μπορούν να επεκταθούν τόσο ώστε να έχουν κάποια σχέση με τη "θρησκεία των Εβραίων". Η Εβραϊκή μέθοδος του σφαγιασμού όπως εφαρμόζεται σήμερα, δεν περιέχεται στην Παλαιά Διαθήκη, αλλά στο Ταλμούδ και ως εκ τούτου δεν είναι θρησκευτική με τον επίσημο τρόπο, αλλά πατροπαράδοτη. Επιπλέον υπάρχουν θετικές αποδείξεις ότι οι σύγχρονες μέθοδοι επιτυγχάνουν τον Εβραϊκό σκοπό (τον έλεγχο του αίματος του πτώματος) πολύ καλύτερα από ότι η Εβραϊκή μέθοδος. Αυτή είναι η μοναδική περίπτωση όπου έστω και αμυδρά μπορούμε να προσεγγίσουμε τη θρησκεία των Εβραίων.

Το γεγονός είναι ότι ενώ δεν υφίσταται "θρησκευτική δίωξη" των Εβραίων, γίνεται πραγματική θρησκευτική δίωξη **από** τους Εβραίους. Αυτό είναι ένα από τα έκδηλα χαρακτηριστικά της οργανωμένης Εβραϊκής ζωής στις Ηνωμένες Πολιτείες, δηλαδή οι δραστήριες, ακατάπαυστες, ισχυρές και δηλητηριώδεις επιθέσεις ενάντια σε κάθε μια ξεχωριστά και σε όλες μαζί τις μορφές του Χριστιανισμού που θα τύχει να προσελκύσουν τη προσοχή του κόσμου. Ξανά και ξανά ακούμε για εκρήξεις αιρετικού φανατισμού ανάμεσα στους Καθολικούς και τους Διαμαρτυρομένους, αλλά όλα αυτά δεν μπορούν να συγκριθούν με τη σταθερή, αμείλικτη, άγρυπνη αντι-Χριστιανική δραστηριότητα των Εβραϊκών οργανώσεων. Υπάρχουν δογματικές φιλονικείες ανάμεσα στις Χριστιανικές Εκκλησίες, αλλά ούτε μια που να είναι ικανή να κλονίσει τα θεμέλια του ίδιου του Χριστιανισμού. Ο οργανωμένος Ιουδαϊσμός ωστόσο, δεν είναι ικανοποιημένος με αυτές τις δόγματικες φιλονικείες. Οργανώνει όμως την τεράστια οικονομική και πολιτική ισχύ του, ενάντια σε οτιδήποτε θεωρεί δογματική φιλονικία που ο ίδιος ονομάζει "Χριστολογικές εκδηλώσεις".

Κανένας Πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών δεν τόλμησε ακόμη να δώσει τον όρκο του πάνω στις ανοιχτές σελίδες της Καινής Διαθήκης –οι Εβραίοι θα τον αποκήρυτταν. Διάφοροι κυβερνήτες των Αμερικανικών Πολιτειών, χρησιμοποιώντας τη

λέξη "Χριστιανός" στις ευχαριστήριες δηλώσεις τους υποχρεώθηκαν να διδάξουν τον Αμερικανισμό στις πόλεις μας διότι θεωρείται ότι ο Χριστιανισμός και το να είναι κανείς καλός πολίτης είναι συνώνυμα!

Κανένας δημόσιος άνδρας στην Αμερική δεν απέδειξε δημόσια την Χριστιανική πίστη του χωρίς να επιτιμηθεί από τους Εβραίους. Οι Εβραίοι δεν **διαφωνούν** μόνο με τη Χριστιανική διδασκαλία –πράγμα που είναι δικαίωμα τους και κανείς δεν το αμφισβητεί –αλλά την καταδιώκουν μετά από απαίτηση των Εβραίων ηγετών τους. Κάθε τι που θα μπορούσε να θυμίζει σ'έναν μαθητή του σχολείου ότι ζει μέσα σ'έναν Χριστιανικό πολιτισμό, σ'ένα έθνος το οποίο έχει διακηρυχθεί από το Ανώτατο Δικαστήριο ότι έχει θεμελιωθεί πάνω στις Χριστιανικές αρχές, έχει αφαιρεθεί από τα δημόσια σχολεία μετά από Εβραϊκή απαίτηση. Σ'ένα έθνος και σε μια εποχή όπου μια μειοψηφία Εβραίων μπορεί να τυπώνει κάθε χρόνο ένα υπόμνημα των απολογιών που απέσπασε εκβιαστικά από δημόσιους υπαλλήλους διότι "χρησιμοποίησαν σκοπίμως τον όρο «Χριστιανός»", επιθυμούμε αυτή η κατηγορία για "θρησκευτική δίωξη" να αποδοθεί εκεί όπου ανήκει.

Ο Εβραίος έχει διακριθεί στην θρησκευτική δίωξη όπως ο Αμερικανός έχει διακριθεί στον πατριωτισμό. Η θρησκευτική προκατάληψη αποτελεί για τους Εβραίους τον δικό τους πατριωτισμό. Είναι η μοναδική, άρτια οργανωμένη, δραστήρια και επιτυχημένη μορφή θρησκευτικής προκατάληψης στη χώρα διότι κατάφεραν να δημιουργήσουν τη γιγαντιαία απάτη πως **οποιαδήποτε αντίθεση** στην δική τους συμπεριφορά, φέρει το στίγμα της "προκατάληψης" και της "δίωξης". Γι'αυτό ο Εβραίος χρησιμοποιεί αυτούς τους όρους τόσο συχνά. Θέλει να είναι αυτός που πρώτος θα κολλήσει ετικέτες στον άλλο. Γι'αυτό κάθε έρευνα πάνω στο Εβραϊκό Ζήτημα διαφημίζεται κακοηθέστατα σαν αντι-Σημιτική –ο Εβραίος γνωρίζει την υπεροχή του να κολλά ετικέτες στον άλλο.

Αυτό το θέμα "θρησκευτική δίωξη" δεν θα βρεθεί πουθενά

μέσα στα όρια του Εβραϊκού Ζητήματος παρά μόνο στην Εβραϊκή πλευρά. Υπάρχει μια θρησκευτική προκατάληψη στις Ηνωμένες Πολιτείες, αλλά είναι αυστηρά Γίντις. Εάν ο Χριστιανικός πληθυσμός ενοχλείτο από την Εβραϊκή θρησκεία το ένα εκατοστό απ'όσο ενοχλούνται οι Εβραίοι από τα χριστιανικά έθιμα, ολόκληρο το οικοδόμημα της Ταλμουδικής διδασκαλίας θα καταστρεφόταν στο φως στο οποίο ο γενικός ζήλος θα την είχε φέρει, στο φως από το οποίο πάντοτε κρυβόταν. Βαθιά ανάλυση στο θέμα της πνευματικής υγείας θα υποχρέωνε τον Εβραϊκό λαό να εγκαταλείψει το σκοτάδι που τον περιβάλλει τώρα. Ο Εβραϊκός Ταλμουδισμός οφείλει την ύπαρξη του σήμερα στην αδιαφορία με την οποία αντιμετωπίζεται. Αυτό είναι το εντελώς αντίθετο άκρο της "θρησκευτικής δίωξης".

Η θρησκευτική προκατάληψη είναι ένα τόσο δυσάρεστο θέμα για να γράψει κανείς γι'αυτό όσο και τη βιώνει με οποιοδήποτε τρόπο. Αντιτίθεται στον χαρακτήρα του Αμερικανού και του Αγγλο-Σάξωνα. Γιαμας η θρησκεία ήταν πάντοτε θέμα συνειδήσεως. Το να πιστεύει κανείς ότι επιθυμεί είναι μέρος της βασικής ελευθερίας του κάθε ατόμου. Σεβόμενος αυτές τις κληρονομικές αρχές εάν κάποιος διαλέξει να μελετήσει αυτό το ισχυρό ρεύμα επιρροής στην Αμερική που είναι γνωστό σαν το Εβραϊκό ρεύμα, αμέσως μόλις το κάνει τον κατατάσσουν με τους φανατικούς και τους βασανιστές άλλων εποχών.

Είναι καιρός να γίνει γνωστό ότοι η κραυγή "φανατισμός", προέρχεται ως επί το πλείστον από φανατισμένους. Υπάρχει μια θρησκευτική προκατάληψη σ'αυτή τη χώρα, υπάρχει πραγματικά μια θρησκευτική δίωξη, υπάρχει ένας βίαιος παραγκωνισμός των θρησκευτικών ελευθεριών ενός μεγάλου μέρους του λαού, και αυτή η προκατάληψη, η δίωξη και η χρήση βίας είναι Εβραϊκή και μόνο Εβραϊκή.

Η μελέτη της ιστορίας και της σύγχρονης Εβραϊκής δημοσιογραφίας αποδεικνύει ότι η Εβραϊκή προκατάληψη και δίωξη αποτελούν ένα **διαρκές** φαινομένο οπουδήποτε οι Εβραίοι έχουν αποκτήσει δύναμη. Ούτε στην πράξη ούτε και στα λόγια

ο Εβραίος δεν έχει κάποια ανικανότητα ανάλογη με τις ανικανότητες που έχει κατηγορήσει και σχεδιάζει να κατηγορήσει τους μη-Εβραίους. Δεν υπάρχει Χριστιανική εκκλησία στην οποία να μην έχουν επιτεθεί επανειλημμένα οι Εβραίοι.

Εάν υπάρχει στον κόσμο κάποιο εκκλησιαστικό έργο των Καθολικών που έχει κερδίσει την αναμφισβήτητη επιδοκιμασία ολόκληρου του Χριστιανικού κόσμου είναι "το Έργο των Παθών του Oberammergau". Παρ'όλα αυτά σ'έναν τόμο με τίτλο "Οι Εντυπώσεις ενός Ραββίνου από το Έργο των Παθών του Oberammergau", ο Ραββίνος Ιωσήφ Κράουσκοπφ από τη Φιλαδέλφεια κατήγγειλε ότι τα ευγενή έργα αμαυρώνονται από το ψεύδος και τον αισχρό αντι-Σημιτισμό. Στα μάτια του Ραββίνου και βέβαια συμβαίνει αυτό, διότι γι'αυτόν ολόκληρη η Χριστιανική παράδοση είναι ένα δηλητηριώδες ψέμα. Ολόκληρο το οικοδόμημα της Χριστιανικής αλήθειας, ιδιαίτερα όσον αφορά το πρόσωπο του Χριστού είναι "οι ψευδαισθήσεις των ευσυγκίνητων ανδρών και των υστερικών γυναικών". "Έτσι", συνεχίζει ο Ραββίνος, "εφευρέθηκε αυτή η σκληρή ιστορία, η οποία έχει προκαλέσει περισσότερη αθλιότητα και περισσότερη ταλαιπωρία αθώων από κάθε άλλο φανταστικό έργο σ'ολόκληρη την παγκόσμια λογοτεχνία".

Έτσι οι απλοί χωρικοί του Oberammergau που παρουσίασαν την Χριστιανική πίστη σε μια ταπεινή θεατρική παράσταση, χαρακτηρίστηκαν αντι-Σημίτες[2].

Αυτά δεν αποτελούν γεγονότα αποσπασματικά. Όταν η Εκκλησία των Μεθοδιστών ανέβασε τη μεγάλη θεατρική παράσταση "Ο Οδοιπόρος", ο Ραββίνος Στέφεν Σ.Γουάϊζ (Αμερικανός Σιωνιστής ηγέτης και ένας από τους πλέον δραστήριους

2. ΣΗΜΕΙΩΣΗ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΕΚΔΟΤΗ: Υπενθυμίζουμε ότι στα 1947, τα ελεγχόμενα από τους Αμερικανούς Συμμαχικά Δικαστήρια, δίκασαν και καταδίκασαν σαν "εγκληματίες πολέμου" όλους τους επιζώντες χωρικούς που ήταν μέλη του Oberammergau Festival Players.

πολιτικούς ηγέτες του Σιωνιστικού Εβραϊσμού στα Ηνωμένα Έθνη) έγραψε κριτική και χρησιμοποίησε το επιβλητικό και ανόητο επιχείρημα ότι εάν ήταν ένας νησιώτης των Νοτίων Θαλασσών (αντί για ένας περιοδεύων ηθοποιός που είναι) η πρώτη του αυθόρμητη ενέργεια μετά την παρακολούθηση του "Οδοιπόρου", θα ήταν να ορμήξει έξω στο δρόμο και να σκοτώσει τουλάχιστον τρεις Εβραίους. Ήταν ένα σπουδαίο σχόλιο ίσως για το κανάλι μέσω του οποίου ρέουν οι αυθορμητισμοί του Ραββίνου Γουάϊζ, αλλά οι δεκάδες χιλιάδων Μεθοδιστών που είδαν τον "Οδοιπόρο" δεν θα έκαναν τέτοιου είδους κριτική με το πνεύμα της ανεκτικότητας με το οποίο ο Ραββίνος Γουάϊζ τόσο ζηλότυπα συνιστά στους Χριστιανούς να συμπεριφέρονται.

Η Επισκοπική Εκκλησία επίσης δέχθηκε την επίθεση των Εβραίων. Τον Ιούνιο του 1921 ο Εβραϊκός Τύπος διαμαρτυρήθηκε πως η Επισκοπική Εκκλησία δεν είναι αρμόδια να ασχολείται μαζί του. Δεν είναι η θρησκευτική ανεκτικότητα μέσα στη θρησκευτική διαφορά, αλλά η θρησκευτική επίθεση την οποία διδάσκουν και ασκούν. Ολόκληρη η Εβραϊκή αντίθεση στα Χριστούγεννα, το Πάσχα και άλλες Χριστιανικές γιορτές και η αντίθεση τους σε ορισμένα πατριωτικά τραγούδια, αποδεικνύει το δηλητήριο και την ευθύτητα αυτής της επίθεσης. Μια παράλληλος ανάμεσα στα Πρωτόκολλα και τις αληθινές ελπίδες των Εβραίων περιλαμβάνεται στην **κοινή Εβραϊκή προφητεία ότι η Χριστιανοσύνη είναι καταδικασμένη να καταστραφεί.** Θα καταστραφεί όσον αφορά τις προθέσεις της και τους σκοπούς της και θα γίνει Ιουδαϊσμός.

Η Εβραϊκή μισαλλοδοξία σήμερα, χθες και σε κάθε ιστορική εποχή κατά την οποία οι Εβραίοι ήταν σε θέση να ασκήσουν επιρροή είναι αδιαμφισβήτητη. Δεν ισχύει όμως ανάμεσα σε ανθρώπους που γνωρίζουν τα γεγονότα. Η Εβραϊκή μισαλλοδοξία στο παρελθόν είναι θέμα ιστορικό. Για το μέλλον είναι θέμα Εβραϊκής προφητείας. Μια από τις ισχυρότερες αιτίες αντιστράτευσης στην ολική Αμερικανοποίηση αρκετών εκατομμυρίων Εβραίων σ'αυτή τη χώρα είναι η πίστη τους –ενσταλλαγμένη μέσα τους από τους θρησκευτικούς αξιωματούχους τους– ότι είναι "εκλεκτοί" , ότι αυτή η γη είναι δική τους, ότι οι κάτοικοι είναι ειδωλολάτρες, και ότι έρχεται η μέρα που οι Εβραίοι θα κυριαρχήσουν.

Δεν θα μπορούσαν να πράξουν διαφορετικά, παρά μόνο σύμφωνα με αυτές τις δηλώσεις! Η αλαζονική συμπεριφορά που υιοθετήθηκε από τους Εβραίους ενάντια στην Αμερική είναι απλά ένα προμήνυμα του ποια θα ήταν η πραγματική τους συμπεριφορά εάν το επέτρεπαν η ισχύς και η επιρροή. Ο Μπολσεβικισμός ο οποίος άρχισε με την καταστροφή της τάξης που περιείχε όλες τις υποσχέσεις για μια καλύτερη Ρωσία είναι μια ακριβής παράλληλος της συμπεριφοράς που υιοθετήθηκε σ'αυτή τη χώρα όσον αφορά τις πρωταρχικές επιδιώξεις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4

ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ, ΕΘΝΟΣ;

"Ας αναγνωρίσουμε όλοι μας ότι εμείς οι Εβραίοι είμαστε μια διακεκριμένη εθνότητα της οποίας κάθε Εβραίος, ανεξάρτητα από τη χώρα στην οποία κατοικεί, από την τοποθέτηση του ή την απόχρωση των πιστεύω του, είναι απαραίτητα μέλος της".

Louis D.Brandeis, Δικαστικός του Ανωτάτου Δικαστηρίου των Ηνωμένων Πολιτειών.

Κανένας μη Εβραίος δεν γνωρίζει πόσοι Εβραίοι υπάρχουν στις Ηνωμένες Πολιτείες. Οι αριθμοί είναι αποκλειστική περιουσία των Εβραϊκών αρχών. Η κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών μπορεί να διαθέσει στατιστικά στοιχεία σχεδόν για οποιοδήποτε θέμα που αφορά τον πληθυσμό της χώρας, αλλά όποτε επιχείρησε με συστηματικό τρόπο να συλλέξει πληροφορίες σχετικά με τους Εβραίους, οι οποίοι εισέρχονται διαρκώς στη χώρα, και τον αριθμό των μόνιμων κατοίκων, το Εβραϊκό λόμπυ στην Ουάσινγκτον επεμβαίνει και τη σταματά. Οι Εβραίοι αποκρύπτουν τη δύναμη τους, διότι η Εβραϊκή επιρροή στο Καπιτώλιο έγινε αρκετά δυνατή, ώστε να κερδίζει όλες τις υποθέσεις που αφορούν τα Εβραϊκά συμφέροντα, όλες

τις εποχές.

Η μετανάστευση προς τις Ηνωμένες Πολιτείες έγινε επιχείρηση εδώ και 40 χρόνια –μια αυστηρά Εβραϊκή επιχείρηση. Υπάρχει μια τέλεια οργάνωση η οποία παρακάμπτει τις πολυάριθμες ενστάσεις που εκδηλώνονται ενάντια στην άδεια εισόδου στη χώρα γνωστών Εβραίων επαναστατών. Οι Ευρωπαίοι Εβραίοι είναι δεινοί επαναστάτες. Η Αμερική δεν ονομάστηκε από τα μικρά Ευρωπαϊκά έθνη "Χώρα των Εβραίων" για το τίποτα, αφού η ως το σημείο συναγερμού αύξηση της Εβραϊκής μετανάστευσης φέρει το ερώτημα ξανά στην επιφάνεια. Μια εθνική καταδίκη σχηματίζεται σχετικά με το αντικείμενο. Είναι προφανές πλέον ότι η αυστηρά Εβραϊκή επιχείρηση της εισαγωγής Εβραίων στις Ηνωμένες Πολιτείες κινείται σαν στρατός ο οποίος έχοντας πράξει το καθήκον του στην Ευρώπη για την καθυπόταξη αυτής της ηπείρου, μεταφέρθηκε στην Αμερική. Οι Εβραϊκές μυστικές εταιρίες στην Αμερική είναι οι κυριότεροι αρωγοί σ'αυτήν την μακρά εσπευσμένη φυγή στην Αμερική. Είναι ικανοί να "διευθετήσουν" το διαβατήριο, την άδεια εργασίας, "τακτοποιούν" την αποφυγή των κανονισμών υγείας. Οι νόμοι της χώρας παραμερίζονται με έκδηλη περιφρόνηση. Οι Εβραίοι μετανάστες μπορούν να έλθουν από οπουδήποτε· και έρχονται από παντού. Το πρώτο τους βλέμμα στην ζωή εδώ φανερώνει έναν Εβραϊκό έλεγχο τόσο δυνητικό και ολοκληρωμένο, όσο είναι και στη Ρωσία. Βλέπουν αξιωματούχους των Εβραϊκών μυστικών εταιριών να υπερισχύουν των αξιωματούχων του Γραφείου Μετανάστευσης των Ηνωμένων Πολιτειών. Γιατί να μην συμπεριφέρονται σαν να τους ανήκουν οι Ηνωμένες Πολιτείες; Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι κυριολεκτικά γκρεμίζουν τα τείχη και τις πύλες με όλη τη λαμπρότητα μιας θριαμβευτικής εισβολής. Δεν είναι τίποτε λιγότερο από μια εισβολή και είναι εμπνευσμένη και υποβοηθούμενη από άτομα μεγάλης επιρροής **μέσα** στις Ηνωμένες Πολιτείες. Όταν δεν είναι μυστικό, καλύπτεται από το αδύναμο επιχείρημα: "αυτός ο λαός διώκεται".

Μετά το παλιρροιακό κύμα της Εβραϊκής εισβολής στις Ηνωμένες Πολιτείες στη δεκαετία του 1880, έγινε τόσο εύκολο για τον καθένα να αγνοεί τους κινδύνους, που οι αρχές της απογραφής πληθυσμού ζητούσαν άδεια από το Κονγκρέσσο να ταξινομήσει τον κόσμο σύμφωνα με τη "φυλή" όπως και σύμφωνα με τη "χώρα γέννησης". Η ισχυρότερη αντίδραση στο Κονγκρέσο δημιουργήθηκε από τους Εβραίους και ιδιαίτερα από τους Σάϊμον Γκουγκενχάϊμ και Τζούλιαν Μακ. Οι ακροάσεις είχαν διαταχθεί για να γνωρίσουν τα έθνη που περιελάμβανε ο πληθυσμός. Εάν οι Ηνωμένες Πολιτείες δηλαδή ήταν έθνος Αγγλο-Σαξωνικό, Σημιτικό, Λατινικό ή οτιδήποτε άλλο. Η Εβραϊκή αντίθεση στις ακροάσεις αποκάλυπτε τέσσερα θέματα πολύ καθαρά: 1) ο Εβραίος αντιτίθεται σε κάθε κατασταλτική νομοθεσία ενάντια στην είσοδο του στη χώρα, 2) ο Εβραίος αντιτίθεται σε κάθε φυλετική ταξινόμηση του μετά την είσοδο του στη χώρα, 3) το Εβραϊκό επιχείρημα στις μη-Εβραϊκές αρχές είναι ότι ο Εβραίος αντιπροσωπεύει μια θρησκεία και όχι μια φυλή, 4) ο Εβραίος έχει μια άποψη για να παρουσιάσει στους μη-Εβραίους και μια άλλη την οποία καλλιεργεί ανάμεσα στο λαό του, σ'αυτό το φυλετικό ζήτημα. Όταν οι Αμερικανοί περιφρόνησαν σαν αστήρικτο το επιχείρημα της "θρησκείας και όχι της φυλής", οι Εβραίοι εκπρόσωποι ήταν ικανοί να οπισθοχωρήσουν στο γεγονός ότι παντοδύναμες οργανώσεις τους δεν επιθυμούσαν ορισμένα πράγματα και δεν θα ήθελαν να έχουν ορισμένα πράγματα –συζήτηση ή όχι συζήτηση, επιτροπή ή όχι επιτροπή. Το Εβραϊκό λόμπι είχε τον τρόπο του. Δεν υπάρχει απογραφή των Εβραίων στις Ηνωμένες Πολιτείες. Ισχύουν ταξινομήσεις για όλες τις άλλες φυλές και τα έθνη, αλλά καμμιά για τον Εβραίο. Καμμιά από τις άλλες φυλές δεν έκανε ένσταση, αλλά ο Εβραίος δεν είναι καθόλου διακεκριμένος. Ποιο είναι το αποτέλεσμα σήμερα; Εάν ρωτήσει κανείς την κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών, πόσοι Γάλλοι υπάρχουν στη χώρα, θα του δοθούν οι αριθμοί. Εάν ρωτήσει για τον πληθυσμό των Πολωνών, επίσης. Εάν ρωτήσει για τον πληθυσμό των Αφρικανών, είναι γνωστός. Όσο μακρύς και αν είναι ο κατάλογος που θα κάνει για τις έρευνες του, θα ανακαλύψει ότι η Κυβέρνηση γνωρίζει. Αλλά εάν ρωτήσει την κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών πόσοι Εβραίοι ζουν στη χώρα, δεν μπορεί να το μάθει· δεν υπάρχουν αρχεία.

ΦΥΛΗ Ή ΘΡΗΣΚΕΙΑ;

Τι έχουν να πουν οι ίδιοι οι Εβραίοι σχετικά με το θέμα "φυλή ή θρησκεία"; Τα ακόλουθα αποσπάσματα παρέχουν στον αναγνώστη τις πληροφορίες, όσον αφορά τη γνώμη του Εβραίου για τον εαυτό του σαν μέλος ενός **ξεχωριστού λαού**, που η ύπαρξή του είναι συνυφασμένη με τη θρησκεία του.

Λήο Ν.Λεβή, Πρόεδρος της Μπνάϊ Μπριθ, 1900-1904:

"Ο διακεκριμένος χαρακτήρας του Εβραίου δεν προέρχεται μόνο από τη θρησκεία του. Είναι αλήθεια ότι η φυλή του και η θρησκεία του είναι άρρηκτα συνδεδεμένες, αλλά οποιαδήποτε κι αν είναι η αιτία αυτής της ένωσης της ιδέας της φυλής με τη θρησκεία, είναι σίγουρο ότι η θρησκεία από μόνη της δεν συγκροτεί το λαό. Ένας πιστός στην Εβραϊκή πίστη δεν σημαίνει ότι γίνεται Εβραίος. Από την άλλη πλευρά ωστόσο, ένας γεννημένος Εβραίος, παραμένει Εβραίος, ακόμη κι αν απαρνηθεί τη θρησκεία του".

Ο Graetz, ο ιστορικός των Εβραίων, το μνημειώδες έργο του οποίου αποτελεί μια σταθερή αξία, λέει ότι η ιστορία των Εβραίων, από τότε που έχασαν το Εβραϊκό κράτος,

"εξακολουθεί να διατηρεί έναν εθνικό χαρακτήρα· με κανένα τρόπο δεν είναι απλά ένα θρήσκευμα ή μία εκκλησιαστική ιστορία".

Ο Μόουζες Χες, μια από τις ιστορικές μορφές μέσω της οποίας συνδέεται ολόκληρο το Εβραϊκό Πρόγραμμα από τις αρχαίες του πηγές μέχρι τους σύγχρονους πράκτορες του, έγραψε ένα βιβλίο, με τον τίτλο "Ρώμη και Ιερουσαλήμ" στο

οποίο αναπτύσσει ολόκληρο το θέμα με σαφήνεια και αποτελεσματικότητα:

"Οι Εβραίοι είναι κάτι περισσότερο από απλοί «οπαδοί μιας θρησκείας», στην ουσία είναι μια φυλή, μια αδελφότητα, ένα έθνος". (σελ. 71).

"Ένας Εβραίος ανήκει στη φυλή του και συνεπώς στον Εβραϊσμό, παρά το γεγονός ότι ο ίδιος ή οι πρόγονοι του ήταν αποστάτες". (σελ. 97-98).

"Κάθε Εβραίος είναι, είτε το θέλει είτε όχι, είναι γερά συνδεδεμένος με ολόκληρο το έθνος". (σελ. 163).

"Η Εβραϊκή θρησκεία είναι, πάνω απ'όλα, Εβραϊκός πατριωτισμός". (σελ. 61).

Ο Louis D.Brandeis, Δικαστικός του Ανωτάτου Δικαστηρίου των Ηνωμένων Πολιτειών και παγκόσμιος ηγέτης του Σιωνιστικού κινήματος έγραψε στο βιβλίο του "Ο Σιωνισμός και οι Αμερικανοί Εβραίοι":

"Παρά τους διαλογισμούς των σοφών Ινδών ή τα ψηφίσματα των συμβουλίων, το ένστικτο και οι πράξεις μας όπως και εκείνα των άλλων λαών έχουν καθορίσει για μας τον όρο «Εβραίος»".

Ο Ραββίνος Μόρρις Τζόζεφ, που υπηρέτησε στο παρελθόν στη Συναγωγή του Δυτικού Λονδίνου των Βρετανών Εβραίων γράφει στο βιβλίο του "Ισραήλ, ένα Έθνος":

"Το Ισραήλ είναι σίγουρα ένα μεγάλο έθνος ... το Ισραήλ αναγνωρίστηκε σαν έθνος από εκείνους που το ίδρυσαν. Κανείς δεν θα μπορούσε να παρερμηνεύσει και να το εκλάβει σαν μια αίρεση. Εάν αρνηθούμε την Εβραϊκή εθνικότητα θα πρέπει να αρνηθούμε και την ύπαρξη του Εβραίου".

Ο Εβραίος δικηγόρος, Μπέρτραμ Μπ. Μπένας, γράφει στο έργο του "Σιωνισμός - το Εθνικό Εβραϊκό Κίνημα":

"Η Εβραϊκή οντότητα είναι ουσιαστικά η οντότητα ενός Λαού".

Ο Λίον Σάϊμον, ένας λαμπρός και ξεχωριστός Εβραίος επιστήμων και συγγραφέας, κάνει μια ενδιαφέρουσα μελέτη του

ζητήματος "θρησκεία και εθνότητα" στο βιβλίο του "Μελέτες στον Εβραϊκό Εθνικισμό". Κάνει μια υπόθεση για την άποψη ότι η θρησκεία των Εβραίων είναι Εθνικισμός, και ότι ο Εθνικισμός είναι αναπόσπαστο κομμάτι της θρησκείας τους:

"Η Μεσαιωνική Εποχή δεν σημαίνει για τον Εβραίο απλά την εγκαθίδρυση της ειρήνης πάνω στη γη και της καλής θέλησης για τους ανθρώπους, αλλά την παγκόσμια αναγνώριση του Εβραίου και του Θεού του". (σελ. 14).

"Ο Ιουδαϊσμός δεν έχει μήνυμα σωτηρίας για την ψυχή του ανθρώπου, όπως έχει ο Χριστιανισμός· όλες οι ιδέες του είναι συνδεδεμένες με την ύπαρξη του Εβραϊκού έθνους". (σελ. 20).

"Η αντίληψη ότι οι Εβραίοι είναι μια θρησκευτική αίρεση, σχεδόν παράλληλη με τους Καθολικούς και τους Διαμαρτυρόμενους, είναι ανοησία". (σελ. 34).

Ο Άρθουρ Ντ.Λιούις, ένας Εβραίος συγγραφέας, στο βιβλίο του "Οι Εβραίοι ένα Έθνος", βασίζει και αυτός την εθνικότητα στο φυλετικό στοιχείο:

"Οι Εβραίοι πρωταρχικά ήταν ένα έθνος, και διατήρησαν, περισσότερο από τα πιο πολλά έθνη ένα από τα στοιχεία της εθνικότητας –που είναι το φυλετικό στοιχείο· αυτό μπορεί να αποδειχθεί φυσικά από την ικανότητα τους να διακρίνονται. Μπορεί να δει κανείς πολύ πιο εύκολα ότι ένας Εβραίος είναι Εβραίος, παρά ότι ένας Άγγλος είναι Άγγλος".

Η αντίληψη ότι οι Εβραίοι αποτελούν ένα έθνος είναι η πιο κοινότυπη αντίληψη –ανάμεσα στους Εβραίους. Ένα έθνος που δεν έχει μόνο παρελθόν, αλλά ένα έθνος με μέλλον. Περισσότερο μάλλον και από αυτό –όχι μόνο ένα έθνος, αλλά ένα Υπερ-Έθνος. Μπορούμε να επεκταθούμε ακόμη περισσότερο στις ίδιες τις Εβραϊκές δηλώσεις: μπορούμε να πούμε ότι η μελλοντική μορφή του Εβραϊκού Έθνους θα είναι ένα βασίλειο.

Ο Έλκαν Ν. Άντλερ, μας λέει:

"Κανένας σοβαρός πολιτικός σήμερα δεν αμφιβάλλει ότι ο λαός μας έχει **πολιτικό μέλλον**".

Αυτή η μελλοντική πολιτική σαφήνεια και ισχύς βρισκόταν

στο μυαλό του Μωϋσή Χεσς, όταν έγραψε το 1862 –σημειώστε την ημερομηνία!– στον πρόλογο του βιβλίου του "Ρώμη και Ιερουσαλήμ" αυτά τα λόγια:

"Κανένα έθνος δεν μπορεί να είναι αδιάφορο στο γεγονός ότι στον **επερχόμενο Ευρωπαϊκό αγώνα** για ελευθερία **θα έχει έναν άλλο λαό** σαν φίλο του ή σαν εχθρό του".

Ο Χέςς παραπονούμενος για τις ανισότητες που πλήττουν τους Εβραίους έλεγε ότι αυτό που ο Εβραίος σαν άτομο δεν μπορούσε να αποκτήσει διότι ήταν ένας Εβραίος, το Εβραϊκό Έθνος μπορούσε να το αποκτήσει, διότι ήταν ένα έθνος. Προειδοποιεί τα μη-Εβραϊκά έθνη να είναι προσεκτικά, διότι σ'αυτόν τον "επερχόμενο αγώνα" θα υπάρχει ένα ακόμη έθνος στον κατάλογο, Το Εβραϊκό Έθνος, το οποίο θα είναι φίλος ή εχθρός οποιουδήποτε θα διαλέξει.

Ο Δρ. Ίσραελ Φρεντλέντερ μας λέει:

"Είναι αρκετό για μας να γνωρίζουμε ότι οι Εβραίοι **ένιωθαν** πάντοτε τους εαυτούς τους σαν μια ξεχωριστή φυλή, βαθιά διαχωρισμένους από το υπόλοιπο ανθρώπινο γένος".

Όσον αφορά τα προβλήματα του Εβραϊκού Έθνους, υπάρχουν πάρα πολλές Εβραϊκές μαρτυρίες για το γεγονός ότι η επιρροή του Αμερικανισμού είναι επιβλαβής για την Εβραϊκή ζωή. Αυτό σημαίνει ότι είναι ανταγωνιστές, όπως δυο αντίθετες ιδέες και ότι ο Σιωνισμός είναι το σύγχρονο σημείο συγκέντρωσης του Εβραϊκού εθνικισμού. Τα πραγματικά πιστεύω του περισσότερο δραστήριου -καθώς επίσης και αυτού που ασκεί επιρροή- μέρους του Εβραϊσμού στην Αμερική αποκαλύφθηκαν σε μια εργασία που δημοσιεύτηκε από την Σιωνιστική Οργάνωση της Αμερικής "Οδηγός προς τον Σιωνισμό",

"Το όνομα της εθνικής τους θρησκείας, Ιουδαϊσμός, προέρχεται από τον εθνικό τους τίτλο. Ένας μη θρησκευόμενος Εβραίος εξακολουθεί να είναι Εβραίος, και δύσκολα μπορεί να αποφύγει την πίστη του αποκηρύττοντας μόνο το όνομα του Εβραίου". (σελ. 5).

Ο Εβραϊσμός όμως ισχυρίζεται στα πρόσωπα των μεγαλύτερων διδασκάλων του και των εγκυρότερων αντιπροσώπων του τη θεωρία ότι ο Εβραίος είναι μόνο "ένας αδελφός της πίστης". Συχνά δεν είναι καθόλου της πίστης, αλλά εξακολουθεί να είναι ένας Εβραίος. Το επιχείρημα της "θρησκείας, όχι της φυλής" αποκαλύπτει τη "διπλή σκέψη" εκείνων των πολιτικών ηγετών οι οποίοι αντί για την ευθεία αντιμετώπιση του Εβραϊκού Ζητήματος προσπαθούν να στρέψουν όλη την έρευνα αλλού, προξενώντας μια εκπληκτική σύγχυση στο μυαλό των μη-Εβραίων.

Υπάρχουν **δυο** Εβραϊκά προγράμματα στον κόσμο. Το ένα, το οποίο μπορούν να δουν οι μη-Εβραίοι και ένα άλλο το οποίο είναι αποκλειστικά για τους Εβραίους. Καθορίζοντας ποιο από τα δυο είναι το αληθινό πρόγραμμα, μια ασφαλής πορεία είναι το να υιοθετήσουμε αυτό που φτιάχτηκε για να επιτύχει. Είναι το πρόγραμμα που έχει χορηγούς τους αποκαλούμενους Σιωνιστές και είναι αυτό που επιτυγχάνει. Αυτό είναι το πρόγραμμα οι χορηγοί του οποίου υπερασπίζονται τη φυλετική και εθνική ιδιαιτερότητα των Εβραίων.

Αδιάφορο από αυτό που θα επωθεί στους μη-Εβραίους με σκοπό να παρεμποδιστεί ή να τροποποιηθεί η δραστηριότητα τους, δεν υπάρχει αμφιβολία για αυτό που πιστεύει ο Εβραίος για τον εαυτό του: πιστεύει ότι ανήκει σ'ένα Λαό, ότι είναι συνδεδεμένος μ'αυτό το λαό με δεσμούς αίματος τους οποίους καμμιά αλλαγή στις θρησκευτικές τους πεποιθήσεις δεν μπορεί να αποδυναμώσει, ότι είναι κληρονόμος του παρελθόντος αυτού του Λαού και παράγοντας του πολιτικού του μέλλοντος. Ανήκει σε μια φυλή και ανήκει σ'ένα έθνος. Προσπαθεί να αποκτήσει ένα βασίλειο για να εδραιωθεί, ένα βασίλειο που θα κυριαρχήσει σ'όλα τα βασίλεια, με την Ιερουσαλήμ ως κυρίαρχο πόλη του κόσμου. Αυτή η επιθυμία του Εβραϊκού έθνους μπορεί να ικανοποιηθεί και οι σχέσεις ανάμεσα στον Εβραϊκό εθνικισμό και τον εθνικισμό των λαών ανάμεσα στους οποίους ζουν οι Εβραίοι είναι οι δείκτες για τον πιθανό θρίαμβο.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΣΤΡΕΒΛΩΣΗΣ"

Στα επιχειρήματα σχετικά με το θέμα "θρησκεία, όχι φυλή" οι Εβραίοι παραπονούνται ότι τους έχουμε παρεξηγήσει. Είναι το συνηθισμένο τους παράπονο. Πάντοτε "παρεξηγούνται" και "διώκονται" εκτός κι αν εγκωμιάζονται για ότι δεν είναι. Εάν οι μη-Εβραίοι κατανοήσουν πλήρως τους Εβραίους, εάν οι Χριστιανικές εκκλησίες για παράδειγμα ελευθερωθούν από την απάτη τους ότι οι Εβραίοι είναι ο λαός της Παλαιάς Διαθήκης, και εάν οι εκκλησίες **γνωρίσουν πραγματικά ποια είναι η ταλμουδική θρησκεία**, η "διαστρέβλωση" θα είναι ακόμη ισχυρή.

Η πτώση της Ρωσίας προετοιμάστηκε από ένα μακρύ και εσκεμμένο πρόγραμμα διαστρέβλωσης του Ρωσικού λαού με τη βοήθεια του διεθνούς Εβραϊκού τύπου και τις Εβραϊκές διπλωματικές υπηρεσίες. Το όνομα της Πολωνίας αμαυρώθηκε (Δεκέμβριος του 1920) μέσα απο τον τύπο των Ηνωμένων Πολιτειών κάτω από Εβραϊκή υποκίνηση. Η δυσφήμιση της Πολωνίας οφείλεται, στο ότι μοναδικό της έγκλημα ήταν η επιθυμία της να σωθεί από τους Εβραίους. Αλλά κάθε φορά που υψωνόταν ένα χέρια για να αποτρέψει κάποια Εβραϊκή εισβολή σ'έναν λαό και την μυστική εξασφάλιση του ελέγχου των ζωτικότερων πηγών πλούτου, οι Εβραίοι διαμαρτύρονταν για "παρεξήγηση". Ποτέ δεν αντιμετώπισαν το ζήτημα δίκαια. Ψευδείς αρνήσεις, προφάσεις συμπόνοιας και μια βασική εκστρατεία κηλίδωσης των άλλων με τα εγκλήματα που είχαν διαπράξει οι ίδιοι οι Εβραίοι όπως και μια ανάξια προσπάθεια να συμπαρασύρουν και άλλους στην πτώση τους, αποτελούν την αμυντική τους μέθοδο[1].

1. ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΕΚΔΟΤΗ: 37 χρόνια πριν τη δημοσίευση του παρόντος, άλλα έθνη αντιστάθηκαν ή προσπάθησαν να αντισταθούν στον Εβραϊκό έλεγχο. Οι αναγνώστες θα εκτιμήσουν ανάλογα αυτά που συνέβησαν στη Γερμανία και για ποιο λόγο

Η συγκέντρωση όλων των πολιτικών, οικονομικών και νομικών όπλων κάτω από τις διαταγές τους στρέφεται ενάντια σε κάθε ειλικρινή κριτική του Εβραίου, ο οποίος επιμένει να υπερασπίζεται το δικαίωμα στην εθνική του ύπαρξη, απαλλαγμένη από την Εβραϊκή διήθηση, τον έλεγχο και την επιρροή.

Η πολιτική της "διαστρέβλωσης" επιτυγχάνει διότι υπάρχει ένα συναίσθημα χαραγμένο βαθιά στους μη-Εβραίους ότι κατά κάποιον τρόπο οι Εβραίοι είναι ο "εκλεκτός λαός" και ότι είναι επικίνδυνο να τους αντικρούσει κανείς σε οτιδήποτε. Οποιοσδήποτε αντιτίθεται στον Εβραίο είναι καταραμένος. "Ο φόβος των Εβραίων" είναι ένας υπαρκτός παράγοντας της ζωής. Είναι εξίσου αληθινό ανάμεσα στους Εβραίους, όπως και στους μη-Εβραίους. Ο ίδιος ο Εβραίος είναι δεμένος με το φόβο για το λαό του και ασκεί το φόβο της κατάρας δια μέσου της σφαίρας της θρησκείας –"Θα καταραστώ αυτούς που θα τον καταραστούν". Ωστόσο απομένει να αποδειχθεί ότι αυτή η αντίθεση στις ολέθριες τάσεις των Εβραϊκών επιρροών σ'όλες τις κυριότερες λεωφόρους της ζωής είναι μια "κατάρα" των Εβραίων.

Εάν οι Εβραίοι ήταν πραγματικά ο λαός της Παλαιάς Διαθήκης (που δεν είναι), εάν πραγματικά είχαν συνείδηση μιας "αποστολής" για την ευλογία όλων των εθνών, τα πραγματικά σημεία στα οποία προσβάλλονται, αυτόματα θα εξαφανιζόταν. Εάν ο Εβραίος "δέχεται επίθεση" αυτό δεν είναι διότι είναι Εβραίος αλλά διότι είναι η πηγή ορισμένων τάσεων και επιρροών οι οποίες εάν δεν ανακόπτονταν, αυτό θα σήμαινε την καταστροφή της ηθικής κοινωνίας. Η μοναδική αληθινή "διαστρέβλωση" στην κοινωνία θεωρείται Εβραϊκό προνόμιο.

συνέβησαν, όπως και αυτά που συνέβησαν στην Βρετανία και για ποιο λόγο συνέβησαν.

Ο ΝΤΙΣΡΑΕΛΙ ΠΕΡΙΓΡΑΦΕΙ ΤΟΥΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ

Ο Βενιαμίν Ντισραέλι, Κόμης του Μπίκονφιλντ και Πρωθυπουργός της Μεγάλης Βρετανίας ήταν Εβραίος και τιμήθηκε γι'αυτό. Έγραψε πολλά βιβλία, σε αρκετά από τα οποία αναφερόταν στο λαό του σε μια προσπάθεια να τον εκθειάσει. Η Βρετανική Κυβέρνηση δεν ήταν τότε αρκετά Εβραϊκή όσο έγινε αργότερα και ο Ντισραέλι ήταν μια από τις μεγαλύτερες μορφές της. Στο βιβλίο του "Κόνινγκσμπι" εμφανίζεται ένας Εβραϊκός χαρακτήρας που ονομάζεται Σιδωνία, μέσα από το χαρακτήρα και μέσα από τον τρόπο έκφρασης του οποίου, ο Ντισραέλι προσπάθησε να παρουσιάσει τον Εβραίο όπως θα ήθελε να τον δει ο κόσμος.

Εν τούτοις εδώ βρίσκεται ο Διεθνής Εβραίος με πλήρη εξοπλισμό. Είναι ο ίδιος που έγραψε τα Πρωτόκολλα, τυλιγμένος στο μυστήριο, ο άνδρας που με τα δάχτυλα του κινεί τα νήματα των ανθρώπινων κινήτρων και που ελέγχει την κτηνωδέστερη των δυνάμεων –το Χρήμα.

Εάν ένας μη-Εβραίος είχε συγγράψει ένα χαρακτήρα σαν τον Σιδωνία παρουσιάζοντας τόσο αληθινή την φυλετική ιστορία και τα χαρακτηριστικά του Εβραίου θα είχε υποβληθεί στην τρομαχτική πίεση που οι Εβραίοι ασκούν σε κάθε ειλικρινή συγγραφέα που αναφέρεται σ'αυτούς.

Ο Ντισραέλι με το στόμα του ήρωα του παρατηρεί: "**Ο κόσμος κυβερνάται από εντελώς διαφορετικά πρόσωπα από αυτά που φαντάζονται, εκείνοι που δεν βρίσκονται πίσω από τη σκηνή**". Παραθέτουμε μερικές ακόμη περισσότερο διαφωτιστικές γραμμές από τον Ντισραέλι, ο οποίος εν μέρει επέβαλλε την άποψη ότι έγραψε για να προειδοποιήσει τον κόσμο για την Εβραϊκή φιλοδοξία για εξουσία:

"Δεν θα παρατηρήσετε ούτε ένα κίνημα διανόησης στην Ευρώπη στο οποίο να μην συμμετέχουν στο μεγαλύτερο του μέρος οι Εβραίοι. Οι πρώτοι Ιησουΐτες ήταν Εβραίοι. Αυτή η μυστηριώδης Ρωσική Διπλωματία που τόσο φοβίζει την Δυτική

Ευρώπη οργανώθηκε και διευθύνεται από Εβραίους. Αυτή η κραταιή επανάσταση που προετοιμάζεται αυτή τη στιγμή στη Γερμανία και η οποία θα είναι στην πραγματικότητα, μια δεύτερη και μεγαλύτερη Μεταρρύθμιση για την οποία τόσα λίγα γνωρίζουμε στην Αγγλία, αναπτύσσεται ολοκληρωτικά κάτω από την αιγίδα των Εβραίων".

Τον τρόπο με τον οποίο οι Εβραίοι εργάζονται για να καταστρέψουν την ισχύουσα τάξη πραγμάτων χρησιμοποιώντας τις **ιδέες**, όπως ισχυρίζονται τα Πρωτόκολλα, παρουσιάζεται στα λόγια του Σιδωνία:

"Οι Τόρρις χάνουν κάποιες σημαντικές εκλογές σε μια κρίσιμη στιγμή. Οι Εβραίοι προσέρχονται και ψηφίζουν εναντίον τους. Η Εκκλησία καλείται σε συναγερμό σχετικά με τη δημιουργία ενός ελευθερόφρωνος πανεπιστημίου και μαθαίνει με ανακούφιση ότι δεν δίδονται εισφορές για την εγκαθίδρυση του. Ένας Εβραίος αμέσως προχωρεί και χαρίζει τα απαραίτητα χρήματα".

Εάν αυτά τα λόγια είχαν γραφτεί από έναν μη-Εβραίο, θα ηχούσε βροντερή η κραυγή για "αντι-Σημιτισμό". Εν τούτοις ο Σιδωνία προσθέτει: "Και κάθε γενεά Εβραίων πρέπει να είναι περισσότερο ισχυρή και περισσότερο επικίνδυνη για την κοινωνία που είναι εχθρική απέναντι της".

"Ελευθεροφροσύνη" είναι με μια λέξη το δόγμα των Πρωτοκόλλων. Είναι η κατεδάφιση με την βοήθεια των "φιλελευθέρων" ιδεών, οι οποίες δεν οικοδομούν τίποτε από μόνες τους, αλλά έχουν τη δύναμη να καταστρέφουν την ισχύουσα τάξη.

Πολλές γενιές πέρασαν από τότε που γράφτηκαν αυτά τα λόγια του Ντισραέλι. Ο Εβραίος εξακολουθεί να θεωρεί εχθρική προς αυτόν κάθε μορφή μη-Εβραϊκής κοινωνίας. Έγιναν περισσότερο ισχυροί και περισσότερο επικίνδυνοι. Αυτοί που θα θέλουν να μετρήσουν τον κίνδυνο –ας κοιτάξουν γύρω τους!

Οι Εβραίοι λένε πως τα Πρωτόκολλα είναι επινοήσεις. Είναι ο Βενιαμίν Ντισραέλι μια εφεύρεση; Αυτός ο Εβραίος Πρωθυπουργός της Μεγάλης Βρετανίας παρουσίαζε με διαστρεβλω-

μένο τρόπο το λαό του; Αποδεικνύει ότι στη Ρωσία, η μοναδική χώρα όπου οι Εβραίοι της εποχής του παραπονούνταν ότι ήταν ελάχιστα ελεύθεροι, οι Εβραίοι ήταν αυτοί που είχαν τον έλεγχο. Απέδειξε ότι οι Εβραίοι γνώριζαν την τεχνική της επανάστασης, προφητεύοντας στο βιβλίο του την επανάσταση που σύντομα ξέσπασε στη Γερμανία. Πως το ήξερε; Διότι εκείνη επανάσταση προετοιμαζόταν κάτω από την αιγίδα των Εβραίων, μολονότι τότε "τόσα λίγα γνωρίζαμε στην Αγγλία", ο Ντισραέλι ο Εβραίος το γνώριζε και γνώριζε ακόμη ότι ήταν Εβραϊκή στην πηγή της, στην προετοιμασία της και στους σκοπούς της. Είναι προφανές πως ο Ντισραέλι έλεγε την αλήθεια. Παρουσίασε στον κόσμο το λαό του με ακρίβεια. Περιέγραψε την Εβραϊκή εξουσία, τους Εβραϊκούς σκοπούς και την Εβραϊκή μέθοδο με μια βεβαιότητα προσέγγισης που φανερώνει κάτι περισσότερο από γνώση –μαρτυρεί φυλετική συμπάθεια και κατανόηση. Γιατί το έκανε; Ο Ντισραέλι ο φλογερός, ο πιο ανατολικός από τους αυλικούς και ο πιο μειλίχιος από τους πολιτικούς, με την οξεία ικανότητα στα οικονομικά. Ήταν ο τυπικός φυλετικός κομπασμός αυτή η επικίνδυνη επιθετική έπαρση με την οποία ο Εβραίος παραδίδει τα περισσότερα από τα μυστικά του; Δεν έχει σημασία· είναι ο μοναδικός άνδρας που είπε την αλήθεια για τους Εβραίους χωρίς να κατηγορηθεί ότι "παρεξήγησε" τους Εβραίους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5

ΤΟ ΕΒΡΑΪΚΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

"Μ'αυτές τις ελευθερίες θα εξαντλήσουμε μέχρι τέτοιο βαθμό τους Χριστιανούς, ώστε να τους φέρουμε στο σημείο να μας προσφέρουν οι ίδιοι την παγκόσμια εξουσία που θα την διαρθρώσουμε με τέτοιο τρόπο, που να μπορεί να απορροφήσει τις εξουσίες όλων των κρατών του κόσμου, ώστε –χωρίς να τα εξαφανίσει– να τα υποτάξει στην Υπέρτατη δική μας Κυβέρνηση".

"Πρέπει να κατευθύνουμε την ανατροφή και την διαπαιδαγώγηση των Χριστιανικών κοινωνιών, με τέτοιο τρόπο, ώστε τα χέρια τους να πέφτουν ανίσχυρα και εξαντλημένα μπροστά σε κάθε ζήτημα που θα απαιτούσε σοβαρή πρωτοβουλία".

—Το Πέμπτο Πρωτόκολλο

Ο Θεόδωρος Χέρζλ, ένας από τους σημαντικότερους Εβραίους και ιδρυτής του σύγχρονου Σιωνισμού, ήταν ίσως ο πιο οξυδερκής δημόσιος αντιπρόσωπος της φιλοσοφίας της Εβραϊκής ύπαρξης που έχουν γνωρίσει οι σύγχρονες γενιές. Δεν

αμφέβαλλε ποτέ για την ύπαρξη του Εβραϊκού έθνους. Διακήρυττε την ύπαρξη του με κάθε ευκαιρία. Έλεγε, **"Είμαστε λαός** - Ένας λαός".

Είχε διακρίνει ότι αυτό που αποκαλούσε Εβραϊκό Ζήτημα ήταν πολιτικό. Στην εισαγωγή του στο "Εβραϊκό Κράτος" λέει:

"Πιστεύω ότι καταλαβαίνω τον αντι-Σημιτισμό, ο οποίος είναι ένα πραγματικά πολυσύνθετο κίνημα. Τον εξετάζω από μια Εβραϊκή άποψη, χωρίς όμως φόβο ή μίσος. Πιστεύω ότι μπορώ να δω τα στοιχεία του χυδαίου αστείου, της κοινής εμπορικής ζήλειας, της κληρονομικής προκατάληψης, της θρησκευτικής μισαλλοδοξίας και ακόμη μιας άμυνας που χρησιμοποιείται ως πρόφαση. Νομίζω ότι το Ευραϊκό Ζήτημα δεν είναι πια κοινωνικό αλλά θρησκευτικό, μολονότι μερικές φορές παίρνει τη μια ή την άλλη μορφή. **Είναι ένα εθνικό ζήτημα, το οποίο μπορεί να λυθεί μόνο εάν γίνει ένα πολιτικό παγκόσμιο ζήτημα**, ώστε να συζητηθεί και να ελεγχθεί από τα πολιτισμένα έθνη του κόσμου που θα συνέλθουν σε συμβούλιο".

Ο Χερζλ όχι μόνο αποκάλυψε ότι οι Εβραίοι διαμόρφωσαν ένα έθνος, αλλά συσχετίζοντας την δράση αυτού του Εβραϊκού έθνους με τον κόσμο, έγραψε:

"Όταν βουλιάζουμε, γινόμαστε ένα επαναστατικό προλεταριάτο, οι δευτερεύοντες αξιωματούχοι του επαναστατικού κόμματος. Όταν υψωνόμαστε, υψώνεται μαζί μας και η τρομερή δύναμη του χρήματος".

Αυτή η άποψη η οποία φαίνεται ότι είναι η αληθινή άποψη, διότι είναι η άποψη που υποστηρίχθηκε περισσότερο στην Εβραϊκή σκέψη, διευκρινίζεται επίσης και από τον Λόρδο Ευστάθιο Πέρσυ και επανεκδόθηκε προφανώς με την έγκριση του Καναδικού "Εβραϊκού Χρονικού". Της αξίζει μία εκ νέου προσεκτική ανάγνωση.

"Ο Φιλελευθερισμός και ο Εθνικισμός άνοιξαν με παιάνες τις πόρτες των γκέτο και προσέφεραν ίσα δικαιώματα στον Εβραίο πολίτη. Ο Εβραίος πέρασε στο Δυτικό κόσμο είδε τη δύναμη και τη λαμπρότητα του, τον χρησιμοποίησε και τον

απόλαυσε. Στην πραγματικότητα άπλωσε το χέρι του πάνω στα κεντρικά νεύρα αυτού του πολιτισμού, τον οδήγησε, τον διήθυνε τον εκμεταλλεύτηκε και κατόπιν –αρνήθηκε την προσφορά ... Επί πλέον –και αυτό είναι αξιοπρόσεκτο –η Ευρώπη του εθνικισμού και του φιλελευθερισμού, της επιστημονικής διακυβέρνησης και της δημοκρατικής ισότητας είναι περισσότερο μισαλλόδοξη μαζί του, παρά στην παλαιά καταπίεση και στους διωγμούς του δεσποτισμού ...

"Σ'έναν κόσμο με απόλυτα οργανωμένη εδαφική κυριαρχία, ο Εβραίος έχει μόνο δυο πόλεις για να καταφύγει: ή να γκρεμίσει τις στήλες ολόκληρου του εθνικού κρατικού συστήματος ή να δημιουργήσει μια δική του εδαφική κυριαρχία. Εδώ βρίσκεται ίσως η απάντηση για τον Εβραϊκό Μπολσεβικισμό αλλά και για τον Σιωνισμό, αφού αυτή τη στιγμή ο Ανατολικός Εβραϊσμός μοιάζει να αιωρείται αβέβαιος ανάμεσα στα δυο. Στην Ανατολική Ευρώπη ο Μπολσεβικισμός και ο Σιωνισμός συχνά φαίνονται να μεγαλώνουν ο ένας δίπλα στον άλλο καθώς η Εβραϊκή επιρροή διαμόρφωσε την Δημοκρατική και την Σοσιαλιστική σκέψη μέσα σ'ολόκληρο τον δέκατο έννατο αιώνα μέχρι την επανάσταση των Νεοτούρκων στην Κωνσταντινούπολη εδώ και μια δεκαετία περίπου –όχι επειδή ο Εβραίος ενδιαφέρεται για την θετική πλευρά της θεμελιώδους φιλοσοφίας, ούτε επειδή επιθυμεί να λάβει μέρος σ'έναν μη-Εβραϊκό εθνικισμό ή σε μια μη-Εβραϊκή δημοκρατία, **αλλά επειδή αισθάνεται αηδία για κάθε ισχύον μη-Εβραϊκό σύστημα διακυβέρνησης**".

Όλα αυτά είναι αλήθεια και οι πιο άφοβοι Εβραίοι διανοούμενοι πάντοτε τα αναγνωρίζουν σαν αληθινά. **Ο Εβραίος είναι ενάντιος σε κάθε μη-Εβραϊκό σχέδιο**. Και είναι, όταν αφιερώνεται ολοκληρωτικά σαν ένας Δημοκράτης ενάντια στη μοναρχία, ένας σοσιαλιστής ενάντια στη Δημοκρατία και ένας Μπολσεβίκος ενάντια στο Σοσιαλισμό.

Ποιες είναι οι αιτίες αυτής της καταστρεπτικής δραστηριότητας; Πρώτα απ'όλα η ουσιώδης έλλειψη δημοκρατίας. Η Εβραϊκή φύση είναι αυτοκρατορική. Η δημοκρατία είναι ιδανική

για τον υπόλοιπο κόσμο, αλλά ο Εβραίος οπουδήποτε κι αν βρίσκεται διαμορφώνει μια αριστοκρατία με τη μια ή την άλλη μορφή. **Η δημοκρατία είναι απλώς ένα λεκτικό εργαλείο το οποίο χρησιμοποιούν οι Εβραίοι ταραχοποιοί για να ανυψώσουν τους εαυτούς τους σε κάποιο επίπεδο σε χώρους όπου πιέζονται κάτω από αυτό.** Όταν αγγίξουν όμως το επιθυμητό επίπεδο, αμέσως προσπαθούν να επιτύχουν ιδιαίτερα προνόμια, σαν να τα δικαιούνται –μια μέθοδο η οποία στην τελευταία Συνδιάσκεψη Ειρήνης (Βερσαλλίες) θα παραμείνει σαν το φωτεινότερο παράδειγμα. Οι Εβραίοι σήμερα είναι ο μοναδικός λαός του οποίου τα ιδιαίτερα και ασυνήθιστα προνόμια αναγράφονται στην παγκόσμια Συνθήκη Ειρήνης. (Το πρωτότυπο δημοσιεύτηκε τον Ιούλιο του 1920: αναφέρεται επίσης στα σημερινά Ηνωμένα Έθνη).

Σε όλες τις ερμηνείες του αντι-Εβραϊκού συναισθήματος που δίνουν όλοι οι σύγχρονοι Εβραίοι ομιλητές, παρουσιάζονται αυτοί οι τρεις ισχυρισμοί –αυτοί οι τρεις και κανείς άλλος: θρησκευτική προκατάληψη, οικονομική ζήλεια, κοινωνική αντιπάθεια. Είτε το γνωρίζει ο Εβραίος είτε όχι, κάθε μη-Εβραίος γνωρίζει ότι από την πλευρά του όσον αφορά το Εβραϊκό Ζήτημα δεν υφίσταται καμμιά θρησκευτική προκατάληψη. Η οικονομική ζήλεια μπορεί να υπάρχει, τουλάχιστον μέχρι το γεγονός ότι η επιτυχία του έχει εκθέσει τον Εβραίο σε περισσότερο λεπτομερή έλεγχο. Η παγκόσμια οικονομία βρίσκεται υπό Εβραϊκό έλεγχο. Οι αποφάσεις και οι επινοήσεις τους αποτελούν τον δικό μας οικονομικό νόμο. Η οικονομική ζήλεια μπορεί να εξηγήσει ένα μέρος από το αντι-Εβραϊκό συναίσθημα. Δεν μπορεί όμως να εξηγήσει την παρουσία του Εβραϊκού Ζητήματος παρά μόνο εάν οι κρυμμένες αιτίες της Εβραϊκής οικονομικής επιτυχίας γίνουν ένα ελάχιστο στοιχείο του εκτεταμένου αυτού προβλήματος. Όσον αφορά μάλιστα την κοινωνική αντιπάθεια –υπάρχουν πολλοί περισσότεροι ανεπιθύμητοι μη-Εβραίοι στον κόσμο απ'ότι ανεπιθύμητοι Εβραίοι, για τον απλούστατο λόγο ότι οι μη-Εβραίοι είναι περισσότεροι.

Κανείς από τους Εβραίους εκπροσώπους δεν αναφέρει την **πολιτική** αιτία, αλλά ακόμη κι όταν φτάνει σε απόσταση υπαινιγμού από αυτήν, την περιορίζει και την προσδιορίζει κατά κάποιο τρόπο. Το πολιτικό στοιχείο ενυπάρχει στο γεγονός ότι οι Εβραίοι αποτελούν ένα έθνος εν τω μέσω των εθνών. Δεν είναι το γεγονός ότι οι Εβραίοι παραμένουν ένα έθνος εν τω μέσω των εθνών. Είναι η ΣΥΝΗΘΕΙΑ που προέρχεται από αυτή την ανάξια κατάσταση την οποία ο κόσμος βρίσκει αξιοκατάκριτη. Τα έθνη προσπάθησαν να ελαττώσουν τους Εβραίους σε μια ενότητα μεταξύ τους, αλλά το πεπρωμένο μοιάζει να τους έχει προορισμένους να διεισδύουν διαρκώς στα άλλα έθνη. Τόσο οι Εβραίοι όσο και ο υπόλοιπος κόσμος θα πρέπει να δεχθούν αυτό το γεγονός. Το Εβραϊκό παγκόσμιο πρόγραμμα και η πολιτική βάση του αντι-Εβραϊκού συναισθήματος που δημιουργεί αυτό το πρόγραμμα, προέρχεται από τον Εβραϊκό διεθνισμό όσον αφορά τον κόσμο και από την Εβραϊκή εθνικιστική ακεραιότητα όσον αφορά τους ευατούς τους.

Ο ΕΒΡΑΪΚΟΣ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΑ

Κανείς σήμερα δεν υποκρίνεται ότι αρνείται –εκτός από μερικούς εκπροσώπους τους οι οποίοι δεν κυβερνούν τη σκέψη των Εβραίων αλλά αναπτύσσονται προς το αποκλειστικό σκοπό να επηρεάσουν την μη-Εβραϊκή σκέψη– όπως τα κοινωνικά και οικονομικά διαλυτικά στοιχεία που βρίσκονται σήμερα στον κόσμο, δεν είναι μόνο επανδρωμένα αλλά και χρηματοδοτούμενα από τα Εβραϊκά συμφέροντα.

Για μεγάλο χρονικό διάστημα, αυτό το γεγονός βρισκόταν σε εκκρεμότητα εξ αιτίας της σθεναρής αρνήσεως των Εβραίων και της ελλείψεως πληροφοριών από τη μεριά εκείνων των μέσων ενημερώσεως στα οποία το κοινό απευθυνόταν για την πληροφόρηση του. Αλλά τώρα τα γεγονότα αποκαλύπτονται. Τα λόγια του Χερζλ αποδεικνύονται αληθινά –"όταν βουλιάζου-

με, γινόμαστε ένα επαναστατικό προλεταριάτο, οι δευτερεύοντες αξιωματούχοι του επαναστατικού κόμματος". Αυτά τα λόγια εκδόθηκαν για πρώτη φορά στα Αγγλικά στα 1896.

Σήμερα αυτές οι τάσεις εργάζονται προς δυο κατευθύνσεις. Η μια είναι η κατεδάφιση των μη-Εβραϊκών κρατών σ'ολόκληρο τον κόσμο και η άλλη η εγκαθίδρυση του Εβραϊκού κράτους στην Παλαιστίνη. Το τελευταίο σχέδιο τράβηξε την προσοχή ολόκληρου του κόσμου. Οι Σιωνιστές προξενούν μεγάλο θόρυβο σχετικά με την Παλαιστίνη, αλλά δύσκολα θα μπορούσε να οριστεί ότι είναι κάτι παραπάνω από ένα ασυνήθιστα φιλόδοξο σχέδιο εποικισμού. Η Εβραϊκή ιδέα της "πατρίδας" τόσο παραπλανητικά καλλιεργημένη είναι ένα πολύ χρήσιμο παραπέτασμα καπνού για τη δήμευση των αμέτρητων πηγών των ορυκτών και του πετρελαίου. Τη χρησιμοποιούν επίσης σαν μια πολύ χρήσιμη δημόσια βιτρίνα για τη συνέχιση μυστικών δραστηριοτήτων.

Οι διεθνείς Εβραίοι, οι ελεγκτές της παγκόσμιας κυβερνητικής και οικονομικής ισχύος, μπορούν να συναντηθούν οπουδήποτε, οποτεδήποτε, σε καιρό πολέμου ή ειρήνης, και καθιστώντας γνωστό ότι εξετάζουν μόνο τους τρόπους και τα μέσα με τα οποία θα εισχωρήσουν οι Εβραίοι στην Παλαιστίνη, αποφεύγουν εύκολα την υποψία ότι βρίσκονται μαζί για οποιοδήποτε άλλο λόγο.

Μολονότι ο Εβραϊκός εθνικισμός υπάρχει, η διαφύλαξη του σ'ένα κράτος εγκατεστημένο στην Παλαιστίνη δεν είναι το σχέδιο που απασχολεί ολόκληρο το Εβραϊκό έθνος.

Ο κόσμος για πολλά χρόνια είχε υποπτευθεί –στην αρχή λίγο, ύστερα μυστικά τμήματα των κυβερνήσεων, κατόπιν οι διανοούμενοι ανάμεσα στο λαό, τώρα όλο και περισσότερο ο ίδιος ο απλός λαός– ότι οι Εβραίοι δεν είναι μόνο ένα έθνος ξεχωριστό από όλα τα άλλα έθνη και μυστηριωδώς ανίκανο να εξαφανίσει την εθνικότητα του με κάθε τρόπο που αυτοί ή ο λαός θα υιοθετούσε, αλλά ότι επίσης αποτελούν και ένα ΚΡΑΤΟΣ. Ότι είναι εθνικά συνειδητοποιημένοι, αλλά και συνειδητά

ενωμένοι, για μια κοινή άμυνα, και έναν κοινό σκοπό. Επανερχόμαστε στον ορισμό του Χερζλ για το Εβραϊκό έθνος που μένει ενωμένο από έναν κοινό εχθρό και κατόπιν αποκαλύπτει ότι ο κοινός αυτός εχθρός είναι ο μη-Εβραϊκός κόσμος! Μπορεί αυτός ο λαός που **γνωρίζει** που είναι ένα έθνος να παραμένει ανοργάνωτος μπροστά σε ένα τέτοιο γεγονός; Θα ήταν δύσκολα να είναι όπως η Εβραϊκή πανουργία σε άλλα πεδία! Το ενδιαφέρον των Πρωτοκόλλων έγκειται στο ότι δίνουν απαντήσεις στις ερωτήσεις: Έχουν οι Εβραίοι ένα οργανωμένο παγκόσμιο σύστημα; Τι είναι πολιτική; Πως λειτουργεί;

Τις ερωτήσεις αυτές τις πραγματεύονται με μεγάλη προσοχή τα Πρωτόκολλα. Οποιοσδήποτε και αν ήταν ο εγκέφαλος που τα συνέλαβε, -εάν όντως ήταν ένας ο εγκέφαλος που τα συνέλαβε- κατείχε τη γνώση της ανθρώπινης φύσης, της ιστορίας και της πολιτικής, που εκπλήττει με την εκθαμβωτική της τελειότητα και προκαλεί τον τρόμο σ'οποιονδήποτε στρέφει εναντίον του τις δυνάμεις της. Είναι τρομακτικά αληθοφανή ώστε να είναι φανταστικά, άρτια εδραιωμένα ώστε να προσφέρονται για μελέτη, με βαθιά γνώση των μυστικών πηγών της ζωής ώστε να αποκλείεται η πλαστογράφηση τους. Οι Εβραϊκές επιθέσεις εναντίον τους μέχρι σήμερα πιστοποιούν ότι ήλθε από τη Ρωσία. Αυτό δεν είναι καθόλου σίγουρο. Ήλθε **μέσω της Ρωσίας.**

Οι εσωτερικές αποδείξεις διευκρινίζουν ότι τα Πρωτόκολλα δεν γράφτηκαν από κάποιον Ρώσο, ούτε στη Ρωσική γλώσσα, ούτε υπό την επίδραση των Ρωσικών συνθηκών, αλλά εισχώρησαν στη Ρωσία και εξεδόθησαν εκεί για πρώτη φορά στα 1905 από τον Καθηγητή Nilus ο οποίος προσπάθησε να μεταφράσει τα Πρωτόκολλα.

Έχουν βρεθεί από διπλωματικούς υπαλλήλους σε χειρόγραφα σ'όλα τα μέρη του κόσμου. Όπου η Εβραϊκή δύναμη ήταν σε θέση να το κάνει τα απέκρυπτε, μερικές φορές δε, με την εσχάτη των ποινών.

Η επιμονή τους είναι ένα γεγονός που προκαλεί τη λογική.

Το απόλυτο ψέμα δεν ζει για πολύ, η δύναμη του σύντομα πεθαίνει. Τα Πρωτόκολλα είναι περισσότερο ζωντανά από ποτέ άλλοτε. Έχουν διεισδύσει στις υψηλότερες θέσεις όσο ποτέ άλλοτε. Έχουν επιβάλλει μια σοβαρότερη συμπεριφορά όσο ποτέ άλλοτε. Τα Πρωτόκολλα είναι ένα Παγόσμιο Πρόγραμμα –δεν υπάρχει καμμιά αμφιβολία γι'αυτό– το οποίο εκτίθεται μέσα στα ίδια του τα άρθρα. Αλλά όσον αφορά τις εξωτερικές διαβεβαιώσεις, ποια είναι η μεγαλύτερη εγγύηση, –μια υπογραφή, έξι υπογραφές, είκοσι υπογραφές, ή τα πενήντα χρόνια της αδιάκοπης προσπάθειας για την πραγματοποίηση αυτού του προγράμματος;

Το σημαντικότερο σημείο δεν είναι ότι ένας "εγκληματίας ή ένας τρελλός" συνέλαβε ένα τέτοιο πρόγραμμα, αλλά αφού το συνέλαβε, αυτό το πρόγραμμα βρίσκει τρόπους να πραγματοποιηθεί μόνο του στις σημαντικότερες λεπτομέρειες του. Το έγγραφο είναι συγκριτικά ασήμαντο· οι συνθήκες όμως στις οποίες στρέφει την προσοχή είναι ιδιαίτερα σημαντικές.

«Η βεβήλωση τής όστιας από Εβραίους στο Πασάου το 1477». Γερμανική ξυλογραφία. Περίπου 1490.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΑ "ΕΒΡΑΪΚΑ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΑ"

"Όταν θα έλθει η Βασιλεία μας δεν θα ανεχθούμε την ύπαρξη καμμιάς άλλης θρησκείας έξω από τη θρησκεία του μοναδικού, του δικού μας Θεού, με τον οποίο είναι συνυφασμένη η μοίρα μας, γιατί είμαστε ο εκλεκτός λαός, ο λαός, που η τύχη του είναι στενά συνδεδεμένη με τα πεπρωμένα του κόσμου. Γι'αυτόν ακριβώς τον λόγο πρέπει να εξαφανίσουμε κάθε πίστη. Ένα τέτοιο πράγμα όμως δημιουργεί τους σύγχρονους άθεους. Αυτό δεν έχει για μας καμμιά σημασία".

–Δέκατο τέταρτο Πρωτόκολλο

"Μια συνεργασία των Χριστιανών σε παγκόσμια κλίμακα, θα τους έδινε την ευκαιρία να μας εξουσιάζουν για πολύ καιρό ακόμη. Όμως έχουμε πάρει και γι'αυτή την περίπτωση τα μέτρα μας και είμαστε εξασφαλισμένοι από ένα παρόμοιο ενδεχόμενο. Έχουμε σπείρει τόσο βαθιά τη διχόνοια ανάμεσα τους που είναι τελείως αδύνατον να

ξεριζωθεί από τις καρδιές τους. Έχουμε βάλει σε τέτοιες αντιθέσεις τα ατομικά προς τα εθνικά συμφέροντα των Χριστιανών και -εδώ και είκοσι αιώνες- έχουμε καλλιεργήσει σε τέτοιο βαθμό τα θρησκευτικά και εθνικιστικά τους πάθη και μίση, που καμμιά κυβέρνηση τους, όσο κι αν το επιδιώξει δεν πρόκειται να βρει πραγματική φιλία και υποστήριξη από τις άλλες".

–Πέμπτο Πρωτόκολλο

Τα έγγραφα στα οποία συχνότερα αναφέρονται εκείνοι που ενδιαφέρονται για τη θεωρία της Εβραϊκής Παγκόσμιας Ισχύος, περισσότερο από την παρούσα δράση αυτής της ισχύος στον κόσμο σήμερα, είναι τα 24 έγγραφα που είναι γνωστά σαν "Τα Πρωτόκολλα των Σοφών της Σιών".

Τα Πρωτόκολλα έχουν έντονα ελκύσει την προσοχή στην Ευρώπη, έχοντας γίνει το κέντρο του ενδιαφέροντος της κοινής γνώμης στην Αγγλία, αλλά η συζήτηση γύρω από αυτά στις Ηνωμένες Πολιτείες, έχει περιοριστεί.

Είναι άγνωστο ποιος ονόμασε αυτά τα έγγραφα "Πρωτόκολλα των Σοφών της Σιών". Είναι πιθανόν χωρίς σοβαρούς ακρωτηριασμούς να αφαιρέσει κανείς από τα έγγραφα κάθε υπαινιγμό για Εβραϊκή κυριαρχία και να παραμείνουν όλα τα σημαντικά σημεία του περισσότερο περιεκτικού προγράμματος για την παγκόσμια υποδούλωση που γνώρισαν ποτέ οι λαοί.

Ακόμη κι αν απαλειφθεί κάθε υπαινιγμός Εβραϊκής κυριαρχίας θα εμφανιστούν πολλές ανακολουθίες οι οποίες δεν υπάρχουν στα Πρωτόκολλα στην σημερινή τους μορφή. Ο σκοπός του σχεδίου που αποκαλύπτεται στα Πρωτόκολλα, είναι η υπονόμευση κάθε κυριαρχίας ώστε να εγκαθιδρυθεί μια νέα κυριαρχία με τη μορφή του δεσποτισμού. Ένα τέτοιο σχέδιο δεν εκπορεύεται από την άρχουσα τάξη που ήδη κυριαρχεί, μολονότι μπορεί να εκπορεύεται από αναρχικούς. Αλλά οι

αναρχικοί δεν αναγνωρίζουν τον δεσποτισμό σαν την ύψιστη κατάσταση που αναζητούν. Οι συγγραφείς θα έπρεπε να θεωρηθούν σαν μια εταιρία Γάλλων ανατρεπτικών όπως αυτοί που ζούσαν τον καιρό της Γαλλικής Επανάστασης και είχαν αρχηγό τους τον κακόφημο Δούκα της Ορλεάνης. Αυτό όμως μας οδηγεί σε αντίφαση ανάμεσα στο γεγονός ότι εκείνοι οι ανατρεπτικοί έχουν εξαφανισθεί, και στο γεγονός ότι το πρόγραμμα στο οποίο αναφέρονται τα Πρωτόκολλα, φέρεται εις πέρας σταθερά όχι μόνο στη Γαλλία, αλλά και σ'ολόκληρη την Ευρώπη και με αξιοσημείωτο τρόπο στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Στη σημερινή τους μορφή που φέρει αποδείξεις ότι είναι η πρωτότυπη μορφή τους, δεν υπάρχει αντίφαση. Η δικαιολογία της Εβραϊκής κυριαρχίας φαίνεται ουσιώδης για την αποδοχή του σχεδίου.

Εάν αυτά τα έγγραφα ήταν πλαστογραφημένα, όπως ισχυρίζονται οι Εβραίοι απολογητές, είναι πιθανόν οι πλαστογράφοι να μόχθησαν ώστε να κάνουν την Εβραϊκή κυριαρχία τόσο προφανή ώστε ο αντι-Σημιτικός σκοπός τους θα μπορούσε εύκολα να ανιχνευθεί. Αλλά ο όρος "Εβραίος" χρησιμοποιείται μέσα σ'αυτά μόνο δυο φορές. Αφού κάποιος διαβάσει περισσότερο από όσο διαβάζει ο μέσος αναγνώστης συνήθως και ενδιαφερθεί να εισχωρήσει σε τέτοια θέματα θα οδηγηθεί στα σχέδια για την εγκαθίδρυση του Παγκόσμιου Δεσποτισμού και μόνο τότε γίνεται φανερό ποια είναι η καταγωγή του.

Αλλά σ'όλα τα έγγραφα δεν μένει καμμιά αμφιβολία όσον αφορά τον λαό ενάντια στον οποίο στοχεύει το σχέδιο. Δεν στοχεύει ενάντια στην αριστοκρατία. Δεν στοχεύει ενάντια στο κεφάλαιο. Τίθενται πολύ ακριβείς επιφυλάξεις για τη στρατολόγηση της αριστοκρατίας, του κεφαλαίου και της κυβέρνησης για την εκτέλεση του σχεδίου. Στοχεύει ενάντια στο λαό που αποκαλείται "Τζεντίλε". Είναι η συχνή αναφορά του ονόματος "Τζεντίλε" που οριστικοποιεί το σκοπό των εγγράφων. Τα περισσότερα από τα καταστρεπτικά "φιλελεύθερα" σχέδια στοχεύουν στη στρατολόγηση του λαού σαν βοηθό. Αυτό το

σχέδιο στοχεύει στον εκφυλισμό του λαού ώστε αυτός να φθάσει στην σύγχυση του νου κι έτσι να χειραγωγηθεί. Τα δημοφιλή "φιλελεύθερα" κινήματα θα ενθαρρυνθούν, θα καλλιεργηθούν όλες οι διαλυτικές φιλοσοφίες στη θρησκεία, στην οικονομία, τη πολιτική και την ιδιωτική ζωή, με σκοπό την τόσο διασπαστική κοινωνική αλληλεγγύη και ένα οριστικό σχέδιο αναπτυσσόμενο επ'αυτού του σημείου θα τεθεί χωρίς να το αντιληφθεί κανείς και ο λαός τότε θα σχηματοποιηθεί μέσα σ'αυτό, όταν θα αποδειχθεί η απάτη αυτών των φιλοσοφιών.

Ο τρόπος έκφρασης δεν είναι, "Εμείς οι Εβραίοι θα κάνουμε αυτό", αλλά "Οι Τζεντίλε θα υποχρεωθούν να σκεφθούν και να κάνουν αυτά τα πράγματα". Εκτός από μερικές περιπτώσεις στα τελευταία Πρωτόκολλα, ο μοναδικός διακριτικός όρος που χρησιμοποιείται είναι "Τζεντίλε".

ΦΥΛΕΤΙΚΕΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ

Για να γίνω σαφής: η πρώτη ένδειξη αυτού του είδους βρίσκεται στο Πρώτο Πρωτόκολλο ως εξής:

"Η ειλικρινεία και η τιμιότητα, που θεωρούνται προτερήματα για το λαό, για την Πολιτική αποτελούν θανάσιμα ελαττώματα, γιατί ανατρέπουν θρόνους και κυβερνήσεις πιο εύκολα κι απ'τον δυνατότερο εχθρό. Αυτά τα προτερήματα ας είναι προσόντα των Τζεντίλε. Εμείς ας μην τα βάλουμε ποτέ σαν οδηγούς μας".

Και σε άλλο σημείο:

"Πάνω στα ερείπια της φυσικής και κληρονομικής αριστοκρατίας, εμείς οικοδομήσαμε τη δική μας αριστοκρατία, την αριστοκρατία του πνεύματος και του πλούτου, μια αριστοκρατία, που σαν κριτήριο της εμείς βάλαμε τον Πλούτο που στηρίζεται σ'εμάς και την Επιστήμη, που κατευθύνεται από τους δικούς μας σοφούς".

Στο Έκτο Πρωτόκολλο:

"Θα αυξήσουμε τους μισθούς και το μεροκάματο πράγμα που δεν πρόκειται να οφελήσει τους εργαζομένους, γιατί θα έχουμε προλάβει να κάνουμε αυξήσεις στις τιμές των ειδών πρώτης ανάγκης, που θα τις δικαιολογήσουμε με τον μη εκσυγχρονισμό της γεωργικής και της κτηνοτροφικής παραγωγής. Θα υπονομεύσουμε επίσης βαθιά, επιτήδεια και με κάθε προσφερόμενο μέσον, όλες τις πηγές παραγωγής, θα καλλιεργήσουμε στους εργάτες το πνεύμα της αναρχίας και θα τους συνηθίσουμε στη χρήση των οινοπνευματωδών ποτών. Θα πρέπει ακόμα να κάνουμε τα πάντα για να απομακρύνουμε όλους τους έξυπνους Τζεντίλε από τη γη".

(Ένας πλαστογράφος με αντι-Σημιτική μοχθηρία θα μπορούσε να γράψει αυτό το κείμενο, οποιαδήποτε στιγμή μέσα στα τελευταία πέντε χρόνια, αλλά αυτό το κείμενο τυπώθηκε το 1905 και ένα αντίγραφο του βρίσκεται στο Βρετανικό Μουσείο από το 1906. Επίσης το κείμενο αυτό είχε κυκλοφορήσει στη Ρωσία αρκετά χρόνια πριν). Το παραπάνω κείμενο συνεχίζει:

"Για να μην αποκαλυφθούν πρόωρα, οι πραγματικές σκέψεις και τα σχέδια μας, θα τα συγκαλύψουμε με το δήθεν ενδιαφέρον μας να εξυπηρετήσουμε τις εργαζόμενες μάζες και να αναπτύξουμε την Οικονομική Επιστήμη, με τη διάδοση των μεγάλων οικονομικών θεωριών που διδάσκουμε σήμερα".

Αυτά τα αποσπάσματα θα εικονογραφήσουν το ύφος των Πρωτοκόλλων, κάνοντας αναφορές στα μέρη που εμπλέκονται. Το "εμείς" αφορά τους συγγραφείς, και το "Τζεντίλε" αφορά αυτούς για τους οποίους γράφτηκαν. Αυτό φαίνεται καθαρά στο Δέκατο Πέμπτο Πρωτόκολλο:

"Από αυτή την τεράστια διαφορά του τρόπου του "σκέπτεσθαι", ανάμεσα σ'εμάς και τους Τζεντίλε, μπορεί να καταλάβει κανείς καθαρά ότι η σφραγίδα της εκλογής και το σήμα του ανθρώπινου ανήκει αποκλειστικά και μόνο στον περιούσιο λαό μας. Το πνεύμα των Τζεντίλε διέπεται ακόμα από τα

ζωώδη ένστικτα. Βλέπουν αλλά δεν είναι σε θέση να προβλέπουν και όταν εφευρίσκουν, εφευρίσκουν υλικά πράγματα και σχέσεις υλικών πραγμάτων. Φαίνεται λοιπόν καθαρά ότι η φύση παραχώρησε μόνο σ'εμάς το προνόμιο να κυβερνούμε τον κόσμο".

Αυτή φυσικά ήταν η Εβραϊκή μέθοδος διαίρεσης της ανθρωπότητος από αρχαιοτάτων χρόνων. Ο κόσμος αποτελείτο μόνο από Εβραίους και Τζεντίλε. Η χρήση της λέξης Εβραίος μπορεί να διαφωτισθεί σ'αυτό το απόσπασμα από το Όγδοο Πρωτόκολλο:

"Για ένα χρονικό διάστημα, μέχρι δηλαδή τη στιγμή που θα πάψει να αποτελεί κίνδυνο, για τους αδελφούς μας Ιουδαίους, η ανάθεση σ'αυτούς υπευθύνων θέσεων, θα εμπιστευθούμε αυτές τις θέσεις σε άτομα που εξαιτίας του παρελθόντος τους και του χαρακτήρα τους θα τα χωρίζει ολόκληρη άβυσσος από το λαό".

Αυτή είναι η εφαρμογή γνωστή σαν "Μέτωπα των Τζεντίλε" η οποία εφαρμόζεται ευρέως στον σημερινό οικονομικό κόσμο με σκοπό να καλυφθούν οι αποδείξεις του Εβραϊκού ελέγχου. Πόσο προόδευσαν τα πράγματα από τότε που γράφτηκαν αυτά τα κείμενα φαίνεται στο συνέδριο του κόμματος στο Σαν Φραντζίσκο όταν προτάθηκε το όνομα του Δικαστού Μπράντεϊς για Πρόεδρος. Είναι δικαιολογημένα αναμενόμενο ότι ο κοινός νους θα εξοικειωθεί με την ιδέα της Εβραϊκής κατοχής –που θα είναι πραγματικά ένα μικρό βήμα από τον σημερινό βαθμό επιρροής που ασκούν οι Εβραίοι– που αφορά το υψηλότερο αξίωμα στην κυβέρνηση. Δεν υπάρχει λειτούργημα στην Αμερικανική Προεδρία, με το οποίο να μην συνεργάζονται ήδη μυστικά οι Εβραίοι σε έναν πολύ σημαντικό βαθμό. Η άμεση κατοχή του αξιώματος δεν είναι απαραίτητη για να αυξήσουν τη δύναμη τους, αλλά για να προωθήσουν ορισμένες υποθέσεις, οι οποίες είναι πολύ στενά συνδεδεμένες με το πρόγραμμα που παρατίθεται στα Πρωτόκολλα.

Άλλο ένα σημείο το οποίο θα παρατηρήσει ο αναγνώστης

των Πρωτοκόλλων είναι ότι απουσιάζει εντελώς το ύφος της προτροπής από αυτά τα κείμενα. Δεν είναι προπαγανδιστικά κείμενα. Δεν είναι προσπάθειες για να διεγερθούν οι φιλοδοξίες ή να δραστηριοποιήσουν εκείνους στους οποίους απευθύνονται. Είναι τόσο ψυχρά όσο και ένα νομικό έγγραφο και τόσο ουσιώδη, όσο ένας στατιστικός πίνακας. Δεν υπάρχει κανένα σύνθημα "Ας ξεσηκωθούμε, αδελφοί μου", ούτε υστερίες του είδους "κάτω οι Τζεντίλε". Αυτά τα Πρωτόκολλα, εάν όντως γράφτηκαν από Εβραίους και προορίζονται αποκλειστικά για Εβραίους ή εάν περιλαμβάνουν τις αρχές ενός Εβραϊκού Παγκόσμιου Προγράμματος, σίγουρα δεν προοριζόταν για να ανάψουν δαυλούς αλλά για τους προσεκτικά προετοιμασμένους και δοκιμασμένους μυημένους των υψηλών ομάδων.

ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΚΑΤΑΓΩΓΗΣ

Οι Εβραίοι απολογητές ρωτήθηκαν, "Είναι πιθανόν εάν υπήρχε ένα τέτοιο παγκόσμιο πρόγραμμα που θα είχε σαν στόχο τους Εβραίους, να το εξαναγκάσουν να γραφεί και να εκδοθεί"; Αλλά δεν υπάρχει καμμιά απόδειξη ότι αυτά τα Πρωτόκολλα εκφράστηκαν ποτέ διαφορετικά παρά μόνο σε λόγια από αυτούς που τα έθεσαν σε κυκλοφορία. Τα Πρωτόκολλα στην μορφή που έχουν αποτελούν προφανώς τις σημειώσεις των διαλέξεων που δόθηκαν από κάποιον που τα άκουσε. Μερικά από αυτά είναι εκτενή άλλα είναι σύντομα. Η βεβαίωση η οποία δινόταν πάντοτε σε σχέση με τα Πρωτόκολλα από τότε που έγιναν γνωστά, είναι ότι αποτελούν τις σημειώσεις από διαλέξεις που παρεδίδοντο σε Εβραίους μαθητές κάπου στη Γαλλία ή στην Ελβετία. Η προσπάθεια να τα κάνουν έτσι ώστε να εμφανιστούν ότι έχουν Ρωσική καταγωγή είναι απόλυτα προκαταλημμένη από την άποψη των αναφορών στο χρόνο και ορισμένων γραμματικών ενδείξεων. Το ύφος σίγουρα ταιριάζει στην υπόθεση ότι ήταν εξ αρχής διαλέξεις

που παρεδίδοντο σε μαθητές, διότι ο σκοπός τους είναι ξεκάθαρος όσον αφορά **όχι στο να έχουν ένα πρόγραμμα αποδεκτό αλλά στο να δώσουν πληροφορίες που να αφορούν** ένα πρόγραμμα το οποίο παρουσιάζεται ότι βρίσκεται **ήδη στην πορεία της πραγματοποίησης**. Δεν υπάρχει πρόσκληση στο να προσκολληθούν σε δυνάμεις ή να πουν τη γνώμη τους. Πραγματικά έχει ειπωθεί ρητά ότι δεν επιθυμούνται ούτε ο διάλογος ούτε οι γνώμες. ("Ενώ θα διδάσκουμε τον φιλελευθερισμό στους Τζεντίλε θα κρατάμε το λαό μας και τους πράκτορες μας σε αδιαμαρτύρητη υπακοή". "Το σχέδιο της διοίκησης πρέπει να εκπορεύεται από έναν εγκέφαλο ... Γι'αυτό ίσως πρέπει να το **γνωρίζουμε** το σχέδιο δράσης, αλλά δεν πρέπει να το **συζητούμε**, μήπως και καταστρέψουμε το μοναδικό του χαρακτήρα ... Το εμπνευσμένο έργο του ηγέτη μας δεν πρέπει να πεταχτεί μπροστά σ'ένα στέμμα για να διαμελιστεί, ή σε μια ολιγομελή ομάδα").

Επιπλέον, λαμβάνοντας υπ' όψιν τα Πρωτόκολλα στη φαινομενική τους αξία, είναι προφανές ότι το πρόγραμμα που σκιαγραφείται σ'αυτές τις διαλέξεις δεν ήταν καινούριο την εποχή που δόθηκαν αυτές οι διαλέξεις. Δεν υπάρχει απόδειξη ότι τροποποιήθηκαν πρόσφατα. Υπάρχει σχεδόν το ύφος μιας παράδοσης, μιας θρησκείας, σ'ολόκληρο το έργο, σαν να παραδόθηκε από γενεά σε γενεά με τη βοήθεια έμπιστων και μυημένων ανθρώπων.

Δεν υπάρχει σημείωση κάποιας καινούριας ανακάλυψης ή νέου ενθουσιασμού μέσα σ'αυτό, αλλά η βεβαιότητα και η ηρεμία πασίγνωστων γεγονότων και μιας πολιτικής εδραιωμένης και δοκιμασμένης επί μακρόν.

Η ηλικία του προγράμματος αναφέρεται τουλάχιστον δυο φορές μέσα στα ίδια τα Πρωτόκολλα. Στο Πρώτο Πρωτόκολλο διαβάζουμε:

"Ήδη **από την αρχαιότητα**, εκείνοι που έριξαν πρώτοι στο λαό τις λέξεις: «Ελευθερία, Ισότητα, Αδελφότητα» είμαστε εμείς. Τις λέξεις αυτές, που από τότε τις επαναλαμβάνουν συνεχώς άπειροι ασυνείδητοι παπαγάλοι, δελεασμένοι απ'το δόλωμα μας, τις χρησιμοποίησαν μόνο για να ταράξουν, να καταστρέψουν την ησυχία και την ευημερία του κόσμου και τις πραγματικές ατομικές του ελευθερίες ... Οι Τζεντίλε που νόμιζαν τον εαυτό τους έξυπνο, δεν μπόρεσαν να εννοήσουν τη βαθιά και απόκρυφη σημασία αυτών των λέξεων· δεν μπόρεσαν να δουν πως οι λέξεις αυτές, αντιφάσκουν μεταξύ τους· πως δεν υπάρχει ισότητα μέσα στη φύση ...".

Στο Δέκατο Τρίτο Πρωτόκολλο υπάρχει μια ακόμη αναφορά:

"Τα μεγάλα ζητήματα και τα μυστικά της πολιτικής, δεν μπορεί να είναι προσιτά και κατανοητά παρά μόνο σε εκείνους που την εφηύραν και την ανέπτυξαν **πριν από πολλούς αιώνες** και την κατευθύνουν μέχρι σήμερα".

Μπορεί αυτό να είναι μια αναφορά σε ένα μυστικό Εβραϊκό Σανχεντρίν, αυτο-διαιωνιζόμενο μέσα σε μια συγκεκριμένη Εβραϊκή κάστα από γενιά σε γενιά; Πρέπει να ειπωθεί εκ νέου ότι οι γεννήτορες και οι διευθύνοντες που αναφέρονται εδώ, δεν ανήκουν σήμερα σε καμμιά άρχουσα τάξη, διότι σε όλα όσα το πρόγραμμα αυτό προβλέπει, αντιτίθενται ευθέως στα ενδιαφέροντα μιας τέτοιας τάξης. Δεν αναφέρεται σε καμμιά εθνική αριστοκρατική ομάδα, όπως οι Τζάνκερς της Γερμανίας, διότι οι μέθοδοι που προτείνονται είναι οι μοναδικές που θα καταστούσαν αδύναμη μια τέτοια ομάδα. Δεν αναφέρεται σε κανέναν άλλον, παρά σ'έναν λαό που δεν έχει ανοιχτή κυβέρνηση, που έχει να κερδίσει τα πάντα και που δεν έχει να χάσει τίποτε και που μπορεί να διατηρηθεί άθικτος εις το μέσον ενός κόσμου που καταρρέει. Υπάρχει μόνο μια ομάδα που αντιστοιχεί σ'αυτήν την περιγραφή.

Η ΜΩΡΙΑ ΤΩΝ ΤΖΕΝΤΙΛΕ

Οι επικρίσεις που εκτοξεύονται από τα Πρωτόκολλα προς τους Τζεντίλε, για την ηλιθιότητα τους, είναι ακριβείς. Είναι αδύνατον να διαφωνήσει κανείς έστω και σε ένα θέμα στην περιγραφή που γίνεται στα Πρωτόκολλα, όσον αφορά την διανοητική ικανότητα και την εξαγορά των Τζεντίλε. Ακόμη και οι πλέον οξυδερκείς από τους διανοουμένους των Τζεντίλε έχουν εξαπατηθεί λαμβάνοντας σαν κινητήριες δυνάμεις για την πρόοδο αυτά που έχουν διεισδύσει στο μυαλό του απλού ανθρώπου με τα δολιότατα συστήματα της προπαγάνδας. Είναι αλήθεια ότι μερικές φορές, ένας διανοούμενος έχει σηκώσει το ανάστημα του για να πει ότι η αποκαλούμενη επιστήμη δεν ήταν διόλου επιστήμη. Είναι αλήθεια ότι μερικές φορές ένας διανοούμενος έχει σηκώσει το ανάστημα του για να πει ότι οι αποκαλούμενοι οικονομικοί νόμοι τόσο των συντηρητικών όσο και των ριζοσπαστών δεν ήταν διόλου νόμοι αλλά τεχνητές εφευρέσεις. Είναι αλήθεια ότι από καιρού εις καιρόν ένας οξύς παρατηρητής έχει υποστηρίξει ότι η πρόσφατη ακολασία της πολυτέλειας και της υπερβολής δεν οφείλεται διόλου στα φυσικά ένστικτα του λαού, αλλά έχει υποκινηθεί συστηματικά και βάσει σχεδίου. Είναι αλήθεια πως κάποιοι έχουν διακρίνει ότι πάνω από τα μισά που περνούν σαν "κοινή γνώμη" είναι απλώς νοικιασμένα χειροκροτήματα και αποδοκιμασίες και ποτέ δεν προήλθαν από το μυαλό του κοινού.

Αλλά ακόμη και μ'αυτές τις εξαιρέσεις, που στο μεγαλύτερο τους μέρος, τις έχουμε παραβλέψει, δεν υπήρξε ποτέ αρκετή συνέχεια και συνεργασία ανάμεσα στους αφυπνισμένους, ώστε να ακολουθήσουν τις ενδείξεις μέχρι την πηγή τους. Η επικρατέστερη εξήγηση της αντοχής των Πρωτοκόλλων για τους περισσότερους από τους πολιτικούς στον κόσμο για πολλές δεκαετίες είναι ότι επεξηγούν από που προέρχονται όλες οι ψευδείς επιρροές και ποιος είναι ο σκοπός τους. Είναι καιρός να γνωρίσει ο κόσμος την αλήθεια. Είτε τα Πρωτόκολλα θεωρούνται ότι αποδεικνύουν οτιδήποτε σε σχέση με τους Εβραίους είτε όχι, αποτελούν μια εκπαίδευση στο τρόπο με τον οποίο χειραγωγούνται οι μάζες σαν τα πρόβατα με επιρροές που δεν αντιλαμβάνονται. Είναι σίγουρο ότι εάν γίνουν ευρέως γνωστές οι αρχές των Πρωτοκόλλων και κατανοηθούν από το λαό, οι επικρίσεις που γίνονται ευθέως για την διανοητική ικανότητα των Τζεντίλε δεν θα συνεχίσουν να υφίστανται.

ΔΙΑΙΡΕΙ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΕΥΕ

Υπάρχει πιθανότητα να επιτύχει το πρόγραμμα των Πρωτοκόλλων; Το πρόγραμμα έχει ήδη επιτύχει. Στις περισσότερες από τις σημαντικότερες φάσεις του είναι ήδη μια πραγματικότητα. Αλλά αυτό δεν πρέπει να μας πανικοβάλλει, διότι το σημαντικότερο όπλο που θα χρησιμοποιηθεί ενάντια σ'ένα τέτοιο πρόγραμμα είναι η **καθαρή δημοσιότητα**. Αφήστε, τον κόσμο να **μάθει**. Ξεσηκώνοντας τον κόσμο, καλώντας σε συναγερμό τον κόσμο, κάνοντας έκκληση στα πάθη του κόσμου είναι η μέθοδος του σχεδίου που σκιαγραφείται στα Πρωτόκολλα. **Το αντίδοτο είναι απλά η ΔΙΑΦΩΤΙΣΗ του λαού**.

Ανακαλύφθηκε μετά από ανάλυση ότι τα Πρωτόκολλα περιέχουν τέσσερις κύριες υποδιαιρέσεις. Δεν βρίσκονται στη δομή των εγγράφων αλλά στη σκέψη που τα διαπερνά. Θα υπήρχε και ένα πέμπτο, αν το αντικείμενο του εμπεριεχόνταν στο σύνολο του, αλλά το αντικείμενο αυτό αποτελεί απλώς υπαινιγμό μέσα στο σύνολο των Πρωτοκόλλων. Βρίσκεται εδώ κι εκεί για να καθορίσει τις έννοιες. Οι τέσσερις όμως κύριες υποδιαιρέσεις είναι σαν τα μεγάλα ποτάμια που κάθε ένα από αυτά έχει πολυάριθμους παραπόταμους.

Υπάρχει πρώτον, αυτό που ισχυρίζονται πως είναι η Εβραϊκή αντίληψη για την ανθρώπινη φύση και με αυτόν τον όρο εννοούν την φύση των Τζεντίλε. Δεύτερον, υπάρχει ο απολογισμός όλων όσων επιτεύχθηκαν στο δρόμο για την πραγμα-

τοποίηση του προγράμματος -πράγματα που ήδη έγιναν. Τρίτον, υπάρχουν πλήρεις οδηγίες σχετικά με τις μεθόδους που πρόκειται να χρησιμοποιηθούν για την περαιτέρω εφαρμογή του προγράμματος. Τέταρτον, τα Πρωτόκολλα περιέχουν λεπτομερώς κάποια επιτεύγματα που υπολοιπόταν να γίνουν, την εποχή που εκφωνήθηκαν εκείνες οι διαλέξεις. Ορισμένα από τα επιθυμητά επιτεύγματα ολοκληρώθηκαν το μεσοδιάστημα, διότι πρέπει να ληφθεί υπόψιν ότι ανάμεσα στα 1905 και σήμερα, έχουν τεθεί σε εφαρμογή πολλές ισχυρές επιρροές για να επιτευχθούν ορισμένοι στόχοι. Το πρώτο επίτευγμα που έπρεπε να γίνει ήταν η διάσπαση της ενότητας και της δύναμης των Τζεντίλε, που επισπεύσθηκε βέβαια με τους Παγκόσμιους Πολέμους στην Ευρώπη. Η μέθοδος που εφαρμόστηκε ήταν αυτή της αποσύνθεσης. **Η διάσπαση του λαού μέσα από πολιτικά κόμματα και αιρέσεις.** Σπείρε ευρέως τις περισσότερο υποσχόμενες και ουτοπικές ιδέες και θα κάνεις δύο πράγματα: 1) θα βρίσκεις πάντοτε μια ομάδα να προσκολλάται σε κάθε ιδέα που θα προωθείς και 2) θα δεις αυτόν τον κομματισμό να διαιρεί και να προκαλεί την αποξένωση ανάμεσα στις διάφορες ομάδες. Οι συγγραφείς των Πρωτοκόλλων σχεδίασαν λεπτομεριακά με ποιο τρόπο θα γινόταν αυτό. Όχι μια ιδέα αλλά ένα σύνολο από ιδέες έπρεπε να προωθηθούν και δεν θα έπρεπε να υπάρχει ενότητα ανάμεσα τους. **Ο σκοπός δεν είναι να σκέφτεται ο λαός ένα πράγμα, αλλά να σκέφτεται με τόσο διαφορετικό τρόπο σχετικά με τόσα πολλά διαφορετικά πράγματα, έτσι ώστε να μην υπάρχει ενότητα ανάμεσα στο λαό.** Το αποτέλεσμα αυτής της κατάστασης θα είναι ο απέραντος χωρισμός, η απέραντη ανησυχία –και αυτό είναι το αποτέλεσμα στο οποίο στοχεύουν. Όταν θα διασπαστεί η ενότητα της κοινωνίας των Τζεντίλε –και ο όρος "κοινωνία των Τζεντίλε" είναι ακριβής, διότι η ανθρώπινη κοινωνία είναι στην συντριπτική της πλειοψηφία "Κοινωνία των Τζεντίλε" –τότε αυτή η στέρεη σφήνα μιας άλλης ιδέας η οποία δεν είναι διόλου επηρεασμένη από την επικρατούσα σύγχυση είναι

δυνατόν να μην αποκαλύψει τις προθέσεις της σε σχέση με την επιδίωξη του ελέγχου. Είναι ευρέως γνωστό ότι ένα σώμα από 20 εκπαιδευμένους αστυνομικούς ή στρατιώτες μπορεί να κατορθώσει περισσότερα από έναν άτακτο όχλο εκατό ανθρώπων. Έτσι η μειονότητα η μυημένη στο σχέδιο μπορεί να κάνει περισσότερα μ'ένα έθνος ή με έναν κόσμο διαιρεμένο σε χιλιάδες ανταγωνιστικά κόμματα, απ'όσα θα μπορούσε να κάνει οποιοδήποτε από αυτά τα κόμματα. **"Διαίρει και βασίλευε" είναι το ρητό των Πρωτοκόλλων.**

Πάρτε για παράδειγμα αυτά τα αποσπάσματα[1]: Από το Πρώτο Πρωτόκολλο:

"Η πολιτική ελευθερία είναι μια έννοια άδεια, μια ιδέα χωρίς ουσιαστικό περιεχόμενο. Αυτή την ιδέα όμως, με το μεγάλο θέλγητρο, πρέπει να ξέρουμε να την χρησιμοποιούμε επιδέξια, όταν υπάρχει ανάγκη να τραβήξουμε με το μέρος μας πλατειές λαϊκές μάζες, για να ενισχύσουμε το κόμμα εκείνο που έχει σαν σκοπό του να συντρίψει το άλλο που νέμεται την εξουσία. Ένα τέτοιο πρόβλημα δεν παρουσιάζει δυσκολίες όταν, το επίμαχο κόμμα, έχει αναρριχηθεί στην εξουσία χρησιμοποιώντας αυτήν ακριβώς την ιδέα της ελευθερίας –δηλαδή αυτό που λέμε φιλελευθερισμό– και είναι διατεθειμένο να χάσει και ένα μέρος από την πολιτική του δύναμη ακόμα, προκειμένου να φανεί συνεπές στις αρχές αυτές".

Από το Πέμπτο Πρωτόκολλο:

"Για να παρασύρουμε με τις απόψεις μας την κοινή γνώμη των Τζεντίλε, πρέπει να την οδηγήσουμε σε τέτοιο βαθμό σύγχυσης και αμηχανίας, προβάλλοντας από όλες τις πλευρές πολλές αντιφατικές απόψεις ... αυτό είναι το πρώτο μυστικό. Το δεύτερο μυστικό που θα βοηθήσει πολύ εκείνον που κυβερνά στην επιτυχία του έργου του, είναι να μπορέσει να πολλα-

1. ΣΗΜΕΙΩΣΗ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΕΚΔΟΤΗ: Τα αποσπάσματα αυτά μας διαφωτίζουν όσον αφορά τις "παγκόσμιες κυβερνήσεις" που είναι ο Ο.Η.Ε. και η Κοινωνία των Εθνών.

πλασιαστεί, όσο γίνεται περισσότερο, τα ελαττώματα των λαών, τις κακές τους συνήθειες και τα πάθη τους, να νοθεύσει και να αναστατώσει σε τέτοιο βαθμό τις αρχές της κοινωνικής συμβίωσης ώστε να είναι αδύνατον να βάλει κανείς τάξη σ'αυτό το χάος και να καταλήξουν έτσι οι άνθρωποι ώστε να μην καταλαβαίνει ο ένας τον άλλο. Η τακτική αυτή θα έχει σαν αποτέλεσμα, να ενσπείρει τη διχόνοια ανάμεσα στις διάφορες πολιτικές παρατάξεις και να παραλύσει τις συνεκτικές εκείνες δυνάμεις που αντιστέκονται στα σχέδια μας. Επίσης θα αποθαρρύνει κάθε ατομική πρωτοβουλία, που μπορεί να επικρατήσει στις διαθέσεις των εκατομμυρίων ανθρώπων, ανάμεσα στους οποίους εμείς σπείραμε τη διχόνοια".

Και από το Δέκατο Τρίτο Πρωτόκολλο:

"... βλέπουμε επίσης πως δεν ζητάμε την έγκριση τους για τα έργα μας αλλά τη βουβή συγκατάβαση από μέρους τους των λόγων και των υποσχέσεων που δώσαμε σ'αυτή ή σ'εκείνη την περίπτωση. Μας δίνεται επίσης η ευκαιρία να διακηρύξουμε ότι παρακολουθούμε από κοντά τις ανάγκες τους, ότι είμαστε σε θέση να προβλέψουμε έγκαιρα τις απώτερες επιδιώξεις, τις ελπίδες και τα όνειρα τους και ότι είναι πάγια απόφαση μας να εργαζόμαστε για το κοινό καλό".

ΤΑ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΑ ΙΣΧΥΡΙΖΟΝΤΑΙ ΠΩΣ ΕΧΕΙ ΕΠΙΤΕΥΧΘΕΙ ΜΙΑ ΜΕΡΙΚΗ ΕΚΠΛΗΡΩΣΗ

Εκτός από αυτά που σκοπεύουν να κάνουν, τα Πρωτόκολλα αναφέρουν αυτά που γίνονται ή αυτά που έχουν γίνει. Κοιτάζοντας τον κόσμο σήμερα, είναι δυνατόν να δούμε και τις εδραιωμένες καταστάσεις και τις ισχυρές τάσεις, τις οποίες υπαινίσσονται τα Πρωτόκολλα –την τρομερή ολοκλήρωση του Παγκόσμιου Σχεδίου που αποκαλύπτεται. Μερικά γενικά αποσπάσματα θα βοηθήσουν στην διευκρίνιση όλων όσων επιτεύχθηκαν σύμφωνα με τους ισχυρισμούς αυτών των εγγράφων

και για να γίνουν ολοφάνερα στον αναγνώστη, οι λέξεις-κλειδιά θα είναι υπογραμμισμένες.

Ας πάρουμε ένα απόσπασμα από το Ένατο Πρωτόκολλο:

"Στην ουσία δεν υπάρχουν πια εμπόδια μπροστά μας. Η Υπέρτατη Αρχή μας **βρίσκεται** πέρα και πάνω από κάθε Νόμο. Είναι μια αρχή που ασκεί δικτατορικές εξουσίες. Μπορώ να σας διαβεβαιώσω ότι εμείς σήμερα **είμαστε** οι νομοθέτες· εμείς **υπαγορεύουμε** τις αποφάσεις των δικαστηρίων. **Διοικούμε** με στιβαρό και αδίστακτο χέρι, γιατί **κρατάμε** μέσα στα χέρια μας, τα απομεινάρια ενός κόσμου, που ενώ άλλοτε ήταν παντοδύναμος, αποτελεί σήμερα ένα σωρό ερείπια υποτακτικά σ'εμάς".

Και ένα άλλο από το Όγδοο Πρωτόκολλο:

"Θα πρέπει να πλαισιώσουμε την κυβέρνηση μας μ'ένα ολόκληρο κόσμο από οικονομολόγους. Κι αυτός ακριβώς είναι ο λόγος για τον οποίο επιμένουμε **να διδάσκονται τις Οικονομικές Επιστήμες οι Εβραίοι**. Θα περιστοιχιζόμαστε από ολόκληρες πλειάδες από τραπεζίτες, βιομηχάνους, κεφαλαιούχους και προ πάντων από εκατομμυριούχους, διότι σε τελευταία ανάλυση τα πάντα θα κριθούν από τους αριθμούς των εκατομμυρίων".

Αυτοί είναι δυνατοί ισχυρισμοί αλλά όχι τόσο δυνατοί για τα γεγονότα που μπορούν να παραταχθούν για να τα διευκρινήσουν. Αποτελούν ωστόσο μια εισαγωγή σε περαιτέρω ισχυρισμούς που τίθενται και παραλληλίζονται με τα γεγονότα. Μέσα στα Πρωτόκολλα όπως σ'αυτό το απόσπασμα από το Όγδοο, υπογραμμίζεται η υπεροχή των Εβραίων στη διδαχή της πολιτικής οικονομίας και τα γεγονότα το αποδεικνύουν. Είναι οι συγγραφείς εκείνων των φαντασιώσεων που οδηγούν τον όχλο μέσα από οικονομικές ουτοπίες και είναι επίσης οι διδάσκαλοι της πολιτικής οικονομίας στα πανεπιστήμια μας, οι συγγραφείς των δημοφιλεστάτων εγχειριδίων σχετικά με το αντικείμενο, οι οποίοι κρατούν τις συντηρητικές τάξεις στην φαντασίωση ότι οι οικονομικές **θεωρίες** είναι οικονομικοί **νόμοι**.

Η **ιδέα** και η **θεωρία** σαν όργανα της κοινωνικής αποσύνθεσης είναι κοινά τόσο στον Εβραίο του πανεπιστημίου όσο και στον Μπολσεβίκο Εβραίο. Όταν όλα αυτά φανερωθούν στις λεπτομέρειες τους, η κοινή γνώμη θα υποστεί μιαν αλλαγή, όσον αφορά τη σημασία της ακαδημαϊκής και της ριζοσπαστικής οικονομίας.

Όπως υποστηρίζεται στο απόσπασμα από το Ένατο Πρωτόκολλο, η Εβραϊκή παγκόσμια δύναμη, αποτελεί σήμερα μια Υπέρτατη Αρχή. Είναι τα ίδια τα λόγια του Πρωτοκόλλου και τίποτε δεν ταιριάζει περισσότερο. Κανένα έθνος δεν μπορεί να πάρει όλα όσα επιθυμεί, αλλά η Εβραϊκή Παγκόσμια Δύναμη μπορεί να πάρει όλα όσα επιθυμεί, μολονότι οι απαιτήσεις της υπερβαίνουν την ισότητα των Τζεντίλε. "**Είμαστε** οι νομοθέτες", λένε τα Πρωτόκολλα και οι Εβραϊκές επιρροές έχουν γίνει νομοθέτες σε μεγαλύτερο βαθμό από οτιδήποτε άλλο πέτυχαν οι ειδικοί. Στις περασμένες δεκαετίες οι Εβραϊκός διεθνής νόμος, κυριαρχούσε στον κόσμο. Οπουδήποτε επιτρέπονται ανεμπόδιστα οι Εβραϊκές τάσεις, το αποτέλεσμα δεν είναι ο "Εξαμερικανισμός" ούτε ο "Εξελληνισμός" ούτε οποιοδήποτε άλλο διακριτικό εθνικότητας, αλλά μια ισχυρή και κυριαρχική επιστροφή στον ουσιαστικό "Εξιουδαϊσμό".

ΚΑΤΑΚΤΗΣΗ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ

Αυτό το απόσπασμα από το Δέκατο Έβδομο Πρωτόκολλο είναι ιδιαίτερα σημαντικό για ορισμένους ιερείς που συνεργάζονται με Εβραίους ραββίνους με σκοπό ένα είδος θρησκευτικής ενότητας:

"**Έχουμε πάρει** από καιρό μέτρα για να εκμηδενίσουμε την επιρροή του Χριστιανικού ιερατείου πάνω στους λαούς, προκαλώντας την αποτυχία της αποστολής του, που και τώρα ακόμη αποτελεί σοβαρό εμπόδιο στην εκπλήρωση των σχεδίων μας. Η επιρροή αυτή μειώνεται με την πάροδο του χρόνου

όλο και περισσότερο, χάρη στο σύνθημα μας για την Ελευθερία της Συνείδησης που τη διακηρύττουμε κάθε μέρα και **την έχουμε επιβάλλει** σε πολλά κράτη. Λίγα χρόνια μας μένουν ακόμη για να δούμε την πλήρη χρεωκοπία της Χριστιανικής θρησκείας".

Μια παράξενη παράγραφος στο ίδιο Πρωτόκολλο ισχυρίζεται πως η Εβραϊκή φυλή κατέχει μια ιδιαίτερη ικανότητα στην τέχνη της ύβρεως:

"Με τον τύπο που θα ανήκει σε μας, θα ξεσκεπάζουμε συνεχώς τα σκάνδαλα των κυβερνήσεων και της θρησκευτικής ηγεσίας των Χριστιανών και θα προβάλλουμε την ανεπάρκεια και την ανικανότητα τους με τέτοιο δυσφημιστικό, εντυπωσιακό και δόλιο τρόπο, που μόνο η μεγαλοφυής φυλή μας ξέρει να επινοεί".

Το ίδιο συμβαίνει και στο ακόλουθο απόσπασμα από το Δέκατο Ένατο Πρωτόκολλο.

"Χάρη στις παρεμβάσεις και στις παντός είδους επιρροές μας, η εκτέλεση των Νόμων των διαφόρων κρατών των Τζεντίλε **έχει** περιοριστεί στο ελάχιστο. Το κύρος των Νόμων **έχει** υπονομευθεί επικίνδυνα από τις διάφορες ερμηνείες και τα σχόλια, με τις οποίες τους **περισφίξαμε** και εξακολουθούμε να τους περισφίγγουμε. Στα ζητήματα που άπτονται της Πολιτικής, της Διοίκησης και γενικά βασικών Αρχών του Δημόσιου βίου, τα δικαστήρια βγάζουν τις αποφάσεις που εμείς τους **προδιαγράφουμε**. Για το σκοπό αυτό χρησιμοποιούμε σαν μεσολαβητές, πρόσωπα που κανείς δεν υποψιάζεται ότι έχουν σχέση μαζί μας. Χρησιμοποιούμε επίσης τις πειθήνιες σε μας εφημερίδες και άλλα ακόμη μέσα".

Οι ισχυρισμοί για τον έλεγχο του Τύπου είναι πολυάριθμοι· ιδού μερικά αποσπάσματα από το Δέκατο Τέταρτο Πρωτόκολλο:

"Στις χώρες που τις αποκαλούμε εξελιγμένες **έχουμε δημιουργήσει** την Φιλολογία που εκθειάζει το παράλογο, το βρώμικο, το αναίσχυντο. Αυτή τη Φιλολογία θα την ανεχθούμε

για ένα χρονικό διάστημα ακόμα και θα την υποθάλψουμε κατά τέτοιο τρόπο για να κάνουμε όσο παίρνει πιο έντονη και πιο κραυγαλέα τη διαφορά, ανάμεσα στις δικές μας υποσχέσεις στο ηθικό μας πρόγραμμα και σ'αυτές τις αθλιότητες".

Και από το Δωδέκατο Πρωτόκολλο:

"Αυτό το έχουμε πετύχει (τον έλεγχο του Τύπου) και σήμερα με τα διάφορα ειδησεογραφικά πρακτορεία που συγκεντρώνουν απ'όλα τα μέρη του κόσμου τις διάφορες ειδήσεις. Όταν όλα αυτά τα πρακτορεία θα βρίσκονται στα χέρια μας δεν πρόκειται να δίνουν στη δημοσιότητα παρά μόνον αυτά που εμείς θα τους επιτρέπουμε".

Αυτό το απόσπασμα από το Έβδομο Πρωτόκολλο έχει σχέση με το ίδιο θέμα:

"Πρέπει να εξαναγκάσουμε τις κυβερνήσεις των Τζεντίλε να ακολουθούν το σχέδιο μας που πλησιάζει στο τέλος του. Η κοινή γνώμη που ο Τύπος την έχει κάνει σύμμαχο στα μυστικά σχέδια μας, θα μας βοηθήσει στην επιτυχία των σκοπών μας. Γιατί, εκτός από μερικές περιπτώσεις, όλος ο Τύπος βρίσκεται κιόλας, κάτω από την άμεση εξάρτηση μας, είτε επηρεάζεται τελείως από μας".

Ανακεφαλαιώνουμε με το απόσπασμα από το Δωδέκατο Πρωτόκολλο:

"Έχουμε κιόλας κατορθώσει να υποδουλώσουμε τα πνεύματα των λαών, σε τέτοιο βαθμό, που να μη βλέπουν τα γεγονότα παρά μόνο με τους χρωματιστούς και παραμορφωτικούς φακούς που εμείς βάλαμε μπροστά από τα μάτια τους. Όταν θα έρθει η Βασιλεία μας σε κανένα κράτος δεν θα υπάρχουν κατάλληλα συρτάρια για να κρύψουν από μας αυτά που οι Τζεντίλε ονομάζουν βλακωδώς «κρατικά μυστικά»".

Το Εβραϊκό έθνος είναι το μοναδικό έθνος που κατέχει τα μυστικά όλων των άλλων. Το σημαντικότερο σημείο είναι το γεγονός ότι μπορούν να αποκτήσουν οτιδήποτε θελήσουν, οπότε το θελήσουν. Η αληθινή παγκόσμια μυστική διπλωματία και τα αποκαλούμενα παγκόσμια μυστικά βρίσκονται στα χέρια ορισμένων μόνον ανθρώπων που ανήκουν στην ίδια φυλή. Δεν υπάρχει κυβέρνηση στον κόσμο τόσο ολοκληρωτικά παραδομένη στα χέρια τους όσο η δική μας σήμερα.

ΣΧΟΛΙΟ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΣΠΟΡΑ

Τα Πρωτόκολλα δεν θεωρούν τη διασπορά των Εβραίων σ'ολόκληρη τη γη σαν συμφορά, αλλά σαν μια θεϊκή διευθέτηση μέσω της οποίας θα εκτελεσθεί ευκολότερα το Παγκόσμιο Σχέδιο, όπως διαβάζουμε στο Ενδέκατο Πρωτόκολλο:

"Ο Θεός χάρισε σε μας, το Εκλεκτό Λαό Του, σαν ευλογία, αυτήν ακριβώς τη διασπορά, **αυτή την αδυναμία της φυλής μας για να την κάνουμε πανίσχυρη δύναμη** που μας οδηγεί σήμερα στο κατώφλι της Παγκόσμιας Ηγεμονίας.

Οι ισχυρισμοί για την εκπλήρωση που εκτίθενται στο Ένατο Πρωτόκολλο ίσως είναι πολύ στομφώδεις στις λέξεις δεν είναι όμως και στην συγκεκριμένη υλοποίηση τους. Εδώ βρίσκεται ένα σημείο όπου τα λόγια και η πραγματικότητα συναντώνται και επισημαίνουν:

"Για να αποφύγουμε την καταστροφή των θεσμών των Χριστιανικών λαών, πριν έλθει η κατάλληλη ώρα, φροντίσαμε να μπούμε σ'όλους τους μηχανισμούς αυτών των θεσμών και να πάρουμε στα χέρια μας τους μοχλούς που τους βάζουν σε κίνηση και τους κατευθύνουν. Η σειρά και η τάξη αυτών των μοχλών είχαν μια αυστηρή αλλά σοφή και δίκαιη διάταξη. Εμείς ανατρέψαμε αυτή την τάξη και την αντικαταστήσαμε με μια άλλη αυταρχική, γεμάτη ασυνέπεια και σύγχυση, για να μπορούμε να την πειθαρχήσουμε ευκολότερα. Έτσι μπήκαμε στο μηχανισμό που ρυθμίζει τη δικαιοσύνη, τις εκλογές, τον τύπο, τις ατομικές ελευθερίες και τα δικαιώματα και -προ πάντων- την εκπαίδευση και την διαπαιδαγώγηση των λαών. Μηχανισμούς που αποτελούν τα θεμέλια για την οικοδόμηση μιας πραγματικά ελεύθερης κοινωνίας.

"Βυθίσαμε μέσα στην ψευτιά, διαφθείραμε και αποκτηνώσαμε τη Χριστιανική νεολαία με μιαν ανατροφή που στηρίζεται σε αρχές ψεύτικες και σε απατηλές θεωρίες, που τις εμπνευστήκαμε εμείς, αν και γνωρίζαμε την ψευτιά τους. Χωρίς να αλλάξουμε τίποτα το ουσιαστικό, από τους υφιστάμενους νόμους και με την προσθήκη μερικών μόνο τροποποιήσεων και αντιφατικών ερμηνειών, πετύχαμε μεγάλα αποτελέσματα".

Ο καθένας γνωρίζει πως παρά το γεγονός ότι δεν κυκλοφορούσαν ποτέ τόσες θεωρίες περί ελευθερίας και βίαιων διακηρύξεων των «δικαιωμάτων», υπήρχε ωστόσο ένας σταθερός περιορισμός της «προσωπικής ελευθερίας». Αντί να επιτευχθεί ο σοσιαλισμός, ο λαός, κάτω από την κάλυψη σοσιαλιστικών φράσεων, τέθηκε κάτω από μια ασυνήθιστη δουλεία του κράτους. Νόμοι κάθε είδους περιορίζουν τις αναφαίρετες ελευθερίες του λαού. Μια σταθερή τάση προς την συστηματοποίηση κάθε φάσης αυτής της τάσης βασισμένης πάνω σε ορισμένες πολύ σοφά μελετημένες "αρχές" τοποθετήθηκε και περιέργως, όταν ο ερευνητής ακολουθήσει το δρόμο του προς το επίσημα αποδεκτό κέντρο αυτών των κινημάτων για τη ρύθμιση της ζωής του λαού, βρίσκει τους Εβραίους να κρατούν την εξουσία!

Η ΔΙΑΣΠΑΣΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΜΕΣΩ ΤΩΝ "ΙΔΕΩΝ"

Η μέθοδος την οποία τα Πρωτόκολλα ισχυρίζονται πως εφαρμόζουν για την κατεδάφιση της κοινωνίας είναι προφανής. Η κατανόηση της μεθόδου μάς είναι απαραίτητη εάν θέλουμε να βρούμε το νόημα των ρευμάτων που διασταυρώνονται και που καθιστούν απελπιστικό το σύμφυρμα της εποχής μας. Ο λαός που βρίσκεται σε σύγχυση και σε απογοήτευση από τις διάφορες φωνές και τις αντιφατικές θεωρίες, που κάθε μια από αυτές μοιάζει τόσο πειστική και πολλά υποσχόμενη, ίσως βρει μια προφανή ένδειξη στην αξία των φωνών και

το νόημα των θεωριών, εάν κατανοήσει ότι η **σύγχυση** και η **απογοήτευση** αποτελούν τον πραγματικό στόχο αυτών των θεωριών. Ο στόχος αυτός είναι η αβεβαιότητα, η αναποφασιστικότητα, η απελπισία, ο φόβος. Ο ζήλος με τον οποίο αδράτεται κάθε υποσχόμενο σχέδιο και κάθε προσφερόμενη λύση –αυτές είναι οι πραγματικές αντιδράσεις που εκτίθενται σε γενικές γραμμές στο πρόγραμμα των Πρωτοκόλλων. Η θέση αυτή είναι απόδειξη για την αποτελεσματικότητα του προγράμματος.

Είναι μια μέθοδος που απαιτεί χρόνο και τα Πρωτόκολλα δηλώνουν ότι είχαν αρκετό χρόνο στη διάθεση τους. Ολόκληρους αιώνες. Ορισμένοι μελετητές του αντικειμένου βρίσκουν το απαράμιλλο πρόγραμμα των Πρωτοκόλλων να επιχειρείται από την Εβραϊκή φυλή από τον πρώτο κιόλας αιώνα.

Τους πήρε 1900 χρόνια για να φέρουν την Ευρώπη στον σημερινό βαθμό υποδούλωσης –βίαια υποδούλωση σε ορισμένες χώρες, πολιτική υποδούλωση σε άλλες, οικονομική υποδούλωση σε όλες– αλλά στην Αμερική το ίδιο πρόγραμμα με τον ίδιο σχεδόν βαθμό επιτυχίας τους πήρε μόνο, σχεδόν 50 χρόνια! Το κέντρο της Εβραϊκής δύναμης, οι κυριότεροι χορηγοί του Εβραϊκού προγράμματος διαμένουν στην Αμερική και ο μοχλός που χρησιμοποιήθηκε στη Συνδιάσκεψη Ειρήνης για την αποτελεσματικότερη εδραίωση της Εβραϊκής δύναμης στην Ευρώπη, ήταν ένας Αμεικανικός μοχλός που κινήθηκε ύστερα από εντολή της ισχυρής Εβραϊκής πίεσης και που ήλθε από τις Ηνωμένες Πολιτείες γι'αυτόν τον σκοπό. Αυτές οι δραστηριότητες δεν σταμάτησαν με το τέλος της Συνδιάσκεψης Ειρήνης.

Η κύρια **μέθοδος** των Πρωτοκόλλων μπορεί να περιγραφεί με μια λέξη: **Διάσπαση**. Η καταστροφή όλων όσων έγιναν, η δημιουργία μιας μακράς και χωρίς ελπίδα προσωρινότητας κατά τη διάρκεια της οποίας οι προσπάθειες ανασυγκρότησης θα αποτύχουν και θα εκφυλιστεί σταδιακά η κοινή γνώμη και η εμπιστοσύνη του κοινού, έως ότου εκείνοι που στέκονται έξω από το δημιουργημένο χάος θα απλώσουν το δυνατό, ήρεμο

χέρι τους και θα πάρουν τον έλεγχο. Αυτή είναι η κύρια μέθοδος του σχεδίου.

Τα Πρωτόκολλα δηλώνουν κατηγορηματικά πως υπό την έννοια της καθιέρωσης ιδεών που κινούνται γύρω από τη λέξη "δημοκρατία" επιτεύχθηκε ο πρώτος τους στόχος που αφορούσε την κοινή γνώμη. Η **ιδέα** είναι ένα όπλο. Και για να είναι ένα όπλο πρέπει να είναι μια **ιδέα** που να αμφισβητεί τον φυσικό τρόπο ζωής. Πρέπει να είναι μια θεωρία που να αντιτίθεται στα καθιερωμένα. Καμμιά θεωρία τόσο αντίθετη δεν μπορεί να γίνει αποδεκτή, να ριζώσει και να γίνει κυρίαρχος παράγων εάν δεν γοητεύει το μυαλό εμφανιζόμενη ότι είναι λογική, εμπνευσμένη και καλή. Η Αλήθεια συχνά φαίνεται παράλογη. Η Αλήθεια είναι συχνά καταθλιπτική. Η Αλήθεια μερικές φορές φαίνεται σατανική· αλλά έχει αυτό το αιώνιο προτέρημα· είναι η Αλήθεια και ό,τι χτίζεται πάνω της ούτε προκαλεί ούτε οδηγεί στη **σύγχυση**. Αυτό το πρώτο βήμα δεν δίνει τον έλεγχο της κοινής γνώμης αλλά οδηγεί κατευθείαν σ'αυτόν. Αξίζει να σημειώσουμε ότι είναι αυτή η σπορά του "δηλητηρίου του φιλελευθερισμού" όπως την ονομάζουν τα Πρωτόκολλα, η οποία κρατά την πρώτη θέση σ'αυτά τα έγγραφα. Συνεχίζοντας πάνω σ'αυτό, τα Πρωτόκολλα αναφέρουν:

"Για να πάρουμε τον έλεγχο της κοινής γνώμης πρέπει πρώτα να επιφέρουμε τη σύγχυση".

Η Αλήθεια είναι μια και δεν μπορεί να περιέλθει σε σύγχυση αλλά αυτό το ψέμα που κάνει έκκληση στον φιλελευθερισμό που έχει ευρέως διαδοθεί και που ωριμάζει τόσο γρήγορα κάτω από την Εβραϊκή φροντίδα στην Αμερική, όσο ποτέ δεν μπόρεσε στην Ευρώπη, είναι εύκολο να περιέλθει σε σύγχυση διότι δεν είναι η αλήθεια. Είναι λάθος και το λάθος έχει χίλιες μορφές. Πάρτε ένα έθνος, ένα πολιτικό κόμμα, μια πόλη, μια ένωση στην οποία έχει εμφυτευθεί το "δηλητήριο του φιλελευθερισμού". Όλα αυτά μπορείτε να τα διασπάσετε σε τόσα πολλά μέρη όσα και τα άτομα που λαμβάνουν μέρος, πετώντας απλά ανάμεσα τους ορισμένες τροποποιήσεις της κεντρικής ιδέας.

Αυτός είναι ένας τρόπος στρατηγικής πασίγνωστης στις δυνάμεις που ελέγχουν απαρατήρητες την σκέψη των μαζών. Ο Θεόδωρος Χερζλ, ο αρχι-Εβραίος, ο άντρας το όραμα του οποίου ήταν ευρύτερο από το όραμα οποιουδήποτε σύγχρονου πολιτικού και το πρόγραμμα του οποίου ήταν παράλληλο με αυτό των Πρωτοκόλλων, το γνώριζε αυτό, πριν πολλά χρόνια, όταν είπε πως το Σιωνιστικό (μια λέξη που κρύβει πίσω της το Εβραϊκό) κράτος μπορεί να έλθει **πριν** έλθει το Σοσιαλιστικό κράτος. Γνώριζε μέσω ποιων ατελείωτων διαιρέσεων ο "φιλελευθερισμός", τον οποίον ο ίδιος και οι προκάτοχοι του είχαν σχεδιάσει, μπορεί να πιαστεί και να ακρωτηριασθεί.

Η μέθοδος, θύματα της οποίας έχουν γίνει όλοι οι Τζεντίλε, αλλά ποτέ οι Εβραίοι –ποτέ οι Εβραίοι!– είναι ακριβώς αυτή: Πρώτον η δημιουργία του ιδεώδους του "ανοιχτού πνεύματος". Αυτό σημαίνει τη φράση που βρίσκεται σε κάθε Εβραϊκή διαμαρτυρία ενάντια στην δημόσια υπενθύμιση του Εβραίου και του εν ενεργεία Παγκοσμίου Προγράμματος του: "Νομίζαμε ότι ήσουν ανοιχτόμυαλος κι εσύ εκφράζεις τέτοιες σκέψεις!". Αυτή η λέξη είναι μια λέξη - κλειδί που ενδείκνυται για το πνευματικό επίπεδο στο οποίο πρέπει να κρατηθούν οι Τζεντίλε. Είναι το επίπεδο της χαλαρής ανεκτικότητος. Ένα πνευματικό επίπεδο που ξεστομίζει φράσεις χωρίς νόημα σε σχέση με την Ελευθερία, φράσεις που επενεργούν σαν όπιο στο πνεύμα και στη συνείδηση και που επιτρέπουν την διάπραξη κάθε είδους ενεργειών υπό κάλυψιν.

Η φράση, το σλόγκαν, είναι ένα εξαιρετικά αξιόπιστο Εβραϊκό όπλο. ("Σ'όλες τις εποχές ο λαός έχει δεχθεί τις λέξεις αντί για τις πράξεις". –Πρωτόκολλο 5.). Η πραγματικότητα πίσω από τη φράση είναι κάτι που τα Πρωτόκολλα ειλικρινά παραδέχονται ότι δεν υπάρχει.

Οι άνθρωποι γεννιούνται οπαδοί. Για ένα διάστημα μπορεί να πιστεύουν στο "ανοιχτό πνεύμα" και κάτω από την τρομαχτική κοινωνική πίεση που έχει εφαρμοστεί για το χατίρι του, να το υιοθετήσουν ανοιχτά. Αλλά είναι πολύ ρηχό για να

ικανοποιήσει τις ρίζες της ζωής που μεγαλώνουν. Πρέπει να πιστεύουν βαθιά σε κάτι. Για να έχετε μια απόδειξη γι'αυτό, παρατηρήστε την αναντίρρητη δύναμη της αρνητικής πίστης που διακατέχει του ανθρώπους που τους κολακεύει να μην πιστεύουν σε τίποτα. Ωστόσο, ορισμένοι που είναι προικισμένοι με την ανεξαρτησία του πνεύματος, θεμελιώνουν τις πεποιθήσεις τους στις απαγορευμένες υποθέσεις οι οποίες σε κάποιο σημείο αγγίζουν τα Εβραϊκά συμφέροντα –αυτοί είναι οι "στενοκέφαλοι" άνθρωποι. Κάποιοι άλλοι όμως βρίσκουν πιο βολικό να καλλιεργούν αυτές τις σκέψεις που υπόσχονται ανοιχτούς δρόμους και όπου δεν θα υπάρχουν κοινωνικές τάξεις με ουσιαστική γνώμη, ούτε περίπτωση ευθύνης για "μισαλλοδοξία". Με λίγα λόγια μεταφέρουν όλη τη δύναμη της σκέψης τους στην ενεργή ζωή. Όπως είναι γραμμένο και στα Πρωτόκολλα –"**Για να αποσπάσουμε την προσοχή των Τζεντίλε και τη σκέψη τους, το ενδιαφέρον πρέπει να επικεντρωθεί στην βιομηχανία και στο εμπόριο**". Είναι αυτή η επικέντρωση στην υλιστική βάση που προσφέρει στους συγγραφείς των Πρωτοκόλλων και στους Εβραίους προπαγανδιστές, το σημαντικότερο στήριγμα τους. Το "ανοιχτό πνεύμα" –που εγκαταλείπει τα ουσιώδη ζητήματα– εκπίπτει στο επίπεδο της ύλης. Μέσα σ'αυτήν την ευτελή σφαίρα βρίσκεται όλη η διχόνοια που συντρίβει το σημερινό κόσμο.

Αυτό σημαίνει πως η υψηλή τέχνη της διοίκησης εκφυλίζεται σε εκμετάλλευση. Σημαίνει την απερίσκεπτη σύγχυση μεταξύ αυτών που διοικούν και επικίνδυνη αναταραχή ανάμεσα στους εργαζομένους. Αλλά σημαίνει και κάτι χειρότερο: σημαίνει τη διάσπαση της κοινωνίας των Τζεντίλε. Όχι μια διαίρεση ανάμεσα στο "Κεφάλαιο" και την "Εργασία", αλλά μια διαίρεση ανάμεσα στους Τζεντίλε που βρίσκονται και από τις δυο πλευρές του εργασιακού σχήματος, όπως βεβαιώνουν τα Πρωτόκολλα: "Για να μπορέσουμε να προχωρήσουμε πρέπει οπωσδήποτε να υποβαθμίσουμε και να μετατρέψουμε σε ερείπια την κοινωνία των Τζεντίλε και η βιομηχανία πρέπει να τεθεί σε

μια θεωρητική βάση".

Με το Εβραϊκό κεφάλαιο από τη μια πλευρά του εργασιακού σχήματος των Τζεντίλε να πιέζει οικονομικά τους κατασκευαστές και με τους Εβραίους ταραχοποιούς, στασιαστές και υποκινητές στην άλλη πλευρά του εργασιακού σχήματος των Τζεντίλε να πιέζουν οικονομικά τους εργάτες έχουμε μια κατάσταση που ικανοποιεί απόλυτα τους συντάκτες του παγκόσμιου προγράμματος των Πρωτοκόλλων. Διαβάστε στο Ένατο Πρωτόκολλο:

"Αρκετοί από τους δικούς μας, εκφράζουν το φόβο, πως είναι δυνατόν να ξεσηκωθούν εναντίον μας οι λαοί με τα όπλα, εάν καταλάβουν τι τους προετοιμάζουμε. Έχουμε πάρει όμως όλα τα μέτρα ώστε να κάνουμε κάτι τέτοιο αδύνατο. Έχουμε σπείρει ανάμεσα τους την καχυποψία και το φόβο. Έτσι η τυφλή δύναμη των λαών αποτελεί στήριγμα δικό μας κι εμείς είμαστε οι μόνοι από τους οποίους περιμένουν καθοδήγηση".

Ένδειξη ότι είναι απόλυτα ικανοποιημένοι αποτελεί το γεγονός ότι όχι μόνο δεν κάνουν τίποτε για να ανακουφίσουν την παγκόσμια κατάσταση, αλλά εργάζονται ακούραστα για να την χειροτερέψουν. Οι ελλείψεις που σχεδιάζονται γι'αυτό (εάν η μαλθακότητα των Τζεντίλε μπροστά στην Εβραϊκή δύναμη δεν αποκτήσει ένα νέο στήριγμα) θα φέρει τις Η.Π.Α. στα άκρα, αν όχι στην απέναντι όχθη που είναι ο Μπολσεβικισμός. Οι Εβραίοι γνωρίζουν πολύ καλά τη μέθοδο της τεχνητής έλλειψης και της υψηλής τιμής. Την εφάρμοσαν κατά τη Γαλλική Επανάσταση αλλά και στην Ρωσική Επανάσταση. Επιπλέον όλα τα σημάδια αυτής της τεχνητής έλλειψης τα βρίσκουμε σ'αυτή τη χώρα.

Δεν είναι δύσκολο να παρατηρήσουμε την προέλευση των Εβραϊκών ιδεών σχετικά με τον φιλελευθερισμό από την πηγή τους ως τα πρόσφατα αποτελέσματα στη ζωή των Τζεντίλε. Η **σύγχυση** την οποία είχαν σαν στόχο είναι εδώ! Η σύγχυση χαρακτηρίζει την πνευματική κατάσταση του λαού σήμερα. Δεν ξέρει σε τι να πιστέψει. Πρώτα του δίνεται ένα σύνολο από δεδομένα, κατόπιν ένα άλλο. Πρώτα του δίνεται μια εξήγηση της κατάστασης, κατόπιν μια άλλη. Υπάρχει μια ολόκληρη αγορά

γεμάτη από εξηγήσεις που δεν εξηγούν τίποτε, αλλά μόνο κάνουν πιο έντονη τη σύγχυση. Η ίδια η κυβέρνηση φαίνεται ότι ενοχλείται και κάθε φορά που διεξάγει μια σειρά ερευνών βρίσκει τον εαυτό της μυστηριωδώς περιπεπλεγμένο και συνεπώς η πορεία της ανακόπτεται. Αυτή η κυβερνητική άποψη περιγράφεται πολύ καθαρά στα Πρωτόκολλα. Προσθέστε στα παραπάνω την σφοδρή επίθεση ενάντια στην ανθρώπινη τάση προς τη θρησκεία, που είναι συνήθως το τελευταίο οχυρό που πέφτει προτού η βία και η κλοπή πάρουν τον έλεγχο.

Για να ολοκληρώσουμε αυτήν την γενική επισκόπηση που αφορά την **μέθοδο** παρά γι'αυτό το κομμάτι της μεθόδου, την ίδια την **σύγχυση**, την οποία τείνουν να προκαλούν όλες οι Εβραϊκές επιρροές, αναμένεται να οδηγηθούμε σε μία ακόμη ανέλπιδη κατάσταση. Και αυτή η κατάσταση είναι η **Εξάντληση**. Δεν χρειαζόμαστε φαντασία για να κατανοήσουμε τι σημαίνει αυτό. Η εξάντληση είναι σήμερα μια από τις συνθήκες που απειλούν το λαό. Ο πόλεμος και η πίεση που προέρχεται από αυτόν ξεκίνησαν την εξάντληση. Η "ειρήνη" και η σύγχυση την ολοκήρωσαν. Ο λαός πιστεύει στα λίγα και περιμένει ακόμη λιγότερα. Η εμπιστοσύνη έχει χαθεί. Η πρωτοβουλία έχει σχεδόν χαθεί. Η αποτυχία των κινημάτων που λανθασμένα ονομάστηκαν "λαϊκά κινήματα" απείχε πολύ από το να κάνει το λαό να σκεφθεί ότι κανένα λαϊκό κίνημα δεν είναι δυνατόν να συμβεί. Το ίδιο αναφέρουν και τα Πρωτόκολλα:

"Για να πραγματοποιήσουμε αυτούς τους πόθους μας πρέπει να κρατάμε σε συνεχή ένταση τις σχέσεις ανάμεσα στους λαούς και τους κυβερνήτες τους και να καταπονούμε ακατάπαυστα όλο τον κόσμο με τις διχόνοιες, την έχθρα, τη δυσπιστία, τη φτώχεια και την πείνα, **με τη μετάδοση ασθενειών**, ώστε οι Τζεντίλε μη βλέποντας πουθενά αλλού σανίδα σωτηρίας να ζητήσουν να υποταχθούν στην κυριαρχία μας

–Πρωτόκολλο Δέκατο.

Οι Εβραίοι ποτέ δεν εξαντλήθηκαν. Δεν ήλθαν ποτέ σε

αμηχανία. Αυτό είναι το πραγματικό σωματικό χαρακτηριστικό εκείνων που έχουν ένα μίτο για να βγουν από το λαβύρινθο. Είναι το άγνωστο αυτό που εξαντλεί το μυαλό, η διαρκής περιπλάνηση ανάμεσα στις τάσεις και τις επιρροές των οποίων η πηγή είναι άγνωστη και οι στόχοι τους μη-κατανοητοί. Το να βαδίζει κανείς στο σκοτάδι είναι εξαντλητικό. Οι Τζεντίλε το κάνουν αυτό εδώ και αιώνες. Οι άλλοι έχοντας μια σωστή αντίληψη για το τι πραγματικά συμβαίνει δεν υποχώρησαν ποτέ. Ακόμη και η δίωξη είναι υποφερτή όταν γίνεται κατανοητή και οι Εβραίοι σ'όλο τον κόσμο γνώριζαν πάντοτε πως να προσαρμόζονται στις συνθήκες. Οι Τζεντίλε υπέφεραν περισσότερο από τις Εβραϊκές διώξεις απ' ότι οι Εβραίοι, διότι μετά το τέλος των διώξεων ο Τζεντίλε βυθιζόταν όλο και περισσότερο στο σκοτάδι, ενώ ο Ιουδαϊσμός απλά ανακτούσε τις δυνάμεις του για την προαιώνια επέλαση προς τον σκοπό που πιστεύει σιωπηρά, τον οποίο όπως λένε ορισμένοι που έχουν βαθιά γνώση των Εβραϊκών ριζών στον κόσμο και οι οποίοι έχουν πληγεί από την εξάντληση, θα επιτύχουν. Ωστόσο αυτή ίσως είναι η επανάσταση που θα είναι απαραίτητη για την απαλλαγή από την αρπάγη του Διεθνούς Εβραϊκού συστήματος στον κόσμο, που πιθανώς θα πρέπει να είναι τόσο ριζική όσο και οι προσπάθειες που έχουν κάνει ως τώρα οι Εβραίοι για να την επιτύχουν. Υπάρχουν εκείνοι που εκφράζουν σοβαρές αμφιβολίες σχετικά με την ικανότητα των Τζεντίλε να κάνουν αυτή την επανάσταση. Ίσως δεν το κατόρθωσαν ποτέ. Ας μάθουν όμως τουλάχιστον ποιοι είναι οι κατακτητές τους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7

ΠΩΣ ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΧΕΙΡΙΖΟΝΤΑΙ ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ

"Σε κάθε αντίρρηση ή αντίσταση, πρέπει να είμαστε σε θέση να αντιδράσουμε με την πρόκληση πολέμου από τα γειτονικά κράτη σε βάρος του κράτους που μας εναντιώνεται και αν αυτά τα γειτονικά κράτη σχεδιάσουν να στραφούν όλα εναντίον μας πρέπει να εξαπολύσουμε έναν παγκόσμιο πόλεμο".

–Έβδομο Πρωτόκολλο

Δύο οργανώσεις που είναι σημαντικές τόσο για την απόκρυψη τους όσο και για την εξουσία τους, είναι η Κεχιλάχ της Νέας Υόρκης και η Αμερικανοεβραϊκή Επιτροπή. Η Κεχιλάχ είναι ο πιο ισχυρός παράγοντας στην πολιτική ζωή της Νέας Υόρκης. Είναι η οργάνωση η οποία σήμερα ασκεί τόσο μεγάλη επιρροή στον υπόλοιπο κόσμο ακολουθώντας συνειδητά ένα πρόγραμμα το οποίο από τη μια μεριά είναι φιλοεβραϊκό και από την άλλη αντι-Τζεντίλε. Είναι η κεντρική ομάδα, η εσωτερική κυβέρνηση αυτών που η γνώμη τους είναι νόμος και η

επίσημη έκφρασή τους αποτελούν τους Εβραϊκούς στόχους. Προσφέρει πραγματικό και πλήρες παράδειγμα σε μια κυβέρνηση μέσα σε μια κυβέρνηση στο κέντρο της μεγαλύτερης και πολιτικά πιο ισχυρής πόλης της Αμερικής. Αποτελεί επίσης τη μηχανή μέσω της οποίας διενεργείται η φιλο-Εβραϊκή και αντι-Τζεντίλε προπαγάνδα και η Εβραϊκή πίεση ενάντια σε κάποιες αντι-Αμερικανικές ιδέες, που σημαίνει ότι η Εβραϊκή κυβέρνηση της Νέας Υόρκης αποτελεί το σημαντικότερο τμήμα της Εβραϊκής κυβέρνησης των Ηνωμένων Πολιτειών.

Η λέξη "Κεχιλάχ" έχει το ίδιο όνομα όπως και η λέξη "Καχάλ" που σημαίνει "Κοινότητα", "Συνάθροιση" ή "Κυβέρνηση". Εκφράζει την Εβραϊκή μορφή κυβέρνησης στη διασπορά. Στην Βαβυλωνιακή αιχμαλωσία όπως και στην Ανατολική Ευρώπη σήμερα, το Καχάλ είναι η δύναμη και ο προστάτης προς τον οποίο ο πιστός Εβραίος αποζητά δικαιοσύνη όπως και μια κυβέρνηση. Η Κεχιλάχ της Νέας Υόρκης είναι η μεγαλύτερη και η πιο ισχυρή ένωση Εβραίων στον κόσμο διότι το κέντρο της Εβραϊκής παγκόσμιας εξουσίας μεταφέρθηκε σ'αυτή την πόλη. Αυτή είναι η εξήγηση γιατί το μεγαλύτερο μέρος των Εβραίων που μεταναστεύουν την τελευταία δεκαετία κατευθύνονται προς τη Νέα Υόρκη. Γι'αυτούς είναι ότι η Ρώμη για τους Καθολικούς και η Μέκκα για τους Μουσουλμάνους.

Η Κεχιλάχ είναι η καλύτερη απάντηση στην παραπλανητική δήλωση πως οι Εβραίοι είναι τόσο διαιρεμένοι μεταξύ τους ώστε είναι αδύνατον να πραγματοποιήσουν μια πράξη μετά από συμφωνία. **Είναι μια δήλωση που έγινε για κατανάλωση μεταξύ των Τζεντίλε.** Η εμπειρία μας αποδεικνύει πως ακόμη και στον πιο απρόσεκτο παρατηρητή των Εβραϊκών δραστηριοτήτων, ο Καπιταλιστής και ο Μπολσεβίκος, ο Ραββίνος και ο συνδικαλιστής είναι όλοι ενωμένοι κάτω από την σημαία του Ιουδαϊσμού. Εάν αγγίξεις τον συντηρητικό καπιταλιστή που είναι Εβραίος τότε θα σηκωθεί να τον βοηθήσει ο κόκκινος κομμουνιστής που είναι επίσης Εβραίος. Ίσως μερικές φορές αγαπά λίγο ο ένας τον άλλον, μισούν όμως περισσότερο όλοι

μαζί τον μη-Εβραίο κι αυτό είναι ένα κοινό τους χαρακτηριστικό. Η Κεχιλάχ είναι μια ένωση πολύ πιο επιθετική ενάντια στους Τζεντίλε απ'ότι αμυντική.

Είναι ένα περίεργο και εντυπωσιακό θέαμα αυτό που παρουσιάζει η Κεχιλάχ. Ένας λαός που έχει την ίδια ράτσα, που πιστεύει έντονα στον εαυτό του και στο μέλλον του, που παραβλέπει τις εσωτερικές διαφορές για να συνδυάσει ιδιωτικά μια ισχυρή οργάνωση για την φυλετική, υλική και θρησκευτική πρόοδο της δικής του φυλής αποκλείοντας όλους τους άλλους.

Η Αμερικανο-Εβραϊκή Επιτροπή ιδρύθηκε το 1906. Έγινε μια κυβερνητική έρευνα με θέμα το "εμπόριο λευκής σαρκός" το αποτέλεσμα της οποίας ήταν να οδηγηθεί η κοινή γνώμη σε κανάλια όχι τόσο κολακευτικά για τους Εβραίους και έτσι ξεκίνησε μια αμυντική κίνηση. Η Κεχιλάχ οργάνωσε διαμαρτυρίες ενάντια στη δήλωση του Στρατηγού Μπίνγκχαμ που ήταν τότε εντεταλμένος της αστυνομίας της πόλης της Νέας Υόρκης, πως το 50% των εγκλημάτων που πραγματοποιούνταν σ'αυτή τη μητρόπολη τα διέπρατταν Εβραίοι. Πολύ σύντομα ο Στρατηγός Μπίνγκχαμ εξαφανίστηκε από τη δημόσια ζωή και ένα εθνικό περιοδικό με δύναμη και επιρροή που είχε ξεκινήσει μια σειρά από άρθρα που παρουσίαζαν ευρήματα της έρευνας για το εμπόριο λευκής σαρκός, αναγκάστηκε να σταματήσει μετά την εμφάνιση του πρώτου άρθρου.

Η Κεχιλάχ χαρτογράφησε τη Νέα Υόρκη όπως η Αμερικανο-Εβραϊκή Επιτροπή χαρτογράφησε τις Η.Π.Α. έτσι ώστε ο κάθε Εβραίος να ανήκει πρακτικά σε μια ή περισσότερες στοές, μυστικές εταιρίες, ενώσεις, τάγματα, επιτροπές και ομοσπονδίες. Ο κατάλογος είναι πολύ πλούσιος. Οι στόχοι περιπλέκονται και οι μέθοδοι εναρμονίζονται με τέτοιο τρόπο ώστε να φέρουν κάθε φάση της Αμερικάνικης ζωής όχι μόνο κάτω από ένα άγρυπνο μάτι αλλά και κάτω από την ταχεία και γεμάτη δύναμη δράση ενός έμπειρου καταναγκασμού στις δημόσιες υποθέσεις.

Στη συνάντηση την οποία οργάνωσε η Κεχιλάχ εκφράστηκε ένας αριθμός από αισθήματα, τα οποία αξίζει να τα λάβουμε υπόψη μας σήμερα. Ο Ιούδας Λ. Μάγκνες, ραββίνος τότε του ναού Emanu-el, πρόεδρος της συνάντησης, εξέθεσε το σχέδιο:

"Μια κεντρική οργάνωση όπως αυτή της κοινότητος της πόλης της Νέας Υόρκης είναι απαραίτητο να δημιουργήσει μια Εβραϊκή κοινή γνώμη" είπε.

Ο ραββίνος Άσερ, χειροκροτήθηκε με ενθουσιασμό όταν είπε:

"Τα Αμερικανικά συμφέροντα είναι το ένα θέμα, τα Εβραϊκά συμφέροντα είναι άλλο θέμα".

Οι αντιπρόσωποι στην πρώτη ανοιχτή συνάντηση στα 1906, αντιπροσώπευαν 222 Εβραϊκές εταιρίες –θρησκευτικές, πολιτικές, βιομηχανικές και κοινοτικές. Ένα χρόνο μετά, ο αριθμός των Εβραϊκών οργανώσεων κάτω από την δικαιοδοσία της Κεχιλάχ, ανέβηκε στις 688 και στα 1921 ξεπέρασε τις 1000! Όταν το επιθετικό πρόγραμμα της Κεχιλάχ να μετατρέψουν τη Νέα Υόρκη σε Εβραϊκή πόλη και μέσω της Νέας Υόρκης να κάνουν τις Ηνωμένες Πολιτείες μια Εβραϊκή χώρα ανακοινώθηκε, ορισμένοι από τους πιο συντηρητικούς Εβραίους της Νέας Υόρκης, δείλιασαν. Δεν ήλπιζαν πως ο Αμερικανικός λαός θα το ανεχόταν. Σκέφτηκαν πως ο Αμερικανικός λαός θα καταλάβαινε αμέσως τι μηχανευόταν και θα αντιδρούσε. Υπήρχαν άλλοι που αμφέβαλλαν αν η ίδια η εξουσία της Κεχιλάχ μπορούσε να χειριστεί τους Εβραίους όπως χειρίστηκε τα γκέτο των πρώτων αποικιών. Ένας αξιωματούχος της Κεχιλάχ έγραψε:

"Ήταν αυτοί που αμφέβαλλαν για την απόλυτη επιτυχία αυτής της νέας επιχείρησης στην Εβραϊκή οργάνωση. Βάσισαν την έλλειψη της πίστης τους στο γεγονός ότι καμμιά κυβερνητική εξουσία πιθανον να μην είναι ασφαλής· με άλλα λόγια πως η Κεχιλάχ της Νέας Υόρκης δεν μπορούσε να ελπίζει πως θα ασκούσε την ίδια εξουσία που θα βασίζετο στον κυβερνητικό εξαναγκασμό όπως η Κεχιλάχ του Παλαιού Κόσμου".

Υπάρχουν πολλά σ'αυτήν την παράγραφο που αποκαλύπτουν τη θέση της Κεχιλάχ στην Εβραϊκή ζωή. Προσθέστε σ'αυτό το δεδομένο πως όλοι οι Εβραίοι που εισήλθαν στην Αμερική ζούσαν υπό την Κεχιλάχ του Παλαιού Κόσμου της οποίας η εξουσία βασίζετο στον εξαναγκασμό και η κατάσταση είναι απλή. Η καταστροφή της προσωπικής ελευθερίας μέσω της πειθαρχίας, η οποία ορθώθηκε να καταστρέψει τον κόσμο, είναι η βασική αρχή της Εβραϊκής κυβέρνησης των Εβραίων από τους Εβραίους.

Τι άλλο μπορεί να συμβεί όταν εγκαθιδρυθεί **μια Παγκόσμια Κυβέρνηση για τους Τζεντίλε από τους Εβραίους για τους τραπεζίτες;**

Παρ'όλα αυτά οι αμφιβολίες κάποιων Εβραίων δεν ήταν δικαιολογημένες. Οι Αμερικανοί δεν αντέδρασαν. Η Κεχιλάχ προχώρησε στην εκστρατεία της και η Αμερική υποτάχθηκε. Η Νέα Υόρκη έγινε Εβραϊκή. Η Αμερικάνικη ζωή, η Αμερικάνικη σκέψη και η Αμερικάνικη πολιτική κυριαρχήθηκαν από τους Εβραίους στις δεκαετίες που ακολούθησαν. Παρ'όλα αυτά όμως οι Εβραίοι εξέφραζαν το αίσθημα της ανασφάλειας μ'αυτή τη μορφή αρπαγής της εξουσίας. Δεν ανήκει σ'αυτούς που την άδραξαν, ούτε ανήκει με το δικαίωμα των αριθμών ή με το δικαίωμα μιας ανώτερης ικανότητας, είτε ακόμη με το δικαίωμα της καλύτερης χρήσης που έκαναν σ'αυτή την εξουσία. Πήραν την εξουσία στην Αμερική με το θράσος τους. Την πήραν με τέτοιο τρόπο ώστε η αγανάκτηση που θα δημιουργούσαν να έμοιαζε με αντιφυλετικό κίνημα -και να γιατί την έχουν κρατήσει τόσο πολύ. Αυτός είναι ο μόνος τρόπος για να εξηγήσουμε την πραότητα των Αμερικανών σ'αυτό το θέμα και αυτό συνηγορεί στην ανασφάλεια που ακόμη και οι Εβραίοι αισθάνονται για τη θέση την οποία κατέχουν. Ο Αμερικανός είναι το πιο νωχελικό άτομο στον κόσμο για να ενεργήσει με οποιαδήποτε στρατηγική που δίνει την εντύπωση φυλετικής ή θρησκευτικής προκατάληψης. Αυτό αποτελεί τρέλα για θέματα όπως το Εβραϊκό Ζήτημα. Αυτό επίσης οδηγεί τους ένστολους δημόσιους άνδρες να υπογράφουν διαμαρτυρίες ενάντια στον "Αντισημιτισμό" οι οποίες στην πραγματικότητα σχεδιάστηκαν να είναι διαμαρτυρίες ενάντια στη δημοσιοποίηση Εβραϊκών στοιχείων. Η ίδρυση, οργάνωση και ταχεία επιτυχία της Κεχιλάχ της Νέας Υόρκης είναι ένα μάθημα που τέθηκε στα μάτια του κόσμου για το τι μπορεί και το τι κάνει ο Εβραίος όταν ανεβαίνει και κάθεται στη θέση του κυρίαρχου.

Όσο για τις επίσημες αντιπροσωπείες της Κεχιλάχ μπορεί να προστεθεί πως η Κεχιλάχ έχει στην οργάνωση της αντιπροσώπους του Κεντρικού Συνεδρίου Αμερικανών Ραββίνων, του Ανατολικού Συμβουλίου των Αναμορφωμένων Ραββίνων, του Ανεξάρτητου Τάγματος της Μπ'ναϊ, Μπ'ρίθ, του Ανεξάρτητου Τάγματος της Μπ'ρίθ Σολόμ, του Ανεξάρτητου Τάγματος των Ελεύθερων Υιών του Ισραήλ, του Ανεξάρτητου Τάγματος της Μπ'ρίθ Άμπρααζ, της Ομοσπονδίας των Αμερικανών Σιωνιστών -Ορθόδοξοι Εβραίοι, Αναμορφωτές Εβραίοι, "Αποστάτες" Εβραίοι, πλούσιοι Εβραίοι, φτωχοί Εβραίοι, νομιμόφρονες Εβραίοι και Κόκκινοι επαναστάτες Εβραίοι. Στη σύνοδο του 1918 ήταν παρόντες: ο τραπεζίτης Τζέϊκομπ Χ.Σιφφ, ο δικηγόρος και πρόεδρος της Αμερικανο-Εβραϊκής επιτροπής Λούϊς Μάρσαλ, ο ιδιοκτήτης των "Νιου Γιορκ Τάϊμς" Άντολφ Σ.Όουκς, ο δικαστής Όττο Α.Ροζάλσκυ, ο Όττο Χ.Καν, του τραπεζικού οίκου των Κουν και Λέμπ –ΚΑΙ– ο Βενιαμίν Σλέσιγκερ, που μόλις είχε επιστρέψει από την Μόσχα όπου κάθησε σε συνδιάσκεψη με τον Λένιν, ο Ιωσήφ Σλόσσμπεργκ, γενικός γραμματέας των Ενωμένων Εργατών Ενδύματος στην Αμερική, ο Μαξ Πάϊν, που διετέλεσε σύμβουλος των Μπολσεβίκων ηγετών της Ρωσίας, ο Ντέϊβιντ Πίνσκυ, ο Ιωσήφ Μπάροντεσς, εργατικός ηγέτης. Οι υψηλά ιστάμενοι και οι χαμηλά ιστάμενοι ήταν εκεί. Ο Πρώτος Παγκόσμιος Πόλεμος τελείωνε, η Ρωσική Επανάσταση είχε νικήσει. Ο Δικαστής Μακ που ήταν επικεφαλής του Γραφείου Ασφαλείας για Πολεμικούς Κινδύνους, της κυβέρνησης των Η.Π.Α. και ο ταπεινότερος ηγέτης της πιο κόκκινης ομάδας του Ήστ Έντ -όλοι συναντήθηκαν στην Κεχιλάχ, σαν

Εβραίοι. Ο Άντολφ Όουκς των περίφημων "New York Times" μαζί με τον πιο ένθερμο κακογράφο μιας εβδομαδιαίας Γίντις εφημερίδας που κάνει έκκληση για βία και αίμα. Όλοι τους από όλες τις τάξεις δεμένοι με μία αλληλεγγύη που δεν πραγματοποιήθηκε τόσο καλά σε κανένα λαό όσο στους Ιουδαίους. Συναθροίστηκαν με στόχο να "προστατεύσουν τα Εβραϊκά δικαιώματα"[1].

Η ΕΒΡΑΪΚΗ ΑΠΑΙΤΗΣΗ ΓΙΑ "ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ" ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Ποια δικαιώματα έχουν οι Αμερικανοί που οι Εβραίοι στην Αμερική δεν τα έχουν; Ενάντια σε ποιον οργανώνονται οι Εβραίοι και ενάντια σε τι; Που βασίζονται οι διαμαρτυρίες για διώξεις; Παρ'όλο που δεν υπάρχει καμμιά βάση, εκτός από την συνείδηση των ίδιων των Εβραίων που την πορεία που ακολουθούν θα έπρεπε να ελέγχουμε. Οι Εβραίοι το γνωρίζουν πάντα αυτό. Δεν πορεύονται πάντα με το ρεύμα του κόσμου και κάθε λίγο και λιγάκι ο κόσμος ανακαλύπτει πως ο Εβραίος πάντα γνωρίζει. Το πρόγραμμα της Κεχιλάχ δημιουργήθηκε φαινομενικά για να "διεκδικήσει τα Εβραϊκά δικαιώματα". Κανένα Εβραϊκό δικαίωμα δεν αναμίχθηκε ποτέ με την Αμερική. Η έκφραση ήταν ένας ευφημισμός για μία εκστρατεία που στόχο της είχε να αναμιχθούν στα μη-Εβραϊκά δικαιώματα.

Η Κεχιλάχ της Νέας Υόρκης είναι ένα υπόδειγμα Εβραϊκής Κοινότητας στις Η.Π.Α, ο ορατός περίγυρος της Εβραϊκής κυβέρνησης, η ηλεκτροδυναμική μηχανή που βάζει σε κίνηση αυτές τις "διαμαρτυρίες" και τις "μαζικές συναντήσεις" που πολύ συχνά καλύπτουν ολόκληρη την χώρα, όπως και το

1. ΣΗΜΕΙΩΣΗ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΕΚΔΟΤΗ: Η Κεχιλάχ διεύρυνε τώρα τις εργασίες της και επηρεάζει διεθνώς την ισχυρή οργάνωση που είναι γνωστή ως Παγκόσμιο Εβραϊκό Συμβούλιο.

οπλοστάσιο αυτού του είδους της σκοτεινής δύναμης που οι Εβραίοι ηγέτες γνωρίζουν τόσο καλά να χρησιμοποιούν. Είναι η "στοά των ψιθύρων" όπου δημιουργούνται ο περίφημοι ψίθυροι και διαδίδονται με την βοήθεια της δημοσιότητας σε ολόκληρη την χώρα. Ο σύνδεσμος μεταξύ αυτού του κέντρου της Εβραϊκής εξουσίας και των υποθέσεων του λαού των Ηνωμένων Πολιτειών πραγματοποιείται από την Αμερικανο-Εβραϊκή Επιτροπή. Η Επιτροπή και η Κεχιλάχ είναι πρακτικά ταυτόσημες σ'ότι αφορά το εθνικό Εβραϊκό πρόγραμμα. Μέσω των εξωτερικών τους σχέσεων είναι επίσης ταυτόσημες σ'ότι αφορά το παγκόσμιο πρόγραμμα.

Οι Η.Π.Α. διαιρούνται από την Αμερικανο-Εβραϊκή Επιτροπή σε 12 τμήματα και κάθε πολιτεία ανήκει σε μια περιοχή της οποίας επικεφαλής είναι οι πιο ισχυροί και αντιπροσωπευτικοί Εβραίοι. Η Επιτροπή αναπαριστά το σημείο εστίασης της θρησκευτικής, φυλετικής, οικονομικής και πολιτικής επιθυμίας του Εβραϊσμού. Αποτελεί επίσης την εκτελεστική Επιτροπή της Κεχιλάχ της Νέας Υόρκης. Ο Εβραϊσμός της Νέας Υόρκης είναι η κινητήριος δύναμη του εθνικού Εβραϊκού μηχανισμού. Είναι το εθνικό όργανο της Αμερικανο-Εβραϊκής Επιτροπής. Ανάμεσα στους άμεσους ηγέτες και τους υποστηρικτές της σήμερα είναι ιδιοκτήτες ισχυρών εφημερίδων, αξιωματούχοι στην Ομοσπονδιακή, Πολιτειακή και Αστική διοίκηση, οι κατέχοντες ισχυρά αξιώματα σε λαϊκά συμβούλια και εταιρίες, μέλη των Δικαστικών και Αστυνομικών τμημάτων, χρηματιστές και επικεφαλείς των τραπεζικών οίκων, των εμπορικών και βιομηχανικών ιδρυμάτων, εργατικοί ηγέτες και οργανωτές πολιτικών κομμάτων όλων των αποχρώσεων.

Κάποιοι στόχοι αυτών των οργανώσεων γίνονται γνωστοί και κάποιοι άλλοι δεν ανακοινώνονται. Οι κοινοποιηθείσες προθέσεις μπορούν να διαβαστούν σε τυπωμένες σελίδες. Οι μη ανακοινωθείσες μπορούν να διαβαστούν στα αρχεία των πραγματοποιηθησών πράξεων και αποτελεσμάτων. Ας ρίξουμε μια ματιά στις ανακοινωθείσες προθέσεις της Αμερικανο-Ε-

βραϊκής Επιτροπής και κατόπιν σ'αυτές της Κεχιλάχ. Κατόπιν στους δεσμούς που τις συνδέουν και έπειτα στις αληθινές προθέσεις από έναν μακρύ κατάλογο επιχειρήσεων και επιτευγμάτων. Η Αμερικανο-Εβραϊκή Επιτροπή που συνεστήθη επισήμως στα 1906, δήλωσε πως έχει τους εξής στόχους:

1. Την πρόληψη παραβάσεων στα αστικά και θρησκευτικά δικαιώματα των Εβραίων σε οποιοδήποτε μέρος του κόσμου.

2. Την παροχή κάθε νόμιμης βοήθειας όπως και κάθε επανορθωτικής πράξης στην απειλή, την εισβολή ή στον περιορισμό των δικαιωμάτων αυτών ή κάθε δυσμενούς διακρίσεως.

3. Την εξασφάλιση στους Εβραίους της ισότητας σε οικονομικές, κοινωνικές και εκπαιδευτικές ευκαιρίες.

4. Την ανακούφιση από τις συνέπειες των διώξεων όποτε αυτές συμβούν και την προσφορά βοηθείας από συμφορές που έπληξαν τους Εβραίους.

Είναι ένα αποκλειστικά Εβραϊκό πρόγραμμα. Ο καταστατικός χάρτης της Κεχιλάχ μεταξύ άλλων προβλέπει την ίδρυση ενός εκπαιδευτικού γραφείου για να ρυθμίσει τις διαφορές μεταξύ των Εβραίων κατοίκων ή οργανώσεων μέσω της διαιτησίας ή με τη βοήθεια συμβουλίων διαμεσολάβησης συνδιαλλαγής, ενώ το καταστατικό ισχυρίζεται πως ο στόχος είναι:

"Για να προωθήσει τα συμφέροντα του Ιουδαϊσμού στην πόλη της Νέας Υόρκης και να αντιπροσωπεύσει τους Εβραίους στην πόλη αυτή σε ότι αφορά τοπικά θέματα Εβραϊκού ενδιαφέροντος".

Το ότι η Αμερικανο-Εβραϊκή Επιτροπή και η Κεχιλάχ ενώνουν τις δυνάμεις τους αποκαλύπτεται από τα κατωτέρω:

"Επιπλέον, καθόσον η Αμερικανο-Εβραϊκή Επιτροπή είναι μια εθνική οργάνωση, η Εβραϊκή Κοινότητα (Κεχιλάχ) της Νέας Υόρκης συνδυάζεται μαζί της ώστε να αποκτήσει μια φωνή στη δημιουργία της πολιτικής του Εβραϊσμού **σε ολόκληρη τη χώρα**. Γίνεται λοιπόν κατανοητό πως η Αμερικανο-Εβραϊκή Επιτροπή θα έχει αποκλειστική δικαιοδοσία σε κάθε **θέμα εθνικού ή διεθνούς χαρακτήρα** που επηρεάζει γενικά τους Εβραίους".

Θα αποδείξουμε πως η Κεχιλάχ και η Αμερικανο-Εβραϊκή Επιτροπή είναι ένα και το αυτό. Η πρωτεύουσα στις Η.Π.Α. στις Αμερικανο-Εβραϊκές περιπτώσεις είναι η Νέα Υόρκη. Ίσως αυτό να φωτίζει κάπως τις προσπάθειες που γίνονται επί μονίμου βάσεως ώστε να εμφανιστεί η Νέα Υόρκη ως η εξέχουσα πηγή κάθε σύγχρονης σκέψης. (Σημείωση του Αμερικανού Εκδότη: Και σήμερα έδρα των Ηνωμένων Εθνών που αποτελούν το σύστημα μιας παγκόσμιας κυβέρνησης!). Η Νέα Υόρκη, η Εβραϊκή πρωτεύουσα των Η.Π.Α. έγινε το οικονομικό, καλλιτεχνικό και πολιτικό κέντρο της χώρας. Η τέχνη της όμως είναι ο ανατολίτικος αισθησιασμός και η πολιτική της, αυτή μιας εξιουδαϊσμένης κεντρικής οργάνωσης του Δημοκρατικού Κόμματος της Νέας Υόρκης. Σ'αυτήν βρίσκεται το κέντρο της αντι-Αμερικανικής προπαγάνδας, της φιλο-Εβραϊκής υστερίας, μιας τρελλής πνευματικής σύγχυσης που τώρα διαδίδεται **σ'ολόκληρο τον κόσμο σαν να είναι η αληθινή εικόνα της Αμερικής.**

Η διδασκαλία με την οποία έχει εμβολιαστεί μια τόσο μεγάλη μάζα πολιτών στην Αμερική συντονίζεται με το σύνολο του Αμερικανικού προγράμματος σήμερα. "Διευρύνει" την Αμερική πέρα από κάθε τι που την διακρίνει και κηλιδώνει κάθε ιδανικό και ιδέα στα οποία βασίζονται τα Αμερικανικά ιδρύματα.

ΤΑ ΕΒΡΑΪΚΑ "ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ" ΑΝΤΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ ΤΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

Η μελέτη αυτή του Εβραϊκού Ζητήματος στις Η.Π.Α. δεν βασίζεται σε θρησκευτικές διαφορές. Το θρησκευτικό στοιχείο απουσιάζει εκτός και αν παρεισφρύει από τους ίδιους τους Εβραίους. Με επιμονή το εμφανίζουν με τρεις τρόπους: Πρώτον, στον ισχυρισμό πως κάθε μελέτη του Εβραϊσμού είναι "θρησκευτική δίωξη". Δεύτερον, από τα αρχεία τους σε ότι αφορά τη σύσταση των δραστηριοτήτων τους στις Η.Π.Α.

Τρίτον, από την πολύ παραπλανητική εντύπωση πως οι Εβραίοι είναι ο λαός της Παλαιάς Διαθήκης. Οι Εβραίοι **δεν** είναι ο λαός της Παλαιάς Διαθήκης και η Παλαιά Διαθήκη δύσκολα μπορεί να βρεθεί μεταξύ τους. Αποτελούν έναν Ταλμουδικό λαό που προτιμά τους τόμους της Ραββινικής εκμετάλλευσης, από τους λόγους των αρχαίων προφητών.

Σ'αυτή τη σειρά των άρθρων βάλαμε δίπλα-δίπλα κάθε μη-Εβραϊκή δήλωση σ'αυτή τη θρησκευτική υπόθεση και αποδεχθήκαμε μόνο ότι προέρχεται από αναγνωρισμένες Εβραϊκές πηγές. Ήταν πολύ διαφωτιστική η μελέτη των εργασιών της Κεχιλάχ της Νέας Υόρκης, της Αμερικανο-Εβραϊκής Επιτροπής και των συνδεδεμένων οργανώσεων όπως παρουσιάζονται στις ενέργειες τους σ'ολόκληρη τη χώρα, για να βρούμε σε ποια έκταση οι δραστηριότητες αυτές έχουν θρησκευτικό χαρακτήρα και είναι μαχητικά αντιχριστιανικές.

Όταν δηλαδή οι Εβραίοι παρουσιάζουν στο κοινό καταστατικά και συντάγματα των οργανώσεων τους που ο μοναδικός τους στόχος είναι να προστατέψουν τα Εβραϊκά δικαιώματα και όταν το κοινό ρωτά ποια είναι αυτά τα "Εβραϊκά δικαιώματα" που χρειάζονται προστασία σ'αυτήν την ελεύθερη χώρα, η απάντηση μπορεί να βρεθεί μόνο στις ενέργειες που κάνουν οι Εβραίοι για να εξασφαλίσουν αυτή την "προστασία". Έτσι μεταφράζοντας τα "Εβραϊκά δικαιώματα" φαίνεται να είναι το "δικαίωμα" να απαγορεύουν κάθε τι που βρίσκεται στο πεδίο της όρασης και της ακοής και αναφέρεται στον Χριστιανισμό και τον ιδρυτή του. Ακριβώς εκεί βρίσκεται από την Εβραϊκή πλευρά η μη-θρησκευτική ανεκτικότητα που κάνει την εμφάνιση της.

ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ

Πριν την δημιουργία της Κεχιλάχ και της Αμερικανο-Εβραϊκής Επιτροπής, αυτού του είδους οι επιθέσεις στα Αμερικανικά

δικαιώματα ήταν σποραδικές. Από το 1906 όμως και μετά αυξήθηκαν σε αριθμό και επιμονή. Κάτω από την κάλυψη του ιδανικού της ελευθερίας δώσαμε στους Εβραίους την ελευθερία να επιτεθούν στην Ελευθερία. Αυτό που ανέχτηκε η Αμερική είναι από μόνο του μισαλλοδοξία. Ας ρίξουμε μια γρήγορη ματιά στα χρόνια που πέρασαν και ας δούμε μια φάση αυτής της επίθεσης. Είναι η επίθεση εναντίον του Χριστιανισμού. Αναφέρονται σε μια περίοδο ετών που ακολουθούν την άνοδο της Εβραϊκής εξουσίας στην Αμερική.

1899-1900. Οι Εβραίοι προσπάθησαν να βγάλουν τη λέξη "Χριστιανός" από το Καταστατικό Δικαιωμάτων της πολιτείας της Βιρτζίνια.

1906-1907. Οι Εβραίοι της Οκλαχόμα κάνουν ένσταση στην Συντακτική Συνέλευση διαμαρτυρόμενοι πως η αναγνώριση του Χριστού στο Σύνταγμα της νέας πολιτείας θα είναι αντίθετη με το Σύνταγμα των Ηνωμένων Πολιτειών.

Οι Εβραίοι εξαναγκάζουν να αποσυρθεί από τα δημόσια σχολεία του Τέξας του Οχάϊο ο "Έμπορος της Βενετίας" του Σαίξπηρ.

1907-1908. Μια διαδεδομένη απαίτηση των Εβραίων για απόλυτη εκλαΐκευση των δημοσίων ιδρυμάτων στη χώρα αυτή, σαν μέρος της απαίτησης των Εβραίων στα συνταγματικά τους δικαιώματα.

Η δήλωση του Μπρούερ, του Ανωτάτου Δικαστηρίου αναφέρει πως οι ΗΠΑ είναι μια Χριστιανική χώρα που αμφισβητείται από τους Εβραίους ραββίνους και τις εκδόσεις τους.

Οι Εβραίοι διαδηλώνουν σε πολλές πόλεις εναντίον της ανάγνωσης της Βίβλου. Οι γιορτές των Χριστουγέννων και τα κάλανδα στη Φιλαδέλφεια, το Σινσινάτι, το Σαιντ Πωλ και τη Νέα Υόρκη αντιμετωπίζουν μια ισχυρή Εβραϊκή αντίδραση.

1908-1909. Γίνονται διαμαρτυρίες προς τον Κυβερνήτη του Αρκάνσας για τις "χριστολογικές εκφράσεις" που χρησιμοποίησε στις δηλώσεις του για την Ημέρα των Ευχαριστιών.

Ο καθηγητής Γκόττχαρντ Ντόϊτς, διαμαρτύρεται ενάντια

στις "χριστολογικές" προσευχές, στις πρόβες αποφοίτησης του γυμνασίου του Σινσινάτι.

Η Εβραϊκή κοινότητα στη Ταμάκα της Πενσυλβάνια μάχεται τις αποφάσεις που προβλέπουν την καθημερινή μελέτη της Βίβλου στα σχολεία.

Το τοπικό Συμβούλιο των Εβραίων γυναικών της Βαλτιμόρης αιτείται στη σχολική επιτροπή την απαγόρευση της γιορτής των Χριστουγέννων.

Καθιερώνονται μποϊκοτάζ στη Νέα Υόρκη ενάντια στους εμπόρους που ανοίγουν τα Σάββατα.

Γίνονται ειδικές προσπάθειες την περίοδο αυτή να εισαγάγουν την ιδέα του Εβραϊκού Σαββάτου στις δημόσιες επιχειρήσεις.

Οι Εβραίοι αρνούνται να καθήσουν ως δικαστές στα δικαστήρια, κι έτσι αναβάλλονται οι υποθέσεις.

1909-1910. Με απαίτηση των Εβραίων, το σχολικό συμβούλιο του Μπριτζπορτ της Πενσιλβάνια ψηφίζει να σταματήσει να απαγγέλλεται η προσευχή στα σχολεία.

Στο Νιούαρκ του Νιου Τζέρσεϋ οι Ραββίνοι ζητούν από τα νυχτερινά σχολεία να σταματήσουν τα απογευματινά μαθήματα της Παρασκευής, διότι για τους Εβραίους το Σάββατο ξεκινά με τη δύση του ήλιου της Παρασκευής.

Γίνεται ιδιαίτερα ενεργή η ιδέα να εισαχθούν οι Εβραϊκές εθνικές επέτειοι στη δημόσια ζωή.

1910-1911. Μια προσπάθεια να αναγνωριστούν επίσημα τα Εβραϊκά, ματαιώνεται από τον δικαστή του Ανωτάτου Δικαστηρίου Γκόφφ.

Οι Εβραίοι του Σικάγο αλλάζουν την ημερομηνία των εκλογών διότι συμπίπτει με την τελευταία μέρα της Εβραϊκής γιορτής για την απελευθέρωση των Εβραίων από τη σκλαβιά στην Αίγυπτο.

Οι Εβραίοι αντιδρούν στην ανάγνωση της Βίβλου και στις ψαλμωδίες ύμνων στα σχολεία του Ντητρόϊτ.

Οι ραββίνοι υποχρεώνουν το σχολικό συμβούλιο του Χαρ-

ντφορντ του Κοννέκτικατ, να βγάλει από τον κατάλογο τον "Έμπορο της Βενετίας".

Η Κεχιλάκ της Νέας Υόρκης κάνει δυο αλληλοσυγκρουόμενα πράγματα. Ευνοεί νόμους που επιτρέπουν στους Εβραίους να κάνουν κάθε είδους επιχείρηση στην περιοχή και δεσμεύεται να συνεργαστεί στην ενδυνάμωση των νόμων που αφορούν την Κυριακή.

1911-1912. Οι Εβραίοι στο Πασάϊκ του Νιου Τζέρσεϋ ζητούν από το σχολικό συμβούλιο να εξαλείψει την ανάγνωση της Βίβλου και όλα τα Χριστιανικά τραγούδια από τα σχολεία.

Μετά από αίτηση ενός ραββίνου, τρεις προϊστάμενοι δημόσιων σχολείων του Ρόκσμπουρυ της Μασαχουσέτης συμφωνούν να απαγορευτεί το Χριστουγεννιάτικο δένδρο και παραλείπουν κάθε αναφορά της γιορτής στα σχολεία τους.

Μια Εβραϊκή αντιπροσωπεία της συνταγματικής συνέλευσης του Οχάϊο προτείνει να απαγορέψει το σύνταγμα, τις Χριστιανικές θρησκευτικς αναφορές στα σχολεία.

Το συμβούλιο του Πανεπιστημίου μετά από αίτηση της Κεχιλάχ της Νέας Υόρκης υιοθετεί την εξής απόφαση: "Πως στις γιορτές που γίνονται κάθε χρόνο από την ένωση Παιδικών Σταθμών στις εγκαταστάσεις του Πανεπιστημίου κάθε χαρακτηριστικό οποιουδήποτε αιρετικού χαρακτήρα, συμπεριλαμβανομένων των Χριστουγεννιάτικων δένδρων, των Χριστουγεννιάτικων προγραμμάτων και των Χριστουγεννιάτικων τραγουδιών, θα καταργηθεί.

1912-1913. Οι Εβραίοι στο Τζάκσον του Τεννεσή αναζητούν μια δικαστική εντολή για να αποτρέψουν την ανάγνωση της Βίβλου στα σχολεία της πόλης.

Η ετήσια συνέλευση του ανεξάρτητου Τάγματος Μπν'άϊ-Μπ'ρίθ στο Νάσβιλ του Τεννεσή, υιοθετεί μια απόφαση ενάντια στην ανάγνωση της Βίβλου και στα Χριστιανικά τραγούδια στα δημόσια σχολεία.

Το συμβούλιο εκπαίδευσης του Σικάγο μετά από Εβραϊκές ταραχές δέχεται την πρόταση της υποεπιτροπής, να βγάλει

από τον κατάλογο των επίσημων δημοτικών εορτών στα σχολεία, τα Χριστούγεννα.

1913-1914. Οι ενέργειες των Εβραϊκών δυνάμεων συγκεντρώνονται στο έργο να αποτρέψουν τις Η.Π.Α. από την αλλαγή νόμων που αφορούν τη μετανάστευση και έχουν στόχο τους να προστατέψουν τη χώρα από ανεπιθύμητους ξένους.

1914-1915. Γίνονται κι άλλες προσπάθειες της Κεχιλάχ να ασφαλιστούν οι τροποποιήσεις που αφορούν τους κανόνες της Κυριακής.

1915-1916. Εβραϊκή αντίδραση στις διάφορες κινήσεις που θέλουν τα σχολεία να χρησιμοποιούν ελεύθερα τη Βίβλο.

1916-1917. Οι Εβραίοι αναλαμβάνουν μια τεράστια εκστρατεία ενάντια στην "ρήτρα αναστροφής" του καταστατικού που αφορά τη μετανάστευση.

Μετά από αίτηση των Εβραίων στο Νιού Χέβεν του Κονέκτικατ, το συμβούλιο εκπαίδευσης απαγορεύει την ανάγνωση του "Εμπόρου της Βενετίας" και επεκτείνει την απαγόρευση στο "Lamb's Tales from Shakespeare".

1918-1919. Ο Διευθυντής της Αστυνομικής σχολής Κρόουντερ που είχε την επίβλεψη των επιλέκτων στρατιωτικών αποσπασμάτων των δυνάμεων των Η.Π.Α., εξέδωσε μια διαταγή προς όλα τα ιατρικά εργαστήρια υπό την διεύθυνση του γενικού χειρουργού που ανέφερε: Οι γεννηθέντες στο εξωτερικό και ιδιαίτερα οι Εβραίοι έχουν περισσότερο την τάση να προσποιούνται τον άρρωστο παρά οι γεννηθέντες στο εσωτερικό". Ο Λούϊς Μάρσαλ, επικεφαλής της Αμερικανο-Εβραϊκής Επιτροπής τηλεγράφησε ζητώντας να σταματήσει αμέσως η περαιτέρω χρήση αυτής της παρατήρησης". Ο Πρόεδρος Γουΐλσον διέταξε την παράληψη της παραγράφου.

Όταν το Εφοπλιστικό Συμβούλιο των Η.Π.Α. έστειλε μια αγγελία στους Νιου Γιορκ Τάϊμς που ζητούσε έναν υπάλληλο και ανέφερε πως θα προτιμούσαν έναν "Χριστιανό" –το οποίο σήμαινε πάντα έναν μη-Εβραίο– η εφημερίδα το απέρριψε. Ο Λούϊς Μάρσαλ ανέλαβε ξανά δράση και διαμαρτυρήθηκε στον

Μπέϊνμπριτζ Κόλμπυ, τον Υπουργό του Γούντροου Γουΐλσον ζητώντας "όχι λόγω οποιασδήποτε επιθυμίας να επιβάλλουμε κάποια ποινή αλλά για να το χρησιμοποιήσουμε σαν παράδειγμα και το κράτος σαν απαραίτητο προληπτικό μέτρο η προσβολή αυτή πρέπει να την ακολουθεί μια κατάργηση από το δημόσιο αξίωμα που κατέχει ο προσβάλλων και το κοινό θα πρέπει να πληροφορείται την αιτία". Δόθηκε προσοχή στον τόνο με τον οποίο η Αμερικανο-Εβραϊκή Επιτροπή απευθύνεται σε υψηλόβαθμους Αμερικανούς αξιωματούχους στο όνομα του Εβραϊσμού.

Το εγχειρίδιο Πλάττσμπουργκ που εξεδώθη για αξιωματικούς που θα περνούσαν από τα στρατόπεδα εκπαίδευσης αξιωματικών των Η.Π.Α. περιείχε την αναφορά πως "ο ιδανικός αξιωματικός είναι ένας Χριστιανός τζέντλεμαν". Η Α.Ε.Ε. αμέσως διαμαρτυρήθηκε για τις "χριστολογικές εκφράσεις" και το εγχειρίδιο διορθώθηκε. Στο συγκεκριμένο σημείο έγραφε πλέον: Ο ιδανικός αξιωματικός είναι ένας ευγενικός τζέντλεμαν. Η αντιδυσφημιστική επιτροπή ανέφερε πως 150 Αμερικανικές πόλεις έχουν απαγορεύσει τη μελέτη του "Έμπορου της Βενετίας" από τα δημόσια σχολεία. (Ο Αμερικανο-Εβραίος καθηγητής Πανεπιστημίου Γιάν Κόττ στο περίφημο βιβλίο του "Σαίξπηρ ο Σύγχρονός μας" αγνοεί τον "Έμπορο της Βενετίας").

1919-1920. Η Κεχιλάχ ήταν επίσης επιτυχής στην εκστρατεία της δίνοντας το δικαίωμα σ'έναν Εβραίο που βάζει αγγελία στη Νέα Υόρκη να λέει πως ζητούσε μόνο Εβραϊκή βοήθεια, δεν ήταν όμως δυνατόν σ'έναν μη-Εβραίο που έβαζε αγγελία να αναγράψει τη μη-Εβραϊκή του προτίμηση.

Και έτσι συνεχίζει χρόνο με το χρόνο μέχρι σήμερα. Τα συμβάντα που παραθέσαμε είναι τυπικά και όχι τυχαία. Αναπαριστούν ότι συμβαίνει διαρκώς στις Η.Π.Α. καθώς οι Εβραίοι διεκδικούν τα "δικαιώματα" τους. Δεν υπάρχει σύγκρουση στις Εβραϊκές μεθόδους. Ο Εβραίος μπορεί να χρησιμοποιεί το δικό του ημερολόγιο, να έχει τις δικές του μέρες, να διαφυλάττει τη δική του μορφή λατρείας, να ζει στο δικό του γκέτο, να ακολουθεί τις ιδιαίτερες διαιτητικές αρχές, να σφάζει τα ζώα του μ'έναν

τρόπο που κανείς άλλος δεν γνωρίζει. Μπορεί να τα κάνει όλα αυτά χωρίς καμμιά ενόχληση, χωρίς την αμυδρότερη αμφιβολία για το αν έχει δικαίωμα σ'όλα αυτά. Αλλά ο μη-Εβραίος είναι ο "διωκόμενος". Μπορεί να κάνει τα πάντα με τον τρόπο που ο Εβραίος θέλει να γίνουν. Εάν δεν το κάνει, παραβιάζει τα Εβραϊκά "δικαιώματα".

Η ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ ΓΙΑ "ΑΝΤΙΣΗΜΙΤΙΣΜΟ"

Αυτό που ο λαός βλέπει σήμερα είναι πως έχουν επέμβει στα Αμερικανικά δικαιώματα και η επέμβαση αυτή έγινε δυνατή με την "ανοιχτόμυαλη" τους ανεκτικότητα. Η Εβραϊκή επέμβαση στη θρησκεία των άλλων και η απόφαση των Εβραίων να εξαφανίσουν κάθε κυρίαρχο Χριστιανικό χαρακτηριστικό στις Η.Π.Α., είναι η μόνη ενεργός μορφή θρησκευτικής ανεκτικότητας σ'αυτή τη χώρα σήμερα. Ανικανοποίητοι με την ανεμπόδιστη ελευθερία να ακολουθήσουν τη δική τους πίστη με ειρήνη και ησυχία σε μια χώρα όπου κανείς δεν τολμά να τους φοβίσει, ο Εβραίος δηλώνει –το διαβάζουμε στις δραστηριότητες τους– πως κάθε εικόνα και ήχος οτιδήποτε Χριστιανικού, αποτελεί εισβολή στην ειρήνη και την ησυχία τους και έτσι όποτε μπορούν τα καταφέρνουν με πολιτικά μέσα. Ως που μπορεί να φτάσει αυτή η ιδέα μπορούμε να το δούμε στις προφητείες του Ταλμούδ και στις "μεταρρυθμίσεις" που ανέλαβαν οι Κομμουνιστές στη Ρωσία και την Ανατολική Ευρώπη.

Και αυτό δεν είναι όλο. Ανικανοποίητοι με την ελευθερία τους, ανικανοποίητοι με τον "υλισμό" που σημαίνει την απο-Χριστιανοποίηση όλων των δημοσίων ιδρυματων, το τρίτο βήμα που βλέπουμε στις Εβραϊκές δραστηριότητες, είναι η ανόρθωση του Ιουδαϊσμού σαν το αναγνωρισμένο και ιδιαίτερα προνομιούχο σύστημα. Το πρόγραμμα, μας είναι τώρα οικείο όπου κι αν το συναντήσουμε: Πρώτον εγκαθίδρυση, δεύτερον καταστροφή κάθε τι μη-Εβραϊκού ή αντι-Εβραϊκού και τρίτον

εξύμνηση του Ιουδαϊσμού σ'όλες του τις φάσεις.

Βγάλτε τους ύμνους για τον Κύριο και κάποια Σαιξπηρικά έργα από τα δημόσια σχολεία, βάλτε όμως τα Εβραϊκά δικαστήρια σε δημόσια κτίρια –αυτός είναι ο τρόπος που εργάζονται. Ο υλισμός είναι το προκαταρκτικό στάδιο του Ιουδαϊσμού. Η Κεχιλάχ της Νέας Υόρκης είναι η εικονογράφηση του τρόπου που έγινε και η Αμερικανο-Εβραϊκή Επιτροπή, η εικονογράφηση του τύπου των ανθρώπων που το κάνουν.

Οι υπερασπιστές του έργου της Κεχιλάχ στις λίγες περιπτώσεις που δέχθηκε επίθεση ισχυρίζονται πως είναι "εκπαιδευτικό". Είναι βέβαιο πως είναι: Τα καλύτερα εκπαιδευμένα μέλη είναι αυτά που έρχονται από τα γκέτο της Ανατολικής Ευρώπης όπου η ιδέα της Κεχιλάχ έχει γίνει πλήρως κατανοητή και εφαρμόσιμη και όπου η Εβραϊκή Κυβέρνηση της Κοινότητας ασκεί την εξουσία της χωρίς περιορισμούς. Εκτός από τις άλλες μορφές εκπαίδευσης για τις οποίες ενδιαφέρεται η Κεχιλάχ είναι βέβαιο πως προσανατολίζεται στην εκπαίδευση του διαχωρισμού. Ο Δόκτορ Σ.Μπέντερλυ, διευθυντής του γραφείου Εκπαίδευσης περιγράφει τους στόχους της "εκπαίδευσης" της Κεχιλάχ ως εξής:

«Το πρόβλημα που αντιμετωπίζαμε ήταν να δημιουργήσουμε ένα σώμα νεαρών Εβραίων που θα έπρεπε να είναι από τη μια μεριά πραγματικοί Αμερικανοί, μέλη αυτής της Δημοκρατίας, με ένα έντονο ενδιαφέρον στην οικοδόμηση των Αμερικανικών ιδεωδών και από την άλλη να είναι επίσης Εβραίοι, που να αγαπούν τα καλύτερα από τα ιδανικά τους και να μην έχουν απλώς το άγχος να αναμειχθούν με τους υπόλοιπους και να εξαφανιστούν ανάμεσα τους. Αυτό το πρόβλημα αντιμετωπίζουν οι Ορθόδοξοι και οι αναμορφωτές Εβραίοι. Δεν είναι απλά ένα θρησκευτικό αλλά ένα αστικό πρόβλημα».

Εάν αφαιρεθεί ο διαχωρισμός και η αποκλειστικότητα στο εκπαιδευτικό πρόγραμμα, το αποτέλεσμα θα είναι να μην διαδίδονται οι ιδέες της φυλετικής ανωτερότητας και αποκλειστικότητας.

Είναι η αδιατάραχτη συνείδηση των Εβραίων όσον αφορά

τρόπο που κανείς άλλος δεν γνωρίζει. Μπορεί να τα κάνει όλα αυτά χωρίς καμμιά ενόχληση, χωρίς την αμυδρότερη αμφιβολία για το αν έχει δικαίωμα σ'όλα αυτά. Αλλά ο μη-Εβραίος είναι ο "διωκόμενος". Μπορεί να κάνει τα πάντα με τον τρόπο που ο Εβραίος θέλει να γίνουν. Εάν δεν το κάνει, παραβιάζει τα Εβραϊκά "δικαιώματα".

Η ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ ΓΙΑ "ΑΝΤΙΣΗΜΙΤΙΣΜΟ"

Αυτό που ο λαός βλέπει σήμερα είναι πως έχουν επέμβει στα Αμερικανικά δικαιώματα και η επέμβαση αυτή έγινε δυνατή με την "ανοιχτόμυαλη" τους ανεκτικότητα. Η Εβραϊκή επέμβαση στη θρησκεία των άλλων και η απόφαση των Εβραίων να εξαφανίσουν κάθε κυρίαρχο Χριστιανικό χαρακτηριστικό στις Η.Π.Α., είναι η μόνη ενεργός μορφή θρησκευτικής ανεκτικότητας σ'αυτή τη χώρα σήμερα. Ανικανοποίητοι με την ανεμπόδιστη ελευθερία να ακολουθήσουν τη δική τους πίστη με ειρήνη και ησυχία σε μια χώρα όπου κανείς δεν τολμά να τους φοβίσει, ο Εβραίος δηλώνει –το διαβάζουμε στις δραστηριότητες του– πως κάθε εικόνα και ήχος οτιδήποτε Χριστιανικού, αποτελεί εισβολή στην ειρήνη και την ησυχία τους και έτσι όποτε μπορούν τα καταφέρνουν με πολιτικά μέσα. Ως που μπορεί να φτάσει αυτή η ιδέα μπορούμε να το δούμε στις προφητείες του Ταλμούδ και στις "μεταρρυθμίσεις" που ανέλαβαν οι Κομμουνιστές στη Ρωσία και την Ανατολική Ευρώπη.

Και αυτό δεν είναι όλο. Ανικανοποίητοι με την ελευθερία τους, ανικανοποίητοι με τον "υλισμό" που σημαίνει την απο-Χριστιανοποίηση όλων των δημοσίων ιδρυματων, το τρίτο βήμα που βλέπουμε στις Εβραϊκές δραστηριότητες, είναι η ανόρθωση του Ιουδαϊσμού σαν το αναγνωρισμένο και ιδιαίτερα προνομιούχο σύστημα. Το πρόγραμμα, μας είναι τώρα οικείο όπου κι αν το συναντήσουμε: Πρώτον εγκαθίδρυση, δεύτερον καταστροφή κάθε τι μη-Εβραϊκού ή αντι-Εβραϊκού και τρίτον

εξύμνηση του Ιουδαϊσμού σ'όλες του τις φάσεις.

Βγάλτε τους ύμνους για τον Κύριο και κάποια Σαιξπηρικά έργα από τα δημόσια σχολεία, βάλτε όμως τα Εβραϊκά δικαστήρια σε δημόσια κτίρια –αυτός είναι ο τρόπος που εργάζονται. Ο υλισμός είναι το προκαταρκτικό στάδιο του Ιουδαϊσμού. Η Κεχιλάχ της Νέας Υόρκης είναι η εικονογράφηση του τρόπου που έγινε και η Αμερικανο-Εβραϊκή Επιτροπή, η εικονογράφηση του τύπου των ανθρώπων που το κάνουν.

Οι υπερασπιστές του έργου της Κεχιλάχ στις λίγες περιπτώσεις που δέχθηκε επίθεση ισχυρίζονται πως είναι "εκπαιδευτικό". Είναι βέβαιο πως είναι: Τα καλύτερα εκπαιδευμένα μέλη είναι αυτά που έρχονται από τα γκέτο της Ανατολικής Ευρώπης όπου η ιδέα της Κεχιλάχ έχει γίνει πλήρως κατανοητή και εφαρμόσιμη και όπου η Εβραϊκή Κυβέρνηση της Κοινότητας ασκεί την εξουσία της χωρίς περιορισμούς. Εκτός από τις άλλες μορφές εκπαίδευσης για τις οποίες ενδιαφέρεται η Κεχιλάχ είναι βέβαιο πως προσανατολίζεται στην εκπαίδευση του διαχωρισμού. Ο Δόκτορ Σ.Μπέντερλυ, διευθυντής του γραφείου Εκπαίδευσης περιγράφει τους στόχους της "εκπαίδευσης" της Κεχιλάχ ως εξής:

«Το πρόβλημα που αντιμετωπίζαμε ήταν να δημιουργήσουμε ένα σώμα νεαρών Εβραίων που θα έπρεπε να είναι από τη μια μεριά πραγματικοί Αμερικανοί, μέλη αυτής της Δημοκρατίας, με ένα έντονο ενδιαφέρον στην οικοδόμηση των Αμερικανικών ιδεωδών και από την άλλη να είναι επίσης Εβραίοι, που να αγαπούν τα καλύτερα από τα ιδανικά τους και να μην έχουν απλώς το άγχος να αναμειχθούν με τους υπόλοιπους και να εξαφανιστούν ανάμεσα τους. Αυτό το πρόβλημα αντιμετωπίζουν οι Ορθόδοξοι και οι αναμορφωτές Εβραίοι. Δεν είναι απλά ένα θρησκευτικό αλλά ένα αστικό πρόβλημα».

Εάν αφαιρεθεί ο διαχωρισμός και η αποκλειστικότητα στο εκπαιδευτικό πρόγραμμα, το αποτέλεσμα θα είναι να μην διαδίδονται οι ιδέες της φυλετικής ανωτερότητας και αποκλειστικότητας.

Είναι η αδιατάραχτη συνείδηση των Εβραίων όσον αφορά

τους "Γκόϊ[2]" που συνιστά την ασθένεια του Ιουδαϊσμού. Αυτή την αιώνων μακρά παράδοση του διαχωρισμού. Δεν υπάρχει κάτι που να ονομάζεται "αντι-Σημιτισμός". Υπάρχει όμως πολύς αντι-Γκόϊσμ. Σε όλες τις χώρες του κόσμου απ'όσο ξέρει ο καθένας δεν υπάρχουν αντι-Αραβικά συναισθήματα. Κανένας από τους Σημιτικούς λαούς δεν έχει διαχωριστεί από κάποια ειδική αντιπάθεια που θα έτρεφε ένα οποιοδήποτε άλλο έθνος εναντίον του. Δεν υπάρχει λόγος για τον οποίο θα έπρεπε κάποιος να αντιπαθεί τους Σημίτες.

Είναι πολύ περίεργο όμως που οι Σημιτικοί λαοί, έχουν κοινή αντιπάθεια προς τους Εβραίους. Στα 1921 ο Εβραϊκός πληθυσμός στην Παλαιστινη ήταν ακόμη ασήμαντος. Στα 1918 ήταν μόνο 4%. Την εποχή εκείνη οι λαοί της Παλαιστίνης που ήταν Σημίτες αντιπαθούσαν έντονα τους Εβραίους και έθεταν σε κίνδυνο τις προόδους του Σιωνιστικού κινήματος που πραγματοποιείτο εκεί. Αυτό με βεβαιότητα δεν είναι αντι-Σημιτισμός. Οι Σημίτες δεν είναι ενάντια στους Σημίτες. Απλά βρίσκονται σε διάσταση με τους Εβραίους. Όταν οι Άρειοι και οι Σημίτες διατηρούν τη μακρόχρονη συνείδηση δια μέσου των αιώνων πως οι Εβραίοι είναι μια άλλη ανώτερη φυλή, και όταν είναι γνωστό πως ούτε οι Άρειοι, ούτε οι Σημίτες έχουν ευαισθησίες σε φυλετικά θέματα, ποια είναι η απάντηση; Μόνο αυτή, πως ολόκληρη η ουσία μιας τέτοιας κατάστασης, οφείλεται στους Εβραίους.

Δεν υπάρχει τέτοιο πράγμα που να ονομάζεται αντι-Σημιτισμός. Υπάρχει μόνο ένας πολύ μικρός και ήπιος αντι-Ιουδαϊσμός.

Η μελέτη όμως των Εβραϊκών εκδόσεων, των βιβλίων, των φυλλαδίων, των δηλώσεων, των Συνταγμάτων και των καταστατικών, όπως επίσης και η μελέτη της οργανωμένης Εβραϊκής δράσης, σε αυτή όπως και σε άλλες χώρες, αποδεικνύει πως υπάρχει ένα τρομακτικά μεγάλο ποσό από αντι-Γκόϊσμ ή αντι-Τζεντίλισμ.

---

2. Γκόϊ: Ζώο, κάθε μη Εβραίος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8

Η ΕΒΡΑΪΚΗ ΕΠΙΡΡΟΗ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Οι διοικούντες θα επιλέγονται από μας μέσα από τις μάζες, με κριτήριο τη δουλικότητα τους και δεν θα είναι πρόσωπα εκπαιδευμένα για να κυβερνήσουν, με συνέπεια να γίνονται εύκολα, πιόνια στο παιχνίδι μας, που θα τα χειρίζονται οι σοφοί και ταλαντούχοι σύμβουλοι που εκπαιδεύτηκαν ειδικά από την παιδική τους ηλικία να χειρίζονται τις παγκόσμιες υποθέσεις. Καθώς γνωρίζουμε οι ειδικοί μας έχουν αποκτήσει την απαραίτητη γνώση για να κυβερνήσουν.

–Δεύτερο Πρωτόκολλο

Στη μνήμη κάθε νέου άνδρα ο οίκος της Κεντρικής οργάνωσης του Δημοκρατικού Κόμματος στη Νέα Υόρκη (το Τάμμανυ Χωλ) υπήρξε το συνώνυμο κάθε πολιτικής απάτης, στο λεξιλόγιο της λαϊκής κριτικής. Το Τάμμανυ Χωλ, υπήρξε το χειρότερο παράδειγμα των κανόνων των αφεντικών, της πολιτικής διαφθοράς, της πιο βάρβαρης δύναμης που θα μπορούσαμε να βρούμε στον κόσμο. Το όνομα του έγινε στίγμα στις δεκαετίες

πριν από τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Ακόμη όμως και ο πλέον μη παρατηρητικός αναγνώστης εφημερίδων, θα έχει παρατηρήσει τη σταδιακή μείωση των λαϊκών σχολίων για το Τάμμανυ Χωλ, το σταμάτημα της πικρής κριτικής, την απόλυτη απουσία των κυρίαρχων τίτλων με σοβαρές κατηγορίες και την έκκληση των καλών πολιτών να αγωνιστούν ενάντια στη βάρβαρη διοίκηση που διατηρούσε την ηγεσία στη Νέα Υόρκη.

Γιατί έγινε αυτή η αλλαγή τα τελευταία χρόνια; Οφείλεται στο θάνατο του Τάμμανυ Χωλ σαν πολιτικής δύναμης; Όχι. Το Τάμμανυ Χωλ είναι ακόμη εκεί και οποιοσδήποτε πολιτικός της Νέας Υόρκης μπορεί να σας το πει. Η τίγρις που λέγεται Τάμμανυ Χωλ δεν άλλαξε τις ραβδώσεις της.

Υπήρξε εποχή που τολμηρές εκδόσεις μας είπαν την αλήθεια για το Τάμμανυ. Οι εκδόσεις όμως αυτές ή έχουν πάψει να υπάρχουν, ή περιήλθαν στον έλεγχο των Εβραίων. Υπήρξε εποχή όπου λαϊκά σώματα όπως οι ενώσεις των πολιτών, οργάνωναν αντιδράσεις ενάντια στο Τάμμανυ και αγρυπνούσαν εθελοντικά επιβλέποντας στις δραστηριότητες του. Οι ομάδες αυτές, υπέκυψαν στις συνεισφορές και την ηγεσία των Εβραίων και δεν στέκονται πλέον φρουροί.

Η κραυγές ενάντια στο Τάμμανυ, φαίνεται να έχει κωπάσει τη στιγμή που η ηγεσία του Τάμμανυ, έπεσε στα χέρια των Εβραίων της Νέας Υόρκης όπου και παραμένει, έχοντας την Κεχιλάχ σαν πολιτικό του κέντρο και το Τάμμανυ, ένα είδος "Τζεντίλε μέτωπο" για την ισχυρή Κεχιλάχ. Η Ιουδαιοποίηση του Τάμμανυ είναι τώρα πλήρης διότι το Ιρλανδικό στοιχείο καταπολεμήθηκε από τα Εβραϊκά χρήματα.

Το Τάμμανυ υπήρξε μια από τις ισχυρότερες πολιτικές οργανώσεις στις Η.Π.Α. Ισχυρό όχι μόνο στις δημοτικές και πολιτειακές υποθέσεις, αλλά και εξασκόν μια αποφασιστική επιρροή στις εθνικές υποθέσεις. Θα μπορούσαμε χωρίς υπερβολή να πούμε πως δεν υπήρξε ανάλογο κόμμα σε καμμιά άλλη χώρα του κόσμου.

Αν υπάρχει κάτι που επηρεάζει περισσότερο τους Εβραίους είναι η εξουσία. Όποια κι αν είναι η έδρα της εξουσίας αυτοί, θα την αναζητήσουν με πάθος. Αφού το Τάμμανυ ήταν το ίδιο η εξουσία και η πύλη για την εξουσία, ήταν φυσικό οι Εβραίοι της μεγαλύτερης Εβραϊκής πόλης του κόσμου να το αλώσουν. Είναι αναμφίβολο πως είχαν επίσης επηρεαστεί από την ανακολουθία του γεγονότος, πως στη μεγαλύτερη Εβραϊκή πόλη, η ισχυρότερη πολιτική δύναμη δεν ήταν Εβραϊκή. Όταν ο Γερμανοεβραίος τραπεζίτης Σέμπεργκ, πήγε στην Αμερική κάτω από το όνομα του Αύγουστου Μπελμόντ, για να αντιπροσωπεύσει τα συμφέροντα των Ρότσιλντ, το άγρυπνο μάτι του μελέτησε αμέσως την κατάσταση. Έγινε μέλος και υποστηρικτής του Τάμμανυ. Αυτό ήταν μια καλή επιχείρηση για τον Εβραίο τραπεζίτη αφού τα χρήματα των Ρότσιλντς επενδύθηκαν πολύ σωστά στις μεταφορές της Νέας Υόρκης. Η ιδιοκτησία των μεταφορών της πόλης, όπως και σε όλες τις Αμερικανικές πόλεις βρίσκεται στο έλεος της τοπικής εξουσίας του Τάμμανυ, μ'οποιοδήποτε όνομα μπορεί να είναι γνωστό. Ο Μπελμόντ τελικά πέτυχε την έντονη επιθυμία του Γκραντ Σαχέμ της Τάμμανυ Σοσάϊτυ. Ο Μπελμόντ-Σέμπεργκ, άνοιξε το δρόμο για τους υπόλοιπους Εβραίους. Τους Φρήντμαν, τους Ουντερμάγιερ, τους Στράους, τους χρηματιστές, τους δικηγόρους, τους πολιτικούς, τους επιχειρηματίες και τους καρχαρίες των ενώσεων. Πολύ σύντομα οι Εβραίοι άλωσαν το δικαστικό τμήμα της Νέας Υόρκης μέχρι που η Νέα Υόρκη έγινε η πολιτικώς και νομικώς Εβραϊκή δύναμη. Από δω και στο εξής το ανώτατο δικαστήριο ήταν Εβραϊκής επιρροής. Αυτό έγινε από τη στιγμή που οι Εβραίοι κατέλαβαν το Τάμμανυ Χωλ.

Ήταν απαραίτητο για έναν Εβραϊσμό που σχεδίαζε να ελέγξει το δικαστικό κλάδο όσο και να παρέχει ειδική προστασία σ'έναν αριθμό Εβραϊκών επιχειρήσεων που βρίσκονται στα σύνορα του νόμου, να πάρει τον έλεγχο της ανώτατης πολιτικής μηχανής, με τη βοήθεια της οποίας ευνοεί, χρηματοδοτώντας τα τοπικά πολιτικά κόμματα. Το παράξενο, τοπικό, πολιτειακό και εθνικό σύστημα στις Η.Π.Α. έκανε εύκολο τον

έλεγχο αυτών των οργανώσεων, μέσω του χρήματος.

Για τους Εβραίους ο πολιτικός οίκος που φαίνεται ότι τους ταιριάζει, είναι το Δημοκρατικό Κόμμα. Εκεί άλλωστε επιστρέφει μετά από περιπλανήσεις σε άλλα κόμματα. Η προτίμηση του όμως για το Δημοκρατικό Κόμμα δεν οδηγεί τον Εβραϊσμό να κάνει το λάθος να γίνει αποκλειστικό μέλος μιας ομάδας. Γνωρίζει ότι είναι καλύτερα να ελέγχει όλες τις ομάδες. Ο Εβραϊσμός έγινε ισχυρός στο Τάμμανυ και ακόμη πιο ισχυρός στις τάξεις του Δημοκρατικού Κόμματος, ενώ ο Σοσιαλισμός της Νέας Υόρκης ήταν και είναι αποκλειστικό υποχείριο των Εβραίων. Αυτό διευκολύνει τους Εβραίους να δώσουν την υποστήριξη τους σε όποια κατεύθυνση θέλουν και την Κεχιλάχ να εκπληρώσει όποια απειλή εξεστόμισε. Επίσης κάνει βέβαιο πως κάθε Εβραίος υποψήφιος μπορεί να εκλεγεί.

Εξαιτίας του ισχυρού Ιρλανδικού ελέγχου του Τάμμανυ στην αρχή, οι Εβραίοι εργάστηκαν με προσοχή. Η Κεχιλάχ υιοθέτησε την αρχαία πολιτική να μην βάζει στις μετωπικές οργανώσεις δικούς της ανθρώπους αλλά μη-Εβραίους που θα μπορούσαν να είναι χρήσιμοι στον Ιουδαϊσμό. Η διαφορά μεταξύ των φιλο-Εβραίων πολιτικών που δεν είναι οι ίδιοι Εβραίοι και των πολιτικών της Εβραϊκής φυλής είναι πως οι πρώτοι μπορούν να προχωρήσουν μακρύτερα απ'ότι ένας Εβραίος με το ίδιο αξίωμα, χωρίς να αναγνωριστεί η απάτη. Έτσι στα πρώτα χρόνια του Τάμμανυ, πριν ακόμη από τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο υπήρχε πάντα ένα "μέτωπο-Τζεντίλε" στα γραφεία του Τάμμανυ που δεχόταν τα φώτα της δημοσιότητας για το Τάμμανυ, πάντα όμως υπήρχε στο βάθος ο "Εβραϊκός έλεγχος".

Αυτή είναι η συνταγή για τους πολίτες που θέλουν να γνωρίζουν την έννοια των γεγονότων, που με άλλο τρόπο είναι ανεξήγητα –"ψάξτε για τον «Εβραϊκό έλεγχο»". Με τη μέθοδο αυτή οι Εβραίοι υπήρξαν πάντα ισχυροί σε όλα τα κόμματα. Έτσι όποιο κι αν ήταν το εκλογικό αποτέλεσμα, οι Εβραίοι κέρδιζαν. Στη Νέα Υόρκη κερδίζει πάντα το Εβραϊκό Κόμμα. Όποιο κόμμα και να κερδίσει, η Νέα Υόρκη διοικεί την Κυβέρνηση. **Οι προεκλογικές εκστρατείες αποτελούν μια διασκέδαση για το λαό.** Τους επιτρέπεται να σκέφτονται και να πράττουν σαν να ήταν αυτοί που στην πραγματικότητα δημιουργούσαν τη δική τους κυβέρνηση, το γεγονός όμως είναι πως οι Εβραίοι πάντα νικούν. Αφού εκλέξουν το δικό τους άνθρωπο ή τη δική τους ομάδα και αυτοί δεν υπακούσουν στον Εβραϊκό έλεγχο τότε πολύ γρήγορα θα ακούσουμε για "σκάνδαλα"; για "έρευνες" και "καταγγελίες" με στόχο να βγάλουν από τη μέση τον ανυπάκουο. Συνήθως, ένας άνδρας με "παρελθόν" αποδεικνύεται ως το πλέον υπάκουο εργαλείο, αλλά και ένας χρηστός άνδρας μπορεί συχνά να υποκύψει στις πρακτικές της εκστρατείας που τον οδηγούν σε συμβιβασμούς. Είναι ήδη γνωστό πως οι Εβραϊκοί χειρισμοί στις εκλογικές εκστρατείες στην Αμερική υπήρξαν τόσο επιδέξια πραγματοποιηθεί που άσχετα με το ποιος υποψήφιος εκλεγόταν θα υπήρχε πάντα ένας ικανός αριθμός πειστηρίων για να δυσφημιστεί σε περίπτωση που οι Εβραίοι αφέντες του το ήθελαν. Αυτό είναι ένα τμήμα μόνο του μηχανισμού που λέγεται Εβραϊκός έλεγχος και φυσικά ο Αμερικανικός λαός έχει εκπαιδευθεί ώστε να βρυχάται εναντίον του αξιωματούχου, αμέσως μετά τον πρώτο Εβραϊκό υπαινιγμό που εκτοξεύεται.

Όσο εκπληκτική είναι η τεχνική των Εβραϊκών πολιτικών χειρισμών, ακόμη πιο εκπληκτική είναι η ετοιμότητα με την οποία ο Αμερικανικός λαός παίζει το ρόλο του στην προώθηση του παιχνιδιού τους.

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΙ Η ΗΓΕΣΙΑ ΤΟΥ ΤΑΜΜΑΝΥ

Η δύναμη του Τάμμανυ είχε ακριβώς την ίδια πηγή με τη δύναμη της Κεχιλάχ στους ξένους πληθυσμούς. Η διαφορά είναι πως η Κεχιλάχ είχε να αντιμετωπίσει πιο συμπαγείς μάζες ξένων πληθυσμών. Οι ηγέτες της Κεχιλάχ όμως και του Τάμμανυ, υπήρξαν πάντα πληροφορημένοι για το γεγονός πως η

εξουσία τους εξαρτάτο από την ασταμάτητη εισροή μεταναστών. Είναι πάντα ο ξένος που αποτελεί το καλύτερο υλικό για τους στόχους της Κεχιλάχ μέχρι που η Αμερική να απο-Αμερικανοποιηθεί τόσο ώστε να μην είναι πια αναγκαία η έντονη μετανάστευση. Τότε και μόνο η μετανάστευση άρχισε να φθίνει. Το τρίτο μεγάλο κύμα μετανάστευσης προς τις Η.Π.Α. πραγματοποιήθηκε στα 1884 και υπήρξε η αιτία του εκφυλισμού της Νέας Υόρκης όπως και της Αμερικανικής πολιτικής ζωής. Το μεγάλο κύμα αποτελείτο από Ρώσους, Αυστριακούς και Ούγγρους Εβραίους, των οποίων την άφιξη ακολούθησε μια μνημειώδης περίοδος εγκλήματος, τα σημάδια της οποίας παραμένουν μέχρι και σήμερα.

Την περίοδο αυτή τα αστυνομικά τμήματα και τα δικαστήρια ενώπιον των οποίων οδηγούντο όλες οι εγκληματικές υποθέσεις της πόλης, βρίσκονταν στα χέρια του Τάμμανυ Χωλ υπό τον διάσημο Μποσς Κρόκερ. Το αποτέλεσμα του Εβραϊκού ελέγχου υπήρξε η συνεργασία μεταξύ της τοπικής κυβέρνησης και του εγκλήματος. Κάτι που δεν συνέβη ποτέ έξω από Σημιτικές χώρες. Μετανάστες Εβραίοι του πιο σκοτεινού τύπου, οργάνωσαν μια ένωση με το όνομα The Max Hochstim Association η οποία ήταν γνωστή ως "Essex Market Court Gang". Ένας από τους ηγέτες ήταν ο Μάρτιν Έγγελ ηγέτης του Τάμμανυ στην 8η περιοχή. Ο "βασιλιάς" της Εβραϊκής αυτής περιοχής ήταν ένας άνδρας με το όνομα Σολωμών που άλλαξε το όνομα του στο λιγότερο αποκαλυπτικό "Σμιθ" που αργότερα έγινε γνωστός ως "ο Σμιθ του ασημένιου δολλαρίου" εξαιτίας του ότι κυβερνούσε τη μικρή του αυτοκρατορία από το σαλούν "Ασημένιο Δολλάριο". Το σαλούν αυτό βρισκόταν ακριβώς απέναντι από το δικαστήριο της αγοράς του Έσσεξ το οποίο γέμιζε καθημερινά από τις ορδές των Γίντις εγκληματιών, των σκλάβων, των ψευδομαρτύρων και των δικηγόρων. Η "Max Hochstim Association", έγινε η πρώτη οργανωμένη ομάδα εμπορίου λευκής σαρκός στην Αμερική και οι αποκαλύψεις που έγιναν από την Επιτροπή Ερευνών της κυβέρνησης των Η.Π.Α.

αποτελούν συγκλονιστικές καταθέσεις της χειρότερης μορφής διαφθοράς –ένα ψυχρά οργανωμένο και εδραιωμένο εμπόριο γυναικών. Το εμπόριο κατευθύνετο προς τους πολιτικούς και κυρίως στους Εβραίους πολιτικούς. Κατά τη διάρκεια της επίσημης έρευνας, η Max Hochstim Association έγινε γνωστή ως η "Essex Market Court Gang". Έξω από το παλιό αστυνομικό δικαστήριο στην περιοχή με τα "κόκκινα φώτα" της αγοράς του Έσσεξ της Νέας Υόρκης προέρχεται μια λέξη η οποία έχει ενσωματωθεί το αγγλικό λεξιλόγιο. Ένας δικηγόρος με το όνομα Σάϊστερ του οποίου οι πρακτικές ήταν ιδιαίτερα χαρακτηριστικές, έγινε ιδιαίτερα μισητός στον Δικαστή Όσμπορν. Όταν κάποιος άλλος Γίντις δικηγόρος προσπαθούσε να πραγματοποιήσει κάποιο κόλπο, ο Δικαστής θα τον κατηγορούσε ανοιχτά ότι ακολουθούσε την "πρακτική Σάϊστερ" και έτσι οι πρώτοι άνδρες στο επάγγελμα αυτό που πήραν το όνομα "Σάϊστερ" (ασυνείδητος δικηγόρος) ήταν οι δικηγόροι Γίντις, του δικαστηρίου της αγοράς του Έσσεξ στη Νέα Υόρκη.

ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΚΑΙ ΤΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟ ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΙΟΥ ΛΕΥΚΗΣ ΣΑΡΚΟΣ

Είναι εκπληκτικό το γεγονός πως παρόλο που η υπόθεση αυτή έχει καταχωρηθεί σε επίσημα έγγραφα και παρόλο που τα ίδια θέματα έχουν γραφτεί στα αρχεία κάθε ανάλογης έρευνας που έγινε, οι Εβραίοι ηγέτες επιμένουν να αρνούνται πως οι ηγέτες αυτής της ιδιαίτερης μορφής διαφθοράς ήταν Εβραίοι. Όταν η κυβέρνηση των Η.Π.Α. έκανε μια πανεθνική έρευνα ανεκάλυψε και κατέγραψε τα ίδια δεδομένα. Η Κεχιλάχ της Νέας Υόρκης εμφανίστηκε ως αμυντική οργάνωση τη στιγμή που οι αποκαλύψεις για το Εβραϊκό εμπόριο λευκής σαρκός, απειλούσε να συντρίψει το γκέτο της Νέας Υόρκης. Η αποκάλυψη που ακολούθησε όταν οι λευκοί της Νέας Υόρκης κατάφεραν τελικά να θέσουν σε λειτουργία απερίσπαστα τις δυνά-

μεις του νόμου για ένα μικρό χρονικό διάστημα οδήγησαν πολλούς Εβραίους να αλλάξουν τα ονόματα τους. Κάτω από αυτά τα ονόματα αντιπροσωπεύονται σήμερα μερικές από τις καλύτερες Εβραϊκές οικογένειες που η ίδρυση της οικογενειακής τους περιουσίας κατάγεται από τις περιοχές με τα κόκκινα φώτα. Η Εταιρία Μαξ Χόχστιμ δεν ήταν η μόνη οργάνωση του είδους αυτού που αποκαλύφθηκε. Μια ακόμη ήταν η Ανεξάρτητη Φιλανθρωπική Ένωση της Νέας Υόρκης, η οποία οργανώθηκε στα 1896 από μια ομάδα Εβραίων εμπόρων λευκής σαρκός. Συμμορίες σαν κι αυτές αποτέλεσαν τη ραχοκοκαλιά της δύναμης του Τάμμανυ Χωλ, στις πυκνοκατοικημένες φτωχογειτονιές. Η κύρια περιοχή των εργασιών τους ήταν οι "φιλανθρωπικές ενώσεις" στην ανατολική πλευρά, όλες διοικούμενες από Εβραίους, κυρίως Ρώσους και Γάλλους Εβραίους, όπως αναφέρουν τα επίσημα πρακτικά. Ήταν δουλέμποροι όπως ήταν οι πρόγονοι τους στην περίοδο της Ρωμαϊκής παρακμής. Ήταν έμποροι απαγορευμένων ποτών πριν από τις μέρες της απαγόρευσης και αποτελούν ισχυρή υποστήριξη του διεθνούς κύκλου των ναρκωτικών ο οποίος σήμερα προκαλεί το νόμο, διαφθείροντας τους δικαστικούς.

Μια δεκαετία πριν τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο αρπάζοντας τον έλεγχο και εκμεταλλευόμενοι τη Νέα Υόρκη οι Εβραίοι έκαναν ένα από τα λάθη που διαρκώς επαναλαμβάνουν. Οδήγησαν τα πράγματα πολύ μακριά. Επεβίωσαν όμως της έκθεσης και διατήρησαν την εξουσία τους. Υπάρχει αυτή η Εβραϊκή τάση να καυχώνται και να το παρακάνουν, κάτι που τους οδηγεί να χάνουν το παιχνίδι. Επιπόλαιοι παρατηρητές και συγγραφείς παρατήρησαν τις διαμαρτυρίες ενάντια στην Εβραϊκή αλαζονία και έπαρση και είπαν πως αποτελούν τους σπασμούς που προκαλεί ένα ισχυρό δηλητήριο το οποίο υποτίθεται πως βρίσκεται στο αίμα του Τζεντίλε –το ισχυρό δηλητήριο του Αντισημιτισμού. Αυτή είναι φυσικά η κατά συνθήκη εξήγηση της Εβραϊκής προπαγάνδας και πολλοί από τον κλήρο των Τζεντίλε, συγγραφείς και πολιτικοί, την αναμασούν από

αθωότητα. Πολλοί άλλοι Τζεντίλε, λάτρεις του Εβραϊκού χρήματος συνεργάζονται κρυφά και με κυνικότητα στην απάτη. Αποτελεί πάντα φαινόμενο, μετά από κάθε πόλεμο, λέει κάποιος από αυτούς τους συγγραφείς. Γιατί μετά από κάθε πόλεμο; Διότι στους πολέμους ο κόσμος βλέπει πιο καθαρά από τις άλλες περιόδους, τους πραγματικούς στόχους και την προσωπικότητα του Εβραίου. Έτσι δεν είναι ο Αντισημιτισμός αυτός που εκρήγνυται, είναι ο Ιουδαϊσμός και ο υπερβολικός Σημιτισμός! Είναι το πύον που δημιουργείται στο κοινωνικό σώμα για να συλλάβει και να ελέγξει το σπέρμα του Ιουδαϊσμού. Έτσι έχουμε εκφράσεις με τη μορφή της λαϊκής διαμαρτυρίας. Το πύον αυτό εργάζεται τώρα (το πύον της δημοσιότητας) και το Εβραϊκό πρόγραμμα δεν μπορεί να το σταματήσει.

Μελετήστε την ιστορία σε όλα τα πράγματα που ο Εβραίος εισβάλλει. Από τις περιοχές των καλοκαιρινών διακοπών έως τις αυτοκρατορίες και θα δείτε να επαναλαμβάνεται ο ίδιος κύκλος.

Η Εβραϊκή κατάκτηση του Τάμμανυ δεν είναι παρά μόνο μια φάση της κατάκτησης της Νέας Υόρκης. Ο Εβραϊκός στόχος είναι κάτι παραπάνω από πολιτικός. Η εξασφάλιση των λίαν επικερδών και ισχυρών αξιωμάτων της πόλης που θα καταλάβει ο λαός του δεν είναι ο μοναδικός του στόχος. Η Νέα Υόρκη μετατράπηκε στο Κόκκινο Κέντρο της Αμερικης. Οι περισσότερες από τις ξένες συνωμοσίες που πραγματοποιούνται ενάντια στην κυβέρνηση των Η.Π.Α. έχουν την εξήγηση τους. Το Τάμμανυ είναι ένα πολύ βολικό κάλυμμα για μια φαινομενική δραστηριότητα, τη στιγμή που η Κεχιλάχ αποτελεί την πλέον ριζοσπαστική και αντι-Αμερικανική φυλετική δραστηριότητα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9

Η ΕΒΡΑΪΚΗ ΥΠΕΡΟΧΗ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

"Για να πραγματοποιήσουμε αυτούς τους πόθους μας, πρέπει να κρατάμε σε συνεχή ένταση και αναταραχή τις σχέσεις ανάμεσα στους λαούς και στους κυβερνήτες τους και να καταπονούμε ακατάπαυστα όλο τον κόσμο με τις διχόνοιες, τα μίση, την έχθρα, τη δυσπιστία, τη φτώχεια και την πείνα, με τη μετάδοση των ασθενειών ώστε οι Χριστιανοί μη βλέποντας πουθενά αλλού σανίδα σωτηρίας, να ζητήσουν να υποταχθούν στην κυριαρχία μας".

– Το Δέκατο Πρωτόκολλο

Το θέατρο έγινε από πολύ νωρίς μέρος του Εβραϊκού προγράμματος για την καθοδήγηση του κοινού και τον επηρεασμό της κοινής γνώμης. Δεν δόθηκε μόνο μια ιδιαίτερη θέση στο πρόγραμμα των Πρωτοκόλλων αλλά αποτελεί το μόνιμο σύμμαχο τη μια νύχτα μετά την άλλη και τη μια εβδομάδα μετά την άλλη, με την οποία η "εξουσία πίσω από τη σκηνή" επιθυμεί να επιβάλλει. Δεν είναι τυχαίο πως στη Κομμουνιστική Ρωσία

δεν υπήρχε σχεδόν τίποτε άλλο εκτός από το θέατρο το οποίο αναβίωσαν και υποστήριξαν οι Εβραίοι Μπολσεβίκοι επειδή πιστεύουν στο θέατρο, όπως ακριβώς πιστεύουν στον τύπο, σαν ένα από τα σημαντικότερα μέσα για την διαμόρφωση της κοινής γνώμης.

Όχι μόνο η αποκαλούμενη "νόμιμη σκηνή" αλλά και η βιομηχανία του κινηματογράφου –η πέμπτη σε σειρά από τις μεγαλύτερες βιομηχανίες– είναι ολοκληρωτικά ελεγχόμενη από τους Εβραίους, με τη φυσική συνέπεια ο πολιτισμένος κόσμος να αντιδράσει στην επιρροή που τον ασημαντοποιεί και τον ανηθικοποιεί, μια επιρροή που αποτελεί τη σύγχρονη μορφή διασκέδασης.

Μόλις ο Εβραίος κέρδισε τον έλεγχο των Αμερικανικών αλκοολούχων ποτών, είχαμε πρόβλημα με το αλκοόλ που είχε τρομερές συνέπειες. Μόλις ο Εβραίος κέρδισε τον έλεγχο των "ταινιών" είχαμε πρόβλημα ταινιών και οι συνέπειες είναι ορατές.

Είναι ιδιαίτερη η ιδιοσυγκρασία αυτής της φυλής να δημιουργεί προβλήματα ηθικού χαρακτήρα σε όποια επιχείρηση κερδίζει την πλειοψηφία[1].

Κάθε νύχτα εκατοντάδες χιλιάδων ανθρώπων αφιερώνουν 2 με 3 ώρες στο θέατρο, κάθε μέρα εκατομμύρια ανθρώπων αφιερώνουν από 30 λεπτά έως 3 ώρες στις ταινίες και αυτό πολύ απλά σημαίνει πως εκατομμύρια Αμερικανών κάθε μέρα θέτουν εθελοντικά τον εαυτό τους κάτω από την επιρροή των Εβραϊκών ιδεών γύρω από τη ζωή, τον έρωτα και την εργασία.

1. ΣΗΜΕΙΩΣΗ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΕΚΔΟΤΗ: Στα "Εβραϊκά Χρονικά" του Λονδίνου, στις 6 Αυγούστου του 1948, ο Εβραιο-Αμερικανός ανταποκριτής παραδέχεται: "Οι περισσότεροι από αυτούς που μελέτησαν το πρόβλημα, παρέβλεψαν ένα από τα σημαντικότερα χαρακτηριστικά που οι Εβραίοι δημιούργησαν στην Αμερικανική ζωή, στα μέσα μαζικής διασκέδασης –ραδιόφωνο, ταινίες, θέατρο, νυχτερινά κέντρα. Μπορεί να ειπωθεί πως η Αμερικανική εκπαίδευση καθοδηγείται στο σύνολο της από τις Εβραϊκές επιθυμίες".

Η Εβραϊκή αυτή προπαγάνδα είναι μερικές φορές έξυπνα και άλλες φορές αδέξια κρυμμένη. Αυτό δίνει στον Εβραίο δημιουργό της κοινής γνώμης, όλες τις ευκαιρίες που επιθυμεί και η μόνη του διαμαρτυρία τώρα είναι πως η αποκάλυψη του θα δυσκολέψει ελάχιστα το παιχνίδι του.

Το θέατρο δεν είναι μόνο Εβραϊκό από την πλευρά του μάνατζμεντ αλλά και από τη λογοτεχνική και επαγγελματική του πλευρά. Όλο και περισσότερα έργα εμφανίζονται στα οποία ο συγγραφέας, ο παραγωγός, οι αστέρες και οι υπόλοιποι ηθοποιοί είναι όλοι τους Εβραίοι (οι εκτελεστές που παίζουν σε βαριετέ στα Μιούζικ Χωλ είναι κυρίως Εβραίοι). Δεν είναι μεγάλα έργα και δεν κρατάνε πολύ. Αυτό είναι πολύ φυσικό από τη στιγμή που τα θεατρικά ενδιαφέροντα των Εβραίων δεν αποζητούν καλλιτεχνικούς θριάμβους ούτε τον θρίαμβο της Αμερικανικής σκηνής, ούτε αγωνίζονται να δημιουργήσουν μεγάλους ηθοποιούς. Το ενδιαφέρον τους είναι οικονομικό και φυλετικό. Υπάρχει ένα τρομαχτικό κινημα Ιουδαιοποίησης. Το έργο έχει σχεδόν ολοκληρωθεί. Η Αμερικανική ευαισθησία έχει εγκαταλείψει το θέατρο και έχει αντικατασταθεί απο μια βαριά ανατολίτικη ατμόσφαιρα.

Πριν από το 1885 το Αμερικάνικο θέατρο βρισκόταν ακόμη στα χέρια των Τζεντίλε. Από αυτή τη χρονιά και μετά χρονολογείται η πρώτη εισβολή της Εβραϊκής επιρροής. Αυτή η ημερομηνία συμπίπτει με την έναρξη της οργάνωσης και τον συντονισμό του Εβραϊκού παγκόσμιου σχεδίου για κυριαρχία που ονομάζεται Σιωνισμός. -Αυτή τη χρονιά δεν σημειώνεται μόνο η αρχή της Εβραϊκής εισβολής στον έλεγχο, αλλά κάτι πολύ πιο σημαντικό.

Δεν είναι σημαντικό που οι μάνατζερ των θεάτρων και των Μουσικών κέντρων είναι τώρα Εβραίοι, ενώ πριν ήταν Τζεντίλε. Το σημαντικό ξεκινά από το γεγονός πως με την αλλαγή των Μάνατζερ σημειώθηκε μια παρακμή στην τέχνη και στην ηθική του θεάτρου και η παρακμή αυτή επιδεινώνεται όσο διαδίδεται ο Εβραϊκός έλεγχος. Εβραϊκός έλεγχος σημαίνει πως συστηματικά συνεθλίβη το Αμερικάνικο θέατρο, εκτός από τα πιο ανεπιθύμητα στοιχεία του και αυτά τα ανεπιθύμητα στοιχεία εξάρθηκαν στον υψηλότερο βαθμό τους. Η μεγάλη εποχή του Αμερικάνικου θεάτρου είναι παρελθόν. Οι μεγάλοι ηθοποιοί έχουν περάσει και δεν έχουν αφήσει διαδόχους. Η Εβραϊκή χείρα άρπαξε το θέατρο και οι ιδιοφυΐες του θεάτρου δεν ήταν πια ευπρόσδεκτες. Έπρεπε πλέον να εγκαθιδρυθεί μια νέα μορφή λατρείας. "Ο Σαίξπηρ σπέρνει ερείπια" ήταν η έκφραση ενός Εβραίου μάνατζερ. "High-brow stuff" (σημαίνει οτιδήποτε δεν είναι ασελγές) είναι μια άλλη Εβραϊκή έκφραση. Τα δυο αυτά ρητά, το ένα που αναφέρεται στους στόχους του Μάνατζερ και το άλλο που στόχο έχει το κοινό του θεάτρου δημιούργησαν τον επιτάφιο της κλασικής εποχής.

Ο σημερινός μέσος όρος εφυΐας που απευθύνεται το θέατρο δεν έχει ηλικία πάνω από 13 με 18 χρόνια. "Ο κουρασμένος μπίζνεσμαν" (μια άλλη Εβραϊκή έκφραση) έχει μεταχειριστεί το κοινό που πηγαίνει στο θέατρο σαν να αποτελείτο από ηλιθίους. Η έκφραση αναφέρεται ευθέως σε έναν νεανικό τύπο μυαλού ο οποίος μπορεί εύκολα να επηρεαστεί από τις ιδέες του Εβραϊκού θεατρικού μονοπωλείου. Τα υγιή, καθαρά και δημιουργικά έργα –τα λίγα που έχουν απομείνει– υποστηρίζονται κυρίως από μια ταχύτατα εξαφανιζόμενη ομάδα ανθρώπων του θεάτρου που επιβίωσαν από το παρελθόν και από τους νεαρούς ανθρώπους το μυαλό των οποίων προστατεύθηκε από αυτούς τους επιβιώσαντες από τη μόλυνση του Εβραϊκού θεάτρου.

Η πλειοψηφία της σημερινής γενιάς εκπαιδεύτηκε να υποστηρίζει θεατρικά έργα ενός ολοκληρωτικά διαφορετικού τύπου. Η τραγωδία αποτελεί ταμπού. Το έργο χαρακτήρων με βαθύτερες έννοιες απ' ότι αυτές που ικανοποιούν το μυαλό ενός παιδιού, δεν ευνοείται. Η κωμική όπερα υποβιβάστηκε σε ένα σύνολο από χρώματα και κινήσεις –ένα συνδυασμό ασελγούς φάρσας και μουσικής τζαζ που την τροφοδοτεί ένας Εβραίος τραγουδοποιός (ο μεγάλος προμηθευτής της Τζαζ) και

η κλίση είναι προς την υπερβολή και την παρωδία. Η φάρσα της κρεβατοκάμαρας έχει καταλάβει την πρώτη θέση, το ιστορικό δράμα πήρε το δρόμο ενός φιλήδονου θεάματος γεμάτο σκηνικά εφέ που το κύριο συνθετικό του μέρος είναι ένας στρατός κοριτσιών των οποίων τα φορέματα δεν υπερβαίνουν σε βάρος το 1,5 κιλό.

Η κωφότητα, η ελαφρότητα, ο αισθησιασμός, η ακοσμία, η ασχήμια, η αγραμματοσύνη και η ατελείωτη κοινοτυπία είναι τα χαρακτηριστικά του αποσυντεθημένου Αμερικανικού θεάτρου κάτω από τον Εβραϊκό έλεγχο.

Αυτό είναι φυσικά το αληθινό νόημα των κινημάτων "μικρού θεάτρου" που ξεκίνησε σε τόσες πολλές πόλεις των Η.Π.Α. Η τέχνη του δράματος εξορισμένη από το θέατρο, από τους Εβραίους, βρίσκει καταφύγιο σε χιλιάδες κύκλους μελέτης σ' ολόκληρη τη χώρα. Ο λαός δεν μπορεί να δει πραγματικά θεατρικά έργα και έτσι τα διαβάζει. Τα έργα που παίζονται, δεν μπορούν να διαβαστούν στο μεγαλύτερο τους μέρος, όπως και οι στίχοι των τραγουδιών της Τζαζ, δεν έχουν κανένα νόημα[2]. Οι άνθρωποι που θέλουν να δουν αληθινά θεατρικά έργα και δεν μπορούν, διότι οι Εβραίοι μάνατζερς δεν τα χρηματοδοτούν, δημιουργούν μικρές δικές τους δραματικές ομάδες σε εκκλησίες, σχολεία και σιταποθήκες. Το δράμα εξορίστηκε από τους εκμεταλλευτές και βρήκε καταφύγιο στα σπίτια, μεταξύ φίλων.

Η ΜΗΧΑΝΙΚΗ ΚΑΙ ΟΙ ΜΟΙΡΑΙΟΙ "ΣΤΑΡ"

Οι μεγαλύτερες αλλαγές που έκαναν οι Εβραίοι στο θέατρο είναι τέσσερις. **Πρώτα** βελτίωσαν τη μηχανική πλευρά, κάνο-

2. "Ο γιε, ο γιε, ο γιε, ο γιε σ' εν' άσπρο πιάτο εμαγιέ θα φάω το γάλα μου, βρε χρόνε κυνηγέ ..." γράφει μια σύγχρονη στιχουργός που την έκαναν διάσημη η ασημαντότητα και η ανοησία (στμ.).

ντας την ανθρώπινη ιδιοφυΐα και το ταλέντο, λιγότερο απαραίτητα. Μετέτρεψαν τη σκηνή σε "ρεαλιστική" αντί να είναι διερμηνευτική. Οι μεγάλοι ηθοποιοί δεν χρειαζόταν πολλούς σκηνικούς μηχανισμούς. Ο κυριότερος λόγος που η πλειοψηφία των σύγχρονων παραστάσεων είναι γεμάτες από μηχανικές εφευρέσεις είναι γιατί αποπροσανατολίζει την προσοχή από την ερμηνεία. Γνωρίζοντας πως η Εβραϊκή πολιτική σκοπεύει στο θάνατο του ταλέντου, ο Εβραίος παραγωγός προτιμά να βάλει την πίστη του και τα χρήματα του, στο ξύλο, τον καμβά, τη ζωγραφική, τα ρούχα και τα κεντημένα υφάσματα. Το ξύλο και η ζωγραφική δεν μειώνουν ποτέ τα χαμερπή του ιδανικά και δεν προδίδουν την εμπιστοσύνη του. Έτσι σήμερα έχουμε στο θέατρο εκθαμβωτικά φώτα και κινήσεις, όχι όμως και ιδέες. Πολλούς υπαλλήλους σκηνής, όχι όμως και ηθοποιούς. Γυμναστική και χορούς χωρίς τέλος, όχι όμως δράμα. Ο Εβραίος τα έβαλε όλα μέσα σε μια λάμψη, έβγαλε όμως τις βαθιές ιδέες.

Δεύτερον, οι Εβραίοι εισήγαγαν τον ανατολίτικο αισθησιασμό στη σκηνή. Αυτή η ρυπαρή παλίροια άρχισε να ανεβαίνει μέχρι που κατέκλισε όλο το θέατρο. Στη Νέα Υόρκη όπου οι Εβραίοι μάνατζερς είναι περισσότεροι απ' ότι θα είναι στην Ιερουσαλήμ, τα όρια των θεατρικών περιπετειών στο βασίλειο του απαγορευμένου επεκτείνονται όλο και περισσότερο. Οι πωλήσεις των ναρκωτικών είναι παράνομες, η ενστάλαξη όμως ηθικού δηλητηρίου, δεν είναι. Ολόκληρη η ατμόσφαιρα του "καμπαρέ" και της "νυχτερινής διασκέδασης" είναι Ιουδαϊκής καταγωγής και εισαγωγής. Η Μονμάρτη δεν έχει τίποτε από την αισχρή διασκέδαση που η Νέα Υόρκη δεν μπορεί να αναπαραγάγει. Ούτε όμως η Νέα Υόρκη ούτε οποιαδήποτε άλλη Αμερικανική πόλη έχει κάποια Κομεντί Φρανσαίζ που να αγωνίζεται να ισοσταθμίσει τον όλεθρο του κοσμοπολίτικου Παρισιού. Ποια ευκαιρία πιστεύετε ότι έχουν οι θεατρικοί συγγραφείς σ' αυτήν τη συναισθηματική σύγχυση; Ποια ευκαιρία έχουν οι ταλαντούχοι τραγικοί ή κωμικοί ηθοποιοί; Τώρα είναι

ο αιώνας της κορίστας. Ενός φιλήδονου δημιουργήματος του οποίου το πνευματικό διαμέτρημα δεν έχει καμμιά σχέση με το δράμα και του οποίου η θεατρική σταδιοδρομία, δεν μπορεί να θεωρηθεί καριέρα.

Η **τρίτη** συνέπεια της Εβραϊκής κυριαρχίας στην Αμερικανική σκηνή υπήρξε η εμφάνιση του συστήματος των "αστέρων" με τις διαφημηστικές του εφαρμογές. Το θέατρο γέμισε από πολυάριθμους αστέρες που ποτέ δεν ανθίζουν πραγματικά και με βεβαιότητα ποτέ δεν λάμπουν, αλλά ανυψώνονται στους διαφημιστικούς τοίχους των Εβραϊκών θεατρικών συνδικάτων με σκοπό να δώσουν στο κοινό την εντύπωση πως αυτοί οι αδύναμοι φανοί είναι ό,τι υψηλότερο μπορεί να δείξει η δραματική τέχνη. Το κόλπο ανήκει στο χώρο του εμπορίου. Δεν είναι παρά διαφημιστική στρατηγική. Παλαιότερα όταν τα πράγματα ήταν φυσιολογικά το κοινό με την ικανότητα διάκρισης που είχε, δημιουργούσε τους "αστέρες", ενώ σήμερα οι Εβραίοι μάνατζερς, καθορίζουν με τις διαφημίσεις τους, ποιος θα είναι ο "αστέρας".

Ο Εβραίος αναζητεί την άμεση επιτυχία σε όλα εκτός από τα φυλετικά θέματα. Με την κατάρρευση του Τζεντίλε θεάτρου, η επιτυχία δεν είναι πολύ γρήγορη γι' αυτόν. Η εκπαίδευση των καλλιτεχνών χρειάζεται χρόνο. Είναι πολύ πιο εύκολο να διαλέξουν τη διαφήμιση και να χρησιμοποιήσουν τους αργυρώνυτους κριτικούς του τύπου ως υποκατάστατο. Ο σημερινός Εβραίος μάνατζερ αποσπά την προσοχή από την δραματική πενία του θεάτρου, ρίχνοντας κομφετί, σώματα, κοστούμια, και ακτινοβολούσες πούλιες, στα μάτια των θεατών του.

Η ΑΝΟΔΟΣ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΙΚΟΥ ΕΒΡΑΪΚΟΥ ΜΟΝΟΠΩΛΕΙΟΥ

Αυτά τα τρία καταστροφικά αποτελέσματα του Εβραϊκού

ελέγχου του θεάτρου εξηγούνται από ένα τέταρτο. Το μυστικό της αλλαγής βρίσκεται στο Εβραϊκό παθος να εμπορικοποιεί κάθε τι που αγγίζει. Η εστίαση της προσοχής έχει μετατοπισθεί από τη σκηνή στο ταμείο του θεάτρου. Η χυδαία πολιτική του "δώσε στο κοινό αυτό που θέλει" είναι η πολιτική του μαστρωπού και όχι του δημιουργικού πνεύματος. Εισήλθε στο θέατρο με την πρώτη Εβραϊκή εισβολή στα 1885. Όταν δυο δραστήριοι Εβραίοι ίδρυσαν στη Νέα Υόρκη ένα γραφείο που εκδίδει εισητήρια και προσφέρθηκαν να αναλάβουν το κατά κάποιο τρόπο ενοχλητικό σύστημα με το οποίο οι θεατρικοί μάνατζερ στις μεγάλες αλλά απομακρυσμένες πόλεις της χώρας έκλειναν δουλειές για την επόμενη περίοδο. Η παλιά διαδικασία περιείχε μια εκτεταμένη αλληλογραφία με τους παραγωγούς της Ανατολικής ακτής και πολλούς τοπικούς μάνατζερς που ήταν υποχρεωμένοι να ξοδέψουν αρκετούς μήνες στη Νέα Υόρκη ώστε να κλείσουν κάποιες δουλειές. Το πλεονέκτημα ενός κεντρικού συστήματος ανακούφισε τους τοπικούς μάνατζερ από τον πολύ χρόνο, την εργασία και τη σκέψη. Όλες οι λεπτομέρειες διευθετούντο για λογαριασμό του, όπως και το κλείσιμο των εισητηρίων. Με τον τρόπο αυτό μπήκαν τα θεμέλια του μετέπειτα θεατρικού μονοπωλείου. Η εταιρία η οποία έφερε τον σιδηρούν έλεγχο του θεάτρου ήταν αυτή των Κλάου και Ερλάνγκερ. Εδώ βρίσκεται το κλειδί όλου του προβλήματος που αφορά την παρακμή της Αμερικάνικης σκηνής. Η άνοδος του θεατρικού μονοπωλείου ολοκλήρωσε την καταστροφή στις προσωπικές σχέσεις μεταξύ μάνατζερ και θεατρικής εταιρίας. Το παλαιό "προσωπικό" σύστημα έκανε δυνατή την ανάπτυξη μιας ιδιοφυΐας σε συμφωνία με τους οργανικούς νόμους που καθορίζουν την σπορά, την ανάπτυξη και την καρποφορία του.

Το γεγονός του Εβραϊκού ελέγχου του θεάτρου δεν αποτελεί από μόνο του κάποιο χώρο για παράπονα. Εάν κάποιοι Εβραίοι εργαζόμενοι μεμονωμένα ή κατά ομάδες κατάφεραν να αλώσουν αυτήν την πλούσια επιχείρηση που πριν ανήκε στον

έλεγχο των Τζεντίλε, αποτελεί καθαρά θέμα εμπορικού ενδιαφέροντος. Δεν έχει διαφορά από το εάν μια ομάδα Τζεντίλε κέρδιζε τον έλεγχο μιας άλλης ομάδας Τζεντίλε. Σε αυτό όπως και σε άλλα θέματα υπάρχει ένα ηθικό θέμα για τον τρόπο με τον οποίο αποκτήθηκε ο έλεγχος και πως χρησιμοποιήθηκε. Η κοινωνία πολύ συχνά δέχεται το γεγονός του ελέγχου ψύχραιμα υπό την προϋπόθεση ότι ο έλεγχος δεν χρησιμοποιείται για αντικοινωνικούς στόχους.

Το γεγονός πως οι παλαιοί Τζεντίλε μάνατζερς συνήθως πέθαιναν φτωχοί, ενώ οι Εβραίοι μάνατζερς γίνονται όλο και πλουσιότεροι, σημαίνει πως οι Τζεντίλε μάνατζερς ήταν καλύτεροι καλλιτέχνες και αδέξιοι επιχειρηματίες απ' ότι οι Εβραίοι μάνατζερς. Ίσως μόνο αδέξιοι επιχειρηματίες που δούλευαν σ' ένα σύστημα του οποίου ο κύριος στόχος ήταν να παράγει θεατρικά έργα και όχι απλά να φέρνει κέρδη.

Η είσοδος του Εβραϊκού ελέγχου έβαλε το θέατρο σε πιο εμπορική βάση απ' ότι ήταν πριν. Στην πραγματικότητα αντιπροσώπευε την εφαρμογή της ιδέας του μονοπωλείου στο θέατρο, πριν αυτή η ιδέα εφαρμοστεί ευρέως στη βιομηχανία.

Ο πρώϊμος έλεγχος των θεάτρων σε στρατηγικές πόλεις, η ομάδα των εταιριών ελέγχου των εισητηρίων για καλλιτέχνες και παραγωγές και η αποχώρηση από τις θεατρικές επιχειρήσεις των ανεξάρτητων θεάτρων και των μετοχικών εταιριών λόγω του υπερβολικού βάρους αυτών των έργων, χρησιμοποιήθηκαν και στα θέατρα του μονοπωλείου και εξυπηρέτησαν τα Εβραϊκά ενδιαφέροντα μ' έναν διαφορετικό τρόπο. Η βιομηχανία του κινηματογράφου ερχόταν στο προσκήνιο. Ήταν μια ολοκληρωτικά Εβραϊκή επιχείρηση από τη γέννηση της[3]. Δεν υπήρχε καμμιά ανάγκη να εκδιώξουν τους Τζεντίλε από την επιχείρηση αυτή γιατί οι Τζεντίλε δεν είχαν ποτέ την

3. Βλέπε το αποκαλυπτικό βιβλίο του Neal Gabler "An Empire of their Own - How the Jews invented Hollywood". Εκδόσεις Anchor Books - Doubleday.

ευκαιρία να μπουν σ' αυτήν την επιχείρηση. Έτσι εκδιώκοντας το ανεξάρτητο θέατρο όπως και τις μετοχικές εταιρίες οδήγησαν το κοινό από τα άδεια θέατρα στις "ταινίες" και το όφελος αφορούσε πάλι μια φυλετική ομάδα.

Το θεατρικό μονοπώλιο που ξεκίνησε σαν Εβραϊκό ήλεγχε πλήρως το χώρο στις αρχές του 20ου αιώνα. Υποβίβασε αυτό που ήταν ουσιαστικά μια τέχνη σε χρονόμετρο, σ' ένα λογιστικό ταμειακό σύστημα που λειτουργούσε με την ακρίβεια μιας άρτια οργανωμένης βιομηχανίας. Καταπίεσε την ατομικότητα και την πρωτοβουλία, εξόντωσε τον ανταγωνισμό, εξεδίωξε τον ανεξάρτητο μάνατζερ και τη φυσική ιδιοφυΐα, απέκλισε όλους εκτός από τους ξένους συγγραφείς, υπέθαλψε τη δημοσιότητα των κατώτερων ταλέντων που στην πλειοψηφία τους ήταν Εβραϊκά, δημιούργησε αμέτρητους "αστέρες" που μεγαλώνουν σαν τα μανιτάρια δίπλα σ' ένα ανίσχυρο κοινό ενώ οδηγούν στην αφάνεια τους αληθινούς καλλιτέχνες. Χειρίστηκε τα έργα, τα θέατρα και τους ηθοποιούς σαν βιομηχανικά προϊόντα και ξεκίνησε μια διαδικασία εκχυδαϊσμού και εμπορικοποίησης σε οτιδήποτε σχετιζόταν με το θέατρο.

Η "ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΗ" ΚΡΙΤΙΚΗ

Είναι πολύ πιθανόν αυτοί που διαβάζουν το κεφάλαιο αυτό να μην ενδιαφέρονται για το θέατρο και να είναι πράγματι πεπεισμένοι πως το θέατρο και ο κινηματογράφος αποτελούν μια απειλή. Από τι όμως συνίσταται αυτή η απειλή; Η σκηνή και ο κινηματογράφος αντιπροσωπεύουν σήμερα τους κυρίαρχους παράγοντες παιδείας του 90% των ανθρώπων. Αυτό που ο μέσος νέος άνθρωπος μαθαίνει σαν σωστή διαγωγή, σαν εξευγενισμό σε αντίθεση με την αγριότητα, σωστή ομιλία ή επιλογή λέξεων, συνήθειες και αισθήματα άλλων εθνών, μόδα στα ρούχα, θρησκευτικές ιδέες και νόμους, προέρχονται από αυτό που βλέπει στον κινηματογράφο και το θέατρο. Η μονα-

δική αντίληψη των μαζών για τα σπίτια και τη ζωή των πλουσίων προέρχεται από το θέατρο και τον κινηματογράφο.

Οι περισσότερες λανθασμένες ιδέες και προκαταλήψεις δημιουργούνται από το Εβραϊκά ελεγχόμενο θέατρο και κινηματογράφο μέσα σε μια εβδομάδα απ' ότι μπορεί να μας παράσχει η σοβαρή μελέτη του Εβραϊκού Ζητήματος μέσα σ' έναν αιώνα. Αυτή είναι η απάντηση στο ερώτημα από που πηγάζουν οι ιδέες της νέας γενιάς. Ο Εβραϊκός έλεγχος του κοινού, δεν κερδήθηκε χωρίς αντίδραση, ένας - ένας όμως οι υπερασπιστές της Αμερικάνικης παράδοσης ηττήθηκαν ή παραδόθηκαν στις τρομερές επιρροές. Το Εβραϊκό θεατρικό μονοπώλιο δέχθηκε την επίθεση του εκδότη του περιοδικού της Νέας Υόρκης "Dramatic Mirror" τόσο νωρίς όσο στις 25 Δεκεμβρίου του 1897. Ήταν ο περίφημος θεατρικός κριτικός Χάρισον Γκρέϋ Φίσκε που έγραψε:

"Τι θα 'πρεπε να περιμένουμε από μια συμμορία τυχοδιωκτών ταπεινής καταγωγής χωρίς εκπαίδευση και χωρίς καθόλου καλλιτεχνικό γούστο. Ας κρατήσουμε στο μυαλό μας πως ο κυρίαρχος αριθμός αυτών των ανθρώπων που συνθέτουν το θεατρικό μονοπώλιο είναι ανίκανοι να υπηρετήσουν παρά μόνον τις χαμηλότερες θέσεις των θεατρικών επιχειρήσεων και στην περίπτωση ακόμη αυτή δεν πρέπει να τους ανεχόμαστε και σε αυτές ακόμη τις θέσεις εκτός και αν δεν βρεθούν κάτω από πειθαρχία και χωρίς συμβιβασμούς. Τα επιτεύγματα τους έχουν κακή φήμη και σε κάποιες περιπτώσεις εγκληματική. Οι μέθοδοι τους ακολουθούν τα επιτεύγματα τους".

Το άρθρο του Φίσκε ανατυπώθηκε το Μάρτιο του 1898. Οι Εβραίοι φυσικά ενήργησαν σαν ένας άνθρωπος, όπως όταν υπάρχει η περίπτωση ενός Εβραίου που επικρίνεται για κακές πράξεις, ή όταν μια ομάδα Εβραίων αποκαλύπτεται για αδικήματα. Όλοι οι Εβραίοι στις Η.Π.Α. σηκώθηκαν να σώσουν το θεατρικό μονοπώλιο. Έγιναν πιέσεις να αποσυρθούν εταιρίες που διέθεταν σε κυκλοφορία τα περιοδικά στις Η.Π.Α. Μεγάλα ξενοδοχεία απέσυραν από τις προθήκες τους την "Dramatic

Mirror". Οι ανταποκριτές της "Mirror" δεν έγιναν δεκτοί στα θέατρα που ήταν ελεγχόμενα από το μονοπώλιο. Χρησιμοποιήθηκαν υπόγειες μέθοδοι για να αρπάξουν τον Φίσκε και την επιχείρηση του.

Γράφηκαν λίβελοι για τον Φίσκε κατηγορώντας τον για γιγαντιαίες ζημιές που προκάλεσαν στα μέλη του μονοπωλίου οι κατηγορίες του. Για πρώτη όμως φορά τα μέλη του μονοπωλίου αποκαλύφθηκαν να είναι πολύ χαμηλότερα σε επίπεδο απ' ότι είχε υποθέσει το Αμερικάνικο κοινό γι' αυτούς που έλεγχαν το Αμερικάνικο θέατρο.

Ο αγώνας των δραματικών κριτικών πρώτα ενάντια στην εξαπάτηση και μετά ενάντια στις φωνές του θεατρικού μονοπωλίου δημιουργεί ιστορία της οποίας η ηχώ έρχεται πολύ συχνά στα αυτιά του κοινού μέσω του τύπου. Συμβουλευτικά πρώτα με τους μάνατζερ, τους ηθοποιούς, τους συγγραφείς και τους κριτικούς. Μόλις κέρδισε τον έλεγχο της εξουσίας, το μονοπώλιο, έδειξε τα δόντια του. Είχε στα χέρια του τα εκατομμύρια δολλάρια του κοινού· γιατί θα' πρεπε να νοιάζεται; Όταν ένας κριτικός αντιτ'ίθετο στις μεθόδους ή σημείωνε την κατωτερότητα, τη βαναυσότητα και τον χαμερπή χαρακτήρα των παραγωγών του μονοπωλίου, απαγορεύετο η είσοδος του στα θέατρα του μονοπωλίου και συμβούλευαν τους τοπικούς μάνατζερς να αποσύρει τις κατηγορίες του γράφοντας στην εφημερίδα του. Σε κάθε περίπτωση που η απαίτηση αμφισβητείτο, οι εφημερίδες απειλούντο με απώλεια διαφημίσεων. Από τότε το μονοπώλιο έβαλε σε μαύρο κατάλογο τους κριτικούς που έλεγαν την αλήθεια και τους απέκλειαν από το υπαλληλικό προσωπικό της εφημερίδας[4].

Σήμερα δεν κυριαρχουν τα έργα, αλλά οι θεατρικές αίθου-

4. ΣΗΜΕΙΩΣΗ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΕΚΔΟΤΗ: Από τη στιγμή που τα άρθρα της γνήσιας "Dearborn Independent" εξεδόθησαν, οι κριτικοί και οι αρθρογράφοι του Αμερικάνικου τύπου έγιναν κυρίως Εβραίοι ή ελεγχόμενοι από τους Εβραίους.

σες. Οι θεατρικές επιχειρήσεις εισήλθαν στη φάση των θεατρικών χώρων μετά την είσοδο του μονοπωλίου. Υπάρχουν χρήματα στην ενοικίαση θέσεων με ποσοστό 1 με 3 δολλάρια την ώρα. Η ενοικίαση θέσεων είναι μια πραγματικότητα. Η σκηνή έγινε μια αυταπάτη από τη στιγμή που πέρασε κάτω από την επιρροή και τον έλεγχο πρώην παιδιών που μοίραζαν εφημερίδες, λούστρων, εκμεταλλευτών εισητηρίων και χαρακτήρων του Μπόουερυ. Το κοινό δεν βλέπει και δεν γνωριζει τους θεούς αυτούς από τους οποίους αυτοί κερδίζουν εκατομμύρια κάθε χρόνο, ούτε επίσης γνωρίζει από ποια πηγή προέρχεται αυτή η θεατρική προστυχιά. Είναι θλιβερό να ακούς αυτούς τους ρηχούς φιλοσόφους να συζητούν για τις "τάσεις του θεάτρου" ή να μιλούν για το θείο δικαίωμα της τέχνης όταν την ίδια στιγμή οι "τάσεις" και η "τέχνη" καθορίζονται από ανθρώπους των οποίων το παρελθόν θα έκανε την τέχνη να ουρλιάξει.

Το θεατρικό μονοπώλιο δεν έχει τη μορφή που είχε πριν δέκα χρόνια. Έγινε αλαζονικό και δημιούργησε μυστικούς εχθρούς μέσα στις αγκάλες του. Αναπτύχθηκε μια νέα δύναμη που και αυτή όμως ήταν Εβραϊκή. Αντί για μια, το Αμερικάνικο έχει τώρα δυο δικτατορίες της σκηνής.

Είναι απόλυτα φυσική η πλήρης Ιουδαιοποίηση του θεάτρου να φέρει σαν αποτέλεσμα τη μεταμόρφωση του σε "Σόου Μπίζνες" κάτι που αποτελεί απλά θέμα εμπορίου και συναλλαγής. Οι παραγωγοί πολύ συχνά δεν είναι πνευματικά εξοπλισμένοι για οτιδήποτε περισσότερο απ' ότι η πιο ασήμαντη επιχειρηματική δράση. Μπορούν να νοικιάσουν ό,τι θέλουν· μηχανικούς, κοστούμια, σκηνογράφους, συγγραφείς και μουσικούς. Με τη δική τους εκτίμηση για τις προτιμήσεις του κοινού και τις δικές τους μεθόδους, με τα δικά τους ιδανικά που θεμελιώθηκαν στην φιλοδοξία τους να προάγουν την αθλιότητα, αντί να υπηρετήσουν νόμιμες ανάγκες, δεν αποτελεί έκπληξη που το θεατρικό επίπεδο βρίσκεται τώρα στο χαμηλότερο του σημείο. Ο Εβραίος μάνατζερ, όταν είναι δυνατόν χρησιμοποιεί Εβραίους ηθοποιούς. Οι Τζεντίλε συγγραφείς και ηθοποιοί μειώνονται σταθερά σε αριθμό. Τα ψευδώνυμα αποκρύπτουν από το κοινό πως οι ηθοποιοί που ασχολούνται με τη "διασκέδαση" είναι σε μια μεγάλη και αυξανόμενη αναλογία, Εβραίοι.

ΟΙ ΑΠΟΛΥΤΑ ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΤΑΙΝΙΕΣ

Οι Εβραίοι δεν εφηύραν την τέχνη της κινηματογραφίας. Η συνεισφορά τους στις μηχανικές και τεχνικές της βελτιώσεις αγγίζει το μηδέν. Δεν δημιούργησαν μεγάλους καλλιτέχνες, ούτε συγγραφείς και ηθοποιούς που προσέφεραν στην εικόνα κάποιο γνήσιο υλικό. Η κινηματογραφία όπως τα περισσότερα χρήσιμα πράγματα στον κόσμο δεν έχει Εβραϊκή καταγωγή. Το μοναδικό πεπρωμένο που έκανε τους Εβραίους τους μεγαλύτερους κλέφτες των πολυτιμότερων πραγμάτων στον κόσμο, το προνόμιο δεν έχει έλθει στα χέρια των γνήσιων δημιουργών αλλά των εκμεταλλευτών και των σφετεριστών.

Όταν εκατομμύρια ανθρώπων περνούν τις πύλες των κινηματογράφων όλες τις ώρες της ημέρας και της νύχτας, μια πραγματικά ατελείωτη γραμμή ανθρωπίνων υπάρξεων σε κάθε κατοικημένο σημείο της γης αξίζει να γνωρίζουν ποιος τους τραβάει εκεί μέσα, ποιος παίζει μέσα στο μυαλό τους ενώ αυτοί κάθονται ήσυχα στη σκοτεινή αίθουσα και ποιος στην πραγματικότητα ελέγχει το μεγάλο σώμα της ανθρώπινης δύναμης όπως και τις ιδέες που γεννιούνται και κατευθύνονται από τους υπαινιγμούς στη σκηνή.

Ποιος βρίσκεται στην κορυφή αυτού του όρους του ελέγχου; Έχει ειπωθεί στην παρακάτω πρόταση: Η επιρροή των κινηματογραφικών ταινιών στις Η.Π.Α. όπως και σε ολόκληρο τον κόσμο βρίσκεται αποκλειστικά κάτω από τον έλεγχο, ηθικό και οικονομικό των Εβραίων χειριστών της κοινής γνώμης.

Η επιρροή της ηθικής πλευράς των ταινιών αποτελεί σήμερα ένα ηθικό πρόβλημα. Κάθε ένας που έχει μια ενεργή ηθική

στάση είναι πεπεισμένος για το τι έχει γίνει και το τι θα έπρεπε να είχε γίνει. Είναι μια επιχείρηση που εξαθλιώνει το καλό γούστο και οδηγεί στην ανηθικότητα. Θα έπρεπε λοιπόν να περιοριστεί από το νόμο. Η προπαγανδιστική πλευρά των ταινιών όμως δεν είναι τόσο εύκολα αναγνώσιμη από το κοινό. Πως οι ταινίες έχουν αναγνωριστεί σαν ένα τρομερό προπαγανδιστικό μέσον αποδείχθηκε από μια σειρά διαφορετικών γεγονότων. Υπάρχουν πολλά παραδείγματα πως οι Εβραίοι προωθητές δεν παρέβλεψαν το στόχο αυτό. Η προπαγάνδα αυτή μπορεί να περιγραφεί από τα κατωτέρω: Συνιστάται σιωπηλά από τον Εβραίο σαν ένα φυσιολογικό ανθρώπινο ον. Οι Εβραίοι δεν εμφανίζονται στη σκηνή και την οθόνη, εκτός από εξαιρετικά ευνοϊκές περιστάσεις. Αυτή η νοσηρή προπαγάνδα των ταινιών που ελέγχονται από τους Εβραίους, κατευθύνεται επίσης και ενάντια στις μη-Εβραϊκές θρησκείες. Ένας Εβραίος ραββίνος δεν εμφανίζεται στην εικόνα παρά μόνο με την συμπεριφορά που τον τιμά περισσότερο. Είναι ενδεδυμένος με όλη τη μεγαλοπρέπεια του λειτουργήματος του και κάνει όσο το δυνατόν μεγαλύτερη εντύπωση. Ο Χριστιανός ιερέας όπως θα θυμηθεί ο οποιοσδήποτε λάτρης των ταινιών, γίνεται πολύ συχνά αντικείμενο κάθε είδους κακομεταχείρισης από το κωμικό έως το έγκλημα. Η συμπεριφορά αυτή είναι εξαιρετικά Εβραϊκή. Όπως πολλές αγνώστου ταυτότητος επιρροές στη ζωή μας που οι πηγές τους οδηγούν σε Εβραϊκές ομάδες, ο στόχος είναι να υπονομεύσει όσο είναι δυνατόν κάθε σκέψη σεβασμού γύρω από τον Κλήρο.

Ο Καθολικός Κλήρος έπεσε γρήγορα θύμα αυτής της κακομεταχείρισης της αξιοπρέπειας του και σαν αποτέλεσμα της έντονης δυσαρέσκειας, ο Εβραίος αναρριχήθηκε. Ίσως ποτέ να μη δείτε έναν Ιερέα να διδάσκει στην οθόνη. Το Προτεσταντικό Ιερατείο όμως έχει γίνει το αντικείμενο των αντι-Χριστιανικών υποκριτικών καρικατούρων. Δημιουργήθηκε για να δικαιολογήσει τις εκκλησίες σε "ευρείες" αρχές, με τις οποίες σκοτώνουμε μ' ένα σμπάρο δυο τριγώνια, υποβιβάζοντας τους αντιπροσώ-

πους της θρησκείας στα μάτια του κοινού και ταυτόχρονα παρέχονται στο κοινό οι ίδιες επικίνδυνες ιδέες. Ένας Εβραίος ίσως ποτέ να μην παρουσιαστεί στη σκηνή σαν ιδιοκτήτης ζαχαροπλαστείου, αν και οι ιδιοκτήτες όλων των ζαχαροπλαστείων είναι Εβραίοι. Μπορείς να δεις όμως έναν Χριστιανό Κληρικό να παρουσιάζεται από αποπλανητής έως απατεώνας. Εάν θυμηθούμε αυτά που έχουν γραφεί στα Πρωτόκολλα, γεννάται ένα ερώτημα. Έχει γραφθεί:

"Έχουμε εξαπατήσει, διαφθείρει και αποκτηνώσει τη νεολαία των Τζεντίλε, με μια ανατροφή που στηρίζεται σε αρχές και θεωρίες, ψεύτικες και απατηλές που τις εμπνευστήκαμε εμείς αν και γνωρίζαμε την ψευτιά τους".

–Πρωτόκολλο Εννέα.

"Φροντίσαμε από πολύ νωρίς να υποβιβάσουμε το Χριστιανικό Κλήρο". –Πρωτόκολλο Δέκα Επτά.

"Για το λόγο αυτό, πρέπει να εξολοθρεύσουμε την πίστη και να ξεριζώσουμε από τη σκέψη των Χριστιανών τις έννοιες του Θεού και της ψυχής και να αντικαταστήσουμε αυτές τις έννοιες με μαθηματικούς υπολογισμούς και υλικές επιθυμίες".

–Πρωτόκολλο Τέσσερα.

Έχουμε δυο πιθανές εκλογές σ'αυτό το θέμα: Η πρώτη είναι πως αυτές οι καρικατούρες των ανθρώπων της θρησκείας αποτελούν απλά μια φυσική έκφραση μιας παγκόσμιας πνευματικής κατάστασης. Η άλλη είναι πως αποτελεί μέρος μιας παραδοσιακής εκστρατείας ανατροπής. Το προηγούμενο αποτελεί μια άποψη που θεωρούν φυσιολογική οι ένστολοι πολίτες. Θα ήταν η προτιμώμενη άποψη εάν υπήρχε γαλήνια σκέψη. Υπάρχουν όμως πάρα πολλές ενδείξεις που ισχυροποιούν τη δεύτερη άποψη.

Η εικόνα, είτε συνειδητά, είτε απρόσεκτα υπηρετεί το αντικοινωνικό μένος. Δεν υπάρχουν επαναστατικές εκρήξεις εκτός και αν σχεδιαστούν. Οι επαναστάσεις δεν είναι ξαφνικές εκρήξεις, αλλά σχεδιάζονται προσεκτικά από μια μειοψηφία.

Στην Ιστορία υπάρχουν ελάχιστες λαϊκές επαναστάσεις. Ο πολιτισμός και η ελευθερία έχουν για πάντα μπει στο περιθώριο με τις επαναστάσεις αυτές, στις οποίες τα ανατρεπτικά στοιχεία πέτυχαν από την αρχή. Η επιτυχημένη επανάσταση πρέπει να έχει δοκιμαστεί από πριν. Αυτό μπορεί να το πετύχει ο κινηματογράφος απ' ότι οτιδήποτε άλλο: Αποτελεί την οπτική εκπαίδευση που ακόμη και ο πλέον αμόρφωτος πρέπει να κατανοήσει. Παρ' όλα αυτά υπάρχει ένα μεγάλο μειονέκτημα στο να είναι κανείς περίπλοκος σ' αυτά τα θέματα. Οι απλοί άνθρωποι κουνούν το κεφάλι τους και σηκώνουν τους ώμους λέγοντας "Δεν μπορούμε να το καταλάβουμε". Φυσικά και δεν μπορούν. Εάν όμως καταλάβουν τις απλοποιημένες σκέψεις, θα τις καταλάβουν με μεγάλη καθαρότητα. Υπάρχουν δυο οικογένειες σ'αυτό τον κόσμο και η μία ζει στο σκοτάδι.

Οι αναμορφωτές φυσικά συμφωνούν όσον αφορά εικονογραφήσεις εγκλημάτων. Η αστυνομία αντιδρά ενάντια στην αποκάλυψη της τεχνικής της δολοφονίας ενός αστυνομικού με πολλές λεπτομέρειες. Οι επιχειρηματίες αντιδρούν στα καθημερινά μαθήματα ασφαλούς διάρηξης που δείχνουν οι ταινίες. Οι ηθικολόγοι αντιτίθενται, η τέχνη της αποπλάνησης να αποτελεί το μόνιμο μοτίβο άσχετα με το ποιο είναι το θέμα. Αντιδρούν γιατί αναγνωρίζουν πως εδώ υπάρχει ένα κακό σχολείο που φέρνει πικρά φρούτα στην κοινωνία. Αυτού του είδους η οπτική εκπαίδευση συνεχίζεται. Σήμερα δεν συνδέει τίποτα τις βίαιες εκρήξεις που έχουν εισέλθει στα μυαλά των εκατομμυρίων ανθρώπων από τις κινηματογραφικές ταινίες. Ίσως να είναι φυσικά μια απλή σύμπτωση. Οι συμπτώσεις όμως είναι και αυτές μία πραγματικότητα.

Υπάρχουν και άλλες πλευρές στο βασίλειο της εικόνας στις οποίες αξίζει να αναφερθούμε. Μια από αυτές είναι η αυξανόμενη χρήση των μη-Εβραίων συγγραφέων στην παραγωγή Εβραϊκής προπαγάνδας. Διάσημοι μη-Εβραίοι συγγραφείς βιβλίων έχουν μεταφερθεί στην οθόνη από Εβραίους παραγωγούς και είναι πολύ πιο αποτελεσματικοί σ' αυτού του είδους

την προπαγάνδα, διότι κρύβονται πίσω από μη-Εβραϊκά ονόματα που είναι διάσημα στο λογοτεχνικό κόσμο. Σε ποιο ποσοστό οφείλεται στην επιθυμία των συγγραφέων να εισέλθουν στο χώρο της φιλο-Σιωνιστικής προπαγάνδας και σε ποιο ποσοστό οφείλεται στην απροθυμία τους να αρνηθούν ελκυστικές προτάσεις από τους μεγιστάνες των ταινιών που τους έχουν πληρώσει με τεράστια ποσά και είναι πιθανόν να τους πληρώσουν με περισσότερα, είναι μια άλλη ερώτηση.

Με την σημερινή κατάσταση που επικρατεί σ' αυτή τη χώρα είναι αδύνατο να παραχθούν αρκετές καλές ταινίες για τις καλλιτεχνικές απαιτήσεις του κοινού. Η επιθυμία ορισμένων ανθρώπων απαιτεί 2-3 ταινίες την ημέρα. Επιπόλαιες γυναίκες τις βλέπουν το απόγευμα και κάποιες το βράδυ. Με την κατάσταση που επικρατεί στο μυαλό των πολιτών αυτής της χώρας, θα ήταν αδύνατον να παραχθεί γνήσιο δράμα ή κωμωδία ποιότητος, ζεστό και φρέσκο κάθε ώρα από τα εργαστήρια, σαν να ήταν ψωμί. Εδώ οι Εβραίοι χειριστές έχουν ξεπεράσει τον εαυτό τους: έχουν δημιουργήσει τόση ζήτηση που δεν μπορούν να την ικανοποιήσουν εκτός και αν παρείχαν ταινίες που θα κατέστρεφαν τη ζήτηση. Τίποτε δεν είναι πιο επικίνδυνο στην κοινωνική αξία της επιχείρησης του κινηματογράφου από την υπερβολική όρεξη γι' αυτόν, αφού αυτή η όρεξη οδηγείται στο να γίνει μανία[5].

5. ΣΗΜΕΙΩΣΗ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΕΚΔΟΤΗ: Οι απόψεις αυτές για την Εβραϊκή επιρροή στις Η.Π.Α., εκδόθηκαν πριν την σημαντική ανάπτυξη της τηλεόρασης και του ραδιοφώνου. Πρέπει να προσθέσουμε πως ο Εβραϊκός έλεγχος είναι αποτελεσματικός όπως και στις άλλες Αμερικανικές επιχειρήσεις. Το ραδιόφωνο και η τηλεόραση σαν δύναμη στο παγκόσμιο πρόγραμμα που έχουμε αναφέρει σ' αυτή τη σειρά των άρθρων είναι πιθανόν να καταλαμβάνει την πρώτη θέση στον Εβραϊκό σχεδιασμό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10

Η ΕΒΡΑΪΚΗ ΤΖΑΖ ΓΙΝΕΤΑΙ Η ΕΘΝΙΚΗ ΜΑΣ ΜΟΥΣΙΚΗ

Για να αποφύγουμε την καταστροφή των θεσμών των Χριστιανικών λαών, πριν έλθει η κατάλληλη ώρα, φροντίσαμε να μπούμε σ' όλους τους μηχανισμούς αυτών των θεσμών και να πάρουμε στα χέρια μας τους μοχλούς που τους βάζουν σε κίνηση και τους κατευθύνουν. Η σειρά και η τάξη αυτών των μοχλών είχαν μια αυστηρή, αλλά σοφή και δίκαιη διάταξη. Εμείς ανατρέψαμε αυτή την τάξη και την αντικαταστήσαμε με μια άλλη, αυταρχική, γεμάτη ασυνέπεια και σύγχυση για να μπορούμε να την πειθαρχούμε ευκολότερα. Έτσι μπήκαμε στο μηχανισμό που ρυθμίζει τη δικαιοσύνη, τις εκλογές, τον τύπο, τις ατομικές ελευθερίες και τα δικαιώματα και -προ πάντων- την εκπαίδευση και την διαπαιδαγώγηση των λαών, μηχανισμούς που αποτελούν τα θεμέλια για την οικοδόμηση μιας πραγματικά ελεύθερης ύπαρξης.

Βυθίσαμε μέσα στην ψευτιά, διαφθείραμε και αποκτηνώσαμε τη Χριστιανική νεολαία με μια ανατροφή που στηρίζεται σε αρχές ψεύτικες και σε απατηλές θεωρίες που τις εμπνευστήκαμε εμείς αν και γνωρίζαμε την ψευτιά τους.

Χωρίς ν'αλλάξουμε τίποτα το ουσιαστικό, από τους υφιστάμενους νόμους και με την προσθήκη μερικών μόνο τροποποιήσεων και αντιφατικών ερμηνειών πετύχαμε μεγάλα αποτελέσματα.

–Το Ένατο Πρωτόκολλο

Πολλοί άνθρωποι έχουν αναρωτηθεί από που έρχεται αυτό το κύμα του μουσικού βόρβορου που εισέβαλε στα τίμια σπίτια κι έκανε τους νέους ανθρώπους της γενιάς αυτής να μιμούνται τις μωρολογίες των ηλιθίων. **Η δημοφιλής μουσική είναι ένα Εβραϊκό μονοπώλιο.** Η τζαζ αποτελεί Εβραϊκό δημιούργημα. Τα χλιαρά αισθήματα, ο βόρβορος, οι πονηροί υπαινιγμοί, ο εγκαταλελειμένος αισθησιασμός της μουσικής έχουν Εβραϊκή καταγωγή.

Οι συνομιλίες των πιθήκων, οι κραυγές της ζούγκλας, τα γρυλλίσματα, οι τσιρίδες και οι αναστεναγμοί που υπαινίσσονται ερωτικό κάλεσμα είναι καλυμμένα από κάποιες φλογερές νότες και έχουν γίνει αποδεχτές στα σπίτια που η ίδια αυτή υπόθεση εάν δεν υποβοηθείτο από την κονσερβαρισμένη μουσική θα εξοστρακίζετο με τρόμο. Η δονητική μουσική εμπεριέχει εκφράσεις που έρχονται κατευθείαν από τους βόθρους των σύγχρονων πρωτευουσών ώστε να γίνουν καθημερινή διάλεκτος και οι αυθόρμητες παρατηρήσεις των παιδιών στα σχολεία.

Σας εκπλήσσει που σε όποια πλευρά και να αναζητήσετε τα ίχνη των βλαβερών επιρροών μέσα στην κοινωνία, φτάνετε

σε μια ομάδα Εβραίων; Στη διαφθορά του ποδοσφαίρου –μια ομάδα Εβραίων. Στην εκμετάλλευση των χρηματοδοτήσεων –μια ομάδα Εβραίων. Στη θεατρική παρακμή –μια ομάδα Εβραίων. Στην προπαγάνδα του αλκοόλ –μια ομάδα Εβραίων. Στον έλεγχο της εθνικής στρατιωτικής πολιτικής –μια ομάδα Εβραίων. Στον έλεγχο του τύπου μέσω των επιχειρήσεων και της χρηματοδοτικής πίεσης –μια ομάδα Εβραίων. Το 80% από αυτούς που επωφελούνται από τον πόλεμο –Εβραίοι. Οργανωτές ενεργητικής αντίδρασης στους Χριστιανικούς νόμους και συνήθειες –Εβραίοι.

Σ' αυτό το μίασμα που αποκαλείται δημοφιλής μουσική που συνδιάζεται με τη χαμηλή πνευματικότητα και κάθε είδους υπαινιγμό στην ασέλγεια –πάλι οι Εβραίοι.

Η Εβραϊκή επιρροή στην Αμερικανική μουσική θεωρείται χωρίς αμφιβολία σοβαρή από αυτούς που γνωρίζουν κάτι γύρω από το θέμα. Όχι μόνο υπάρχει μια αυξανόμενη αντίδραση ενάντια στην Ιουδαιοποίηση των λίγων μεγάλων ορχηστρών μας αλλά και μια ισχυρή αντίδραση για την φυλετική πλημμυρίδα που γεμίζει την σκηνή του κονσέρτου και του λαϊκού πάλκου με Εβραίους καλλιτέχνες που αποκλείουν όλους τους άλλους. Εάν ήταν ανώτεροι καλλιτέχνες, τίποτε δεν θα μπορούσε να ειπωθεί εναντίον τους. Είναι όμως απλά περισσότερο γνωστοί και φυλετικά ευνοούμενοι στους Εβραϊκούς μουσικούς κύκλους.

"Αφήστε με να κάνω τα τραγούδια ενός έθνους και δεν με νοιάζει ποιος φτιάχνει τους νόμους" είπε κάποιος. Στη χώρα αυτή οι Εβραίοι, είχαν τη δύναμη να κάνουν και τα δυο. Ο στόχος αυτού του άρθρου είναι να δώσει στους ανθρώπους την αλήθεια για ότι αφορά την ανόητη μουσική που από συνήθεια σφυρίζουν και τραγουδούν μέρα και νύχτα και αν είναι δυνατόν να τους βοηθήσει να δουν την αόρατη Εβραϊκή μπαγκέτα που κινείται πάνω από τα κεφάλια τους για οικονομικούς και προπαγανδιστικούς σκοπούς. Όπως ακριβώς η Αμερικάνικη σκηνή και ο κινηματογράφος έχουν περιέλθει υπό τον έλεγχο των Εβραίων και την καταστροφική εμπορικοποίηση της τέχνης, έτσι και οι επιχειρήσεις δημοφιλών τραγουδιών έγιναν μια Γίντις βιομηχανία. Οι Εβραίοι που κατέλαβαν το χώρο αυτό από τις πρώτες μέρες της εκμετάλλευσης, ήταν στο μεγαλύτερο τους μέρος Εβραίοι που γεννήθηκαν στη Ρωσία, ορισμένοι από τους οποίους είχαν παρελθόν τόσο δυσάρεστο όπως το παρελθόν πολλών Εβραίων κινηματογραφικών και πολιτικών ηγετών που αποκαλύφθηκε.

Στην αρχή του 1920 ο Ίρβιν Μπέρλιν, ο Λέο Φιστ και άλλοι αξιωματούχοι επτά μουσικών εκδοτικών εταιριών στη Νέα Υόρκη κατηγορήθηκαν πως παραβίαζαν τον αντι-μονοπωλιακό νόμο Σέρμαν σε μια αγωγή που έγινε από την κυβέρνηση των Η.Π.Α. Η κατηγορία έλεγε πως ήλεγχαν το 80% των διαθέσιμων τραγουδιών που είχαν την πνευματική ιδιοκτησία και χρησιμοποιούσαν οι βιομήχανοι του κινηματογράφου. Τους κυλίνδρους στα αυτόματα πιάνα και σε άλλα μηχανήματα που αναπαρήγαγαν τον ήχο και καθόριζαν τις τιμές με τις οποίες θα πωλούντο στο κοινό. Οι εταιρίες που ενεπλέκοντο σ'αυτή την υπόθεση ήταν οι: Consolidated Music Corporation, Irving Berlin, Inc., Francis, Day and Hunter, Inc., Shapiro, Bernstein and Co., Watterson, Berlin and Snyder, Inc. και M.Witmark and Sons, Inc. –όλες στη Νέα Υόρκη. Η συμφωνία στην οποία κατέληξε η Κυβέρνηση των Η.Π.Α. για να λύσει το πρόβλημα έλεγε πως οι κατηγορούμενοι θα έπρεπε να κάνουν συμβόλαια μόνο δια μέσου της Consolidated Music Corporation την οποία είχαν οργανώσει. Το υπόλοιπο 20% της επιχειρήσεως των τραγουδιών ελέγχετο από άλλους Εβραϊκούς μουσικούς οίκους που δεν συμπεριλαμβάνοντο σ' αυτήν την ειδική ομάδα.

ΠΩΣ ΤΟ ΜΟΝΟΠΩΛΙΟ ΤΩΝ ΕΒΡΑΪΚΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΩΝ ΣΕ ΚΑΝΕΙ ΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑΣ

Οι Εβραίοι δεν δημιουργούν το δημοφιλές τραγούδι. Το

εξαχρειώνουν. Η εποχή της εισόδου των Εβραίων στον έλεγχο του δημοφιλούς τραγουδιού συμπίπτει με τη στιγμή που άρχισε να παρακμάζει η ηθική των δημοφιλών τραγουδιών. Το "δημοφιλές" τραγούδι πριν να γίνει Εβραϊκή βιομηχανία ήταν πραγματικά δημοφιλές. Ο λαός το τραγουδούσε και δεν είχε λόγους για να το υπονομεύσει. Το δημοφιλές τραγούδι σήμερα έχει μια τόσο προβληματική σύνθεση ώστε εκτελεστές που έχουν κάποιο κάλυμμα αξιοπρέπειας πρέπει να εκτιμούν το κοινό πριν να τραγουδήσουν. Οι πολίτες που έχουν μια κάποια ηλικία θα πρέπει να θυμούνται τα στάδια από τα οποία πέρασε το δημοφιλές τραγούδι τις τελευταίες δεκαετίες. Τα πολεμικά τραγούδια κυριαρχούσαν μετά τον Εμφύλιο Πόλεμο και αργότερα αναμίχθηκαν με τραγούδια μεταγενέστερα. Γραφικά, ρομαντικά και καθαρά. Τα ίδια όπως και ανάλογα τραγούδια και μπαλάντες επανεμφανίστηκαν κατά τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Αυτά δεν αποτελούσαν προϊόντα βιομηχανιών τραγουδιού αλλά ήταν δημιουργίες ανεξάρτητων ατόμων που άφησαν το ταλέντο τους να εκφραστεί ελεύθερα. Τα άτομα αυτά δεν εργάζονταν για ομάδες εκδοτών, αλλά για την ικανοποίηση που δίνει το έργο τους στους ανεξάρτητους καλλιτέχνες του Μιούζικ Χωλ. Δεν έγιναν μεγάλες περιουσίες από τα τραγούδια, αλλά υπήρξε μεγάλη ικανοποίηση που διασκέδασαν το κοινό γούστο. Το κοινό γούστο όπως κάθε άλλο γούστο εκλιπαρεί για ότι του δίνεται για να αισθανθεί. Το κοινό γούστο είναι η κοινή συνήθεια. Το κοινό είναι τυφλό όσον αφορά τα θέματα πάνω στα οποία ζει και προσαρμόζεται σύμφωνα με την προσφορά. Το κοινό γούστο ανορθώνεται ή καταπίπτει όσο η ποιότητα της τροφής του βελτιώνεται ή αποσυντίθεται.

Σ΄ ένα τέταρτο του αιώνα, εάν λάβουμε υπόψη όλα τα μέσα της δημοσιότητας όπως το θέατρο, ο κινηματογράφος, το δημοφιλές τραγούδι, οι εφημερίδες και το ραδιόφωνο –εν τω μεταξύ έχοντας ρίξει το πέπλο της περιφρόνησης σε όλες τις αντίπαλες ενεργές ηθικές υπηρεσίες– μπορεί κανείς να διαμορφώσει με μια σωστή προσέγγιση το είδος του κοινού που επιθυμεί. Χρειάζεται ακριβώς γύρω στο τέταρτο του αιώνα για να κάνει τη δουλειά.

Τα παλιά χρόνια ο λαός τραγουδούσε όπως κάνει και τώρα όχι όμως με τέτοιο ντοπαρισμένο τρόπο ούτε με τέτοια σύγχυση. Τραγουδούσε γιατί το επιθυμούσε όχι με τέτοια ανεξέλεγκτη συνήθεια. Τα τραγούδια του ήταν χωρίς νόημα, συναισθηματικά και ηρωϊκά. Τα "ύπουλα" όμως τραγούδια ήταν εκτός νόμου. Τα παλιά τραγούδια μας έρχονται πίσω στη μνήμη. Παρ' όλα τα χρόνια που πέρασαν από τότε που ήταν στη μόδα, η ποιότητα τους είναι τέτοια που δεν τα επιτρέπει να ξεχαστούν. Ποιος γνωρίζει τον τίτλο του δημοφιλούς τραγουδιού που ήταν επιτυχία τον προηγούμενο μήνα; Υπάρχουν όμως τραγούδια πολύ παλιά των οποίων οι τίτλοι είναι οικείοι και σ' αυτούς που δεν τα έχουν τραγουδήσει. Τι περιθώριο άφησαν αυτά τα τραγούδια για τα υπαινικτικά και ασεβή συναισθήματα; Δεν έλειπαν βέβαια τα συναισθήματα αλλά ήταν καθαρά συναισθήματα. Μετά ήλθαν οι Εβραίοι και το δημοφιλές τραγούδι δέχθηκε μια αλλαγή. Εμφανίστηκε μια ολοκληρωτικά νέα σοδειά τίτλων, με μια εντελώς διαφορετική σειρά θεμάτων που καταπιάνονταν τα τραγούδια. Οι ταλαντούχοι τραγουδιστές και η μελωδική εκτέλεση εξαφανίστηκαν. Η Εβραϊκή και Αφρικάνικη περίοδοι αποτέλεσαν την είσοδο του μοτίβου της ζούγκλας. Το αποκαλούμενο "Κόγκο" υλικό και άλλες συνθέσεις οι οποίες με ταχύτητα το αποσυνέθεσαν σε ένα τραγούδι πιο ζωώδους τύπου απ' ότι έχουν τα ίδια τα ζώα. Τρέχοντας κατά μήκος αυτού του βαλτώδους ύφους, εμφανίστικε το στυλ της μουσικής "Ραγκτάϊμ" το οποίο ήταν η εξέλιξη της νόμιμης νέγρικης ιερουργίας. Οι στίχοι εξαφανίστηκαν μπροστά στα πολυάριθμα "cake-walk" τραγούδια που κατέκλιζαν τα αυτιά του κοινού. Αποπλανητικές συγκοπές πλημμύριζαν την αρμονία του πραγματικού τραγουδιού. Η μουσική ιερουργία αναζωογονήθηκε. Εκθαμβωτικοί νέοι μουρμούριζαν μοιρολόγια σε χαμηλές μονοτονίες, ασελγή θηλυκά με νωχελικές κινήσεις στέναζαν ένρινες νότες που κανένας πραγματικός μουσικός δεν μπορεί να αναγνωρίσει. Κομμάτια με πιάνο μαίνονταν, και οι ορχήστρες τζαζ έκαναν την εμφάνιση

τους. Με μια ασυναίσθητη διαβάθμιση την οποία μπορούμε τώρα εύκολα να αναγνωρίσουμε στη σειρά των τραγουδιών που εμφανίστηκαν τις τελευταίες δεκαετίες μπορούμε εύκολα να δούμε την παρακμή του δημοφιλούς τραγουδιού. Το συναίσθημα μετατράπηκε σε ασελγή υπαινιγμό. Ο ρομαντισμός μετατράπηκε σε ερωτισμό. Το λαϊκό μουσικό μοτίβο οδηγήθηκε στο Ραγκτάϊμ και το Ραγκτάϊμ αντικαταστάθηκε από τη τζαζ. Τα θέματα των τραγουδιών υποβαθμίστηκαν όλο και περισσότερο μέχρι που προσαρμόστηκαν στα θέματα του υποκόσμου.

Ο πρώτος με προσωπικό ύφος "βασιλιάς της Τζαζ", υπήρξε ένας Εβραίος με το όνομα "Φρίσκο". Οι γενικοί διευθυντές ολόκληρης αυτής της παρακμιακής τάσης, υπήρξαν Εβραίοι. Δεν χρειαζόταν παρά λίγη ευφυΐα για να καλύψουν την ηθική ρυπαρότητα και να την ανεβάσουν μισό βαθμό πάνω από το σημείο της απέχθειας.

ΛΟΓΟΚΛΟΠΕΙΑ

Στην επιχείρηση αυτή του δημοφιλούς τραγουδιού, οι Εβραίοι δεν έδειξαν ως συνήθως γνήσιο έργο, αλλά απλή προσαρμοστικότητα –ένας όρος που χρησιμοποιήθηκε για να καλύψει τη λογοκλοπεία ώστε να καλύψουν με ευγένεια το έγκλημα που διαπράττουν αυτοί οι πνευματικοί πορτοφολάδες. Οι Εβραίοι δεν δημιουργούν. Παίρνουν αυτό που οι άλλοι έχουν κάνει, το διαστρέφουν και το εκμεταλλεύονται. Η λογοκλοπή αποτελεί φαινόμενο των μέτριων καλλιτεχνών που τους υποστηρίζουν μη καλλιτέχνες προωθητές για να παραχθεί κάτι που θα καλυφθεί με μια επαρκή ελκυστικότητα για να συλλεχθεί το χρήμα του κοινού[1]. Οι Εβραίοι αγόρασαν όλα τα παλιά

1. Ο Τζον Φουέγκι στο βιβλίο του "Η ζωή και τα ψέμματα του Μπέρτολντ Μπρέχτ" (έκδ. Harper-Collins) υποστηρίζει πως κανένα από τα θεατρικά έργα του Μπρέχτ δεν είναι προσωπική του εργασία,

βιβλία με τραγούδια, τις ενορχηστρώσεις όπερας, τις συλλογές δημοφιλών τραγουδιών και αν σταματήσει κανείς και αναλύσει κάποιες από τις μεγαλύτερες επιτυχίες των τελευταίων ημερών του Γίντις μονοπωλιακού βιομηχανικού τραγουδιού, θα ανακαλύψει πως τα μοτίβα και οι μελωδίες ανήκουν στα καθαρά τραγούδια της προ-βαλτώδους εποχής. Η μουσική απέκτησε στοιχεία τζαζ και σουίνγκ, τα συναισθήματα έγιναν πολύ αισθησιακά και πήραν το ρυπαρό τους δρόμο προς όλο τον κόσμο. Εξ' αιτίας του απόλυτου Εβραϊκού ελέγχου της αγοράς δημοφιλούς τραγουδιού και στις εκδόσεις αλλά και στις θεατρικές εκτελέσεις είναι σχεδόν αδύνατον σε οτιδήποτε δεν είναι Εβραϊκό τραγούδι να εκδοθεί στις Η.Π.Α. ή εάν εκδοθεί, να ακουστεί. Η απόδειξη σε αυτό είναι το γεγονός είναι πως το Γίντις - μονοπώλιο που ελέγχει τις επιχειρήσεις και τα αποκαλούμενα "τραγούδια επιτυχίες" έχουν όλα Εβραϊκά ονόματα.

Η διαβρωτικότητα του Εβραϊκού αυτού μένους προς την καλλιτεχνική μας ακεραιότητα οφείλεται κατά ένα μέρος στο εύσχημον, στην υπερφυσική γοητεία και στην ανατολίτικη διεισδυτικότητα της Εβραϊκής τέχνης, όπως και τη λάμψη, στην βίαιη παράθεση των ακροτήτων του πάθους, τον δριμύ ερωτισμό και την απαισιοδοξία και κατά ένα άλλο μέρος στο γεγονός πως η καταγωγή μας που θα έπρεπε να συγκρουστεί μαζί τους την πλέον εσώτερη και θεμελιώδης ουσία στη φύση μας έχει τυφλωθεί από εκατοντάδες άλλες τάσεις της Εβραϊκής

αφού με πλάγιες πρακτικές εμφανίζει ως δικά του τα έργα άλλων. Ο συγγραφέας μελετητής του Μπρέχτ υποστηρίζει πως αυτή η ψευτο-"μεγαλοφυΐα" εξαντλείτο στο να γράφει μόνο ποιήματα, στίχους και μπαλάντες και ποτέ δεν τελείωσε τα έργα που άρχισε να γράφει (τα οποία τα έγραψαν οι γυναίκες της ζωής του). Ταυτόχρονα όμως ο πονηρός αυτός Εβραίος πλούτιζε κρύβοντας τα κέρδη του σε λογαριασμούς σε ελβετική τράπεζα, ενώ ζούσε πολύ άνετα ως ευνοούμενος του κομμουνιστικού καθεστώτος της Ανατολικής Γερμανίας. Στα 1956, την χρονιά που πέθανε ετοιμαζόταν να αγοράσει ένα σπίτι στην Ελβετία.

εποχής. Τα Αγγλο-Σαξωνικά χαρακτηριστικά και οι Αγγλο-Σαξωνικές μας απόψεις είναι οι ζωτικοί πυρήνες της Αμερικάνικης ιδιοσυγκρασίας. Η Εβραϊκή κυριαρχία στη μουσική μας απειλεί να τα βυθίσει και να τα γελοιοποιήσει σε κάθε τους έκφραση.

TIN-PAN ALLEY
(Η Αλλέα των τενεκέδων και των κατσαρολικών)

Η Αμερική δεν τραγουδά αυτό που της αρέσει αλλά αυτό που οι λογοκλόποι των τραγουδιών κάνουν διάσημο από τις επαναλαμβανόμενες εκτελέσεις μέχρι που του μυαλό του κοινού να αρχίσει να τα τραγουδά στους δρόμους.

Οι λογοκλόποι του θεάτρου, του ραδιοφώνου, του κωμειδυλλίου είναι οι πληρωμένοι πράκτορες των πρακτορείων τραγουδιού. Το χρήμα και όχι η αξία κυριαρχούν στην διαδεδομένη παιδαριώδη μουσική με το στυλ της Εβραϊκής τζαζ και του σουίνγκ. Η μη Εβραϊκή μουσική έχει στιγματιστεί σαν ξεπερασμένη. Ο λαός τρέφεται μέρα με τη μέρα με τους ανόητους υπαινιγμούς που εξέρχονται σαν πλημμυρίδα από την Tin-Pan-Alley, την κυρίαρχη ρυπαρή βιομηχανία της Νέας Υόρκης που είναι γεμάτη από τους "Abies", τους "Izzies" και τους "Moes" που αποτελούν το προσωπικό των διαφόρων ιδρυμάτων. "Tin-Pan Alley" είναι το όνομα που δόθηκε στην περιοχή της 28ης οδού μεταξύ της 6ης Λεωφόρου και της Λεωφόρου Μπρόντγουεϊ όπου ξεκίνησαν οι πρώτοι βιομηχάνοι Γίντις επιχειρήσεων. Πλήθη νεαρών κοριτσιών που πίστευαν ότι μπορούν να τραγουδήσουν και άλλοι που πίστευαν πως μπορούν να γράψουν στίχους τραγουδιών, ήλθαν σ' αυτή τη γειτονιά παραπλανημένοι από τα ανειλικρινή δημοσιεύματα που τους υπόσχονταν πολύ περισσότερα απ' όσα μπορούσαν να εκπληρώσουν αυτοί οι Γίντις προωθητές. Είναι ανώφελο να πούμε πως τα σκάνδαλα διαδέχονταν το ένα το άλλο, όπως πάντα συμβαίνει όταν τα αποκαλούμενα "Τζεντίλε" κορίτσια κατρα-

κυλούν στην αναγκαιότητα και αναζητούν την εύνοια από τον Εβραίο. Ήταν οι μόνιμες τσιριχτές φωνές στα ζωηρά πάρτυ, η συνοδεία των πιάνων και οι φωνές των τρομπονιών που έδωσαν στην περιοχή το όνομα Tin-Pan Alley (Η Αλλέα των τενεκέδων και των κατσαρολικών). Ολόκληρη η Αμερική είναι τώρα μια μεγάλη αλλέα τενεκέδων και κατσαρολικών, η διασκέδαση της, τα νιάτα της, η πολιτική της είναι ένας θορυβώδης ασημαντολόγος Ιουδαϊσμός.

Η διαβολική εξαπάτηση με την οποία δημιουργήθηκε μια πνιγηρή ατμόσφαιρα η οποία διατηρείται σ' όλες τις κοινωνικές τάξεις δεν μπορεί να μείνει απαρατήρητη από οποιονδήποτε. Υπάρχει κάτι σατανικό γύρω από αυτό. Κάτι υπολογισμένο με διαμονική πανουργία.

Η πλημμυρίδα όλο και ογκούται και γίνεται όλο και χειρότερη οδηγώντας στην παρακμή το μη-Εβραϊκό κοινό και αυξάνοντας τις Εβραϊκές περιουσίες.

Οι ιερείς, οι εκπαιδευτικοί, οι αναμορφωτές, οι γονείς, οι πολίτες εκπλήσσονται μπροστά σ'αυτή την χαλαρότητα ανάμεσα στο λαό και διαμαρτύρονται για τα άσχημα αποτελέσματα της. Βλέπουν το κακό προϊόν και επιτίθενται στο προϊόν. Οργίζονται με τους νέους ανθρώπους που ενδίδουν σ' αυτόν τον ερωτισμό και στην υποβολή. Θρηνούν για την σεξουαλική ελευθεριότητα, τα πλημμελήματα και την παιδιαριώδη συμπεριφορά των νέων ανθρώπων. Όλα αυτά όμως έχουν μια πηγή! **Γιατί να μη γίνει επίθεση στην πηγή** όταν ένα έθνος έχει βυθιστεί σε εικόνες, ήχους και ιδέες ενός συγκεκριμένου χαρακτήρα, έχει διαποτιστεί μ' αυτές και μεγαλώσει σ' αυτές με συστηματικό, ελεύθερο και οργανωμένο τρόπο. Το σημείο επίθεσης πρέπει να είναι **η αιτία** και όχι το αποτέλεσμα.

Δυστυχώς όμως το σημείο επίθεσης δεν έχει καθοριστεί εξ αιτίας της έλλειψης γνώσης αλλά κυρίως εξ αιτίας του φόβου.

Είναι ελάχιστα χρήσιμο να κατηγορούμε το λαό. **Ο λαός είναι αυτό που τον κάνουν οι άλλοι.** Δώστε στις επιχειρήσεις οινοπνευματωδών ποτών την πλήρη ελευθερία και θα έχετε

έναν πληθυσμό που πίνει και γλεντά. Ο πληθυσμός θα βυθιστεί στα ναρκωτικά εάν δοθεί η ίδια ελευθερία στον παράνομο όμιλο των ναρκωτικών όπως τώρα δόθηκε στους κατασκευαστές του Γίντις δημοφιλούς τραγουδιού[2]. Με αυτές τις συνθήκες θα ήταν ανόητο να επιτεθούμε στα συμπτώματα. Η κοινή λογική μας πιέζει να εκθέσουμε τις εκμαυλίσεις. Ένα τρομερό ναρκωτικό της ηθικής τάξης και η εφαρμογή των ισχυροτάτων αφροδισιακών συμμετέχουν στην σύγχρονη τρέλα γι' αυτού του είδους τα τραγούδια. Τα θύματα βρίσκονται παντού. Ελάχιστοι όμως από τους εχθρούς αυτού του ηθικού δηλητηρίου βλέπουν τη ματαιότητα να επιπλήττουμε τους νέους ανθρώπους που έχουν εθιστεί.

Η κοινή λογική απαιτεί να καθαρίσουμε όλες τις πηγές αυτής της ασθένειας. Η πηγή βρίσκεται στην Γίντις ομάδα των κατασκευαστών τραγουδιών που ελέγχουν το σύνολο της παραγωγής και που είναι υπεύθυνοι για το σύνολο της υπόθεσης αυτής από την πίεση μέχρι τα κέρδη.

ΟΧΙ ΤΟΣΟ "ΔΗΜΟΦΙΛΕΣ"

Δίπλα στην ηθική κατηγορία ενάντια στο αποκαλούμενο "δημοφιλές" τραγούδι είναι η κατηγορία που δεν είναι **τόσο δημοφιλές**. Δεν υπάρχει ξαφνική και αυθόρμητη δημοτικότητα και το λαϊκό γούστο δεν είναι τόσο οξύνου. Πρόκειται για μια τεχνητή δημοτικότητα από τη διαρκή διαφήμιση. Αποτελεί απλά ένα μηχανικό σφυροκόπημα στα μυαλά του λαού. Τους επιτίθενται από κάθε ταινία και από κάθε σκηνή. Το διαφημίζουν με μεγάλες αφίσες, οι δίσκοι το παίζουν μέρα και νύχτα, οι χορευτικές ορχήστρες το επαναλαμβάνουν, το ραδιόφωνο το εκπέμπει και από την απλή επανάληψη το τραγούδι επι-

2. Μήπως εκεί στοχεύει η νομιμοποίηση των τάχα "μαλακών" ναρκωτικών;

βάλλεται μέχρι που αντικαθιστάται από κάποιο άλλο. Είναι το παλιό παιχνίδι της αλλαγής της μόδας για να τονωθούν οι επιχειρήσεις και να κάνουν τους καταναλωτές να αγοράσουν. Τίποτα δεν διαρκεί στο Γίντις παιχνίδι. **Η μόδα στα ρούχα, στις ταινίες, στα τραγούδια, στα βιβλία, στον τρόπο διασκέδασης, στους τόπους διακοπών, στο χτένισμα, στον τρόπο διατροφής, στα κινήματα της τέχνης και στην πολιτική ακόμη. Υπάρχει πάντα κάτι "καινούριο" που τονώνει τη ροή χρημάτων από τις τσέπες του κοινού στα χρηματοκιβώτια των κατασκευαστών ανόητης μουσικής.**

Δυο δεδομένα για το "δημοφιλές" τραγούδι είναι γνωστά σε όλους. Πρώτον πως για το μεγαλύτερο μέρος του αποτελεί το πλέον δραστικό τμήμα του ηθικού μιάσματος στη χώρα και αν δεν είναι το πιο δραστικό τότε πηγαίνει χέρι με χέρι με τις "ταινίες" και δεύτερον πως η βιομηχανία του "δημοφιλούς" τραγουδιού είναι μια **αποκλειστικά Εβραϊκή βιομηχανία.**

Υπάρχει εργασία εδώ για την αντιδυσφημιστική ένωση. Η ένωση αυτή γνωρίζει καλά πως να σταυρώσει οποιονδήποτε διασύρει τους Εβραίους! Από τους σημαντικούς εκδότες των μεγάλων κέντρων μέχρι τους ασήμαντους εκδότες των επαρχιακών κέντρων. Η αντιδυσφημιστική ένωση γίνεται αισθητή. Υπάρχει πολλή δουλειά γι' αυτήν που αφορά τις ταινίες, το θέατρο και τη βιομηχανία δημοφιλών τραγουδιών. Γιατί δεν επιτίθεται η ένωση σ' αυτούς τους Εβραίους που έχουν αποσυνθέσει τον κινηματογράφο και εξαχρειώσει τον λαό με τις "τέχνες", τα αθλήματα και τις διασκεδάσεις; Σ' αυτούς που ντρόπιασαν το όνομα της φυλής τους; Γιατί όχι; Η απάντηση βρίσκεται στο ότι μόνο οι μη-Εβραίοι θα πρέπει να ελέγχονται και οι Εβραίοι να αφήνονται ελεύθεροι. Οι ευγενείς Τζεντίλε πρέπει να σκύβουν και οι Εβραίοι όχι; Ο Αμερικάνικος Εβραϊσμός φοβάται απεγνωσμένα μια απλή έρευνα ή αναμόρφωση. Φοβούνται πόσο μακριά μπορεί να διαδοθεί μια κίνηση επανόρθωσης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11

ΑΛΚΟΟΛ, ΤΥΧΕΡΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ, ΒΙΤΣΙΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΘΟΡΑ

"Για να τους αποτρέψουμε από την πραγματική μελέτη από κάθε τι που δεν αφορά τον εαυτό τους, θα οδηγήσουμε την προσοχή τους στις διασκεδάσεις, τα παιχνίδια, τις γιορτές, τις απολαύσεις και τα παλάτια των πλουσίων. Αυτού του είδους τα ενδιαφέροντα θα τους κάνουν να αποτραβήξουν τις σκέψεις τους από τα φλέγοντα ζητήματα με τα οποία πρέπει εμείς να είμαστε υποχρεωμένοι να παλεύουμε. Έτσι χάνοντας λίγο-λίγο την συνήθεια της ανεξάρτητης σκέψης, οι λαοί θα αισθανθούν δεμένοι μαζί μας διότι μόνο εμείς προσφέρουμε νέες οδούς στην σκέψη –φυσικά μέσω ανθρώπων τους οποίους δεν θεωρούν με κανένα τρόπο πως συνδέονται μαζί μας.

—Το Δέκατο Τρίτο Πρωτόκολλο

Ο Εβραίος είναι ένα παγκόσμιο αίνιγμα. Ελάχιστος αριθμητικά, παρ' όλα αυτά όμως ελέγχει την παγκόσμια οικονομία. Διεσπαρμένος στο εξωτερικό, χωρίς χώρα ή επίσημη κυβέρνηση, παρουσιάζει όμως μια φυλετική ενότητα και συνέχεια την οποία δεν έχει πετύχει κανένα άλλο έθνος. Για κάποιους αιώνες, ζούσε υπό δυσμενείς συνθήκες σε όλες σχεδόν τις χώρες. Κατάφερε ωστόσο να γίνει η εξουσία πίσω από πολλούς θρόνους.

Η άλλη περιγραφή η οποία περιλαμβάνει ένα μεγάλο ποσοστό Εβραίων απ' ότι τα άλλα μέλη οποιασδήποτε φυλής είναι αυτή: βρίσκεται στα πράγματα. Από την πώληση μεταχειρισμένων ρούχων έως τον έλεγχο του διεθνούς εμπορίου και των χρηματοδοτήσεων ο Εβραίος έχει το χάρισμα για επιχειρήσεις. Περισσότερο από κάθε άλλη φυλή παρουσιάζει μια αποφασιστική απέχθεια στη βιομηχανική απασχόληση, κάτι που εξισορροπεί με την προσαρμοστικότητα στο εμπόριο.

Ο μικρός Τζεντίλε είναι προετοιμασμένος να εργαστεί απασχολούμενος σε παραγωγικά ή τεχνικά τμήματα. Ο μικρός όμως Εβραίος προτιμά να ξεκινήσει σαν πωλητής, υπάλληλος, ή οτιδήποτε σχετίζεται με την εμπορική πλευρά μιας επιχείρησης.

Στην Αμερική μόνο οι περισσότερες από τις μεγάλες επιχειρήσεις, τα μονοπώλια, οι τράπεζες, οι φυσικές πηγές και τα κύρια αγροτικά προϊόντα κυρίως ο καπνός, το βαμβάκι και η ζάχαρη βρίσκονται υπό τον έλεγχο των Εβραίων χρηματοδοτών ή των πρακτόρων τους. Οι Εβραίοι δημοσιογράφοι βρίσκονται σε μεγάλες και ισχυρές ομάδες εδώ. Μεγάλα ονόματα εμπορικών καταστημάτων κρατούνται από Εβραϊκές εταιρίες και τα περισσότερα από αυτά λειτουργούν κάτω από Τζεντίλε ονόματα.

Οι Εβραίοι είναι οι περισσότεροι κάτοχοι ακινήτων σ' ολόκληρο τη χώρα. Είναι ασυναγώνιστοι στον κόσμο της διασκέδασης. Ελέγχουν απόλυτα την κυκλοφορία εκδόσεων σ' ολόκληρη τη χώρα. Ισχυρότεροι από οποιαδήποτε άλλη φυλή, δέχονται καθημερινά την ευνοϊκή δημοσιότητα, κάτι που θα ήταν αδύνατον εάν δεν είχαν τη δυνατότητα να τη δημιουργήσουν και να την διανείμουν οι ίδιοι.

Ο Βέρνερ Σόυμπαρτ, ένας φιλο-Εβραίος συγγραφέας στο έργο του "Οι Εβραίοι και ο Σύγχρονος Καπιταλισμός" λέει:

"Εάν οι συνθήκες στην Αμερική συνεχίσουν να αναπτύσσονται πάνω στις ίδιες κατευθύνσεις όπως και την τελευταία γενιά, εάν οι στατιστικοί αριθμοί για τη μετανάστευση και τα ποσοστά των γεννήσεων σε όλες τις εθνικότητες παραμείνουν, τα ίδια, η φαντασία μας θα παρουσιάσει τις Η.Π.Α. σε 50 ή 100 χρόνια από σήμερα, σαν μια χώρα που κατοικείται μόνο από Σλάβους, Νέγρους και Εβραίους, όπου ο Εβραίος φυσικά θα κατέχει τη θέση του οικονομικού ηγέτη".

Ο Εβραίος είναι ο μόνος γνήσιος διεθνής καπιταλιστής αλλά κατά κανόνα προτιμά να μην διαλαλεί το γεγονός αυτό. Το σημαντικό στοιχείο που συνοδεύει τον Εβραίο στην παγκόσμια κυριαρχία του συνοδεύεται από τη συγκριτικά αριθμητική του κατωτερότητα.

ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΝΟΜΟΥ ΕΜΠΟΡΙΟΥ ΠΟΤΩΝ

Ο ισχυρισμός που έγινε για τους Εβραίους πως είναι μια ξεμέθυστη φυλή, μπορεί να είναι αλήθεια. Το γεγονός όμως αυτό δεν έχει επισκιάσει δυο παράγοντες που τους αφορούν. Πως ως συνήθως αποτελούν τους εμπόρους ποτών, των χωρών στις οποίες ζουν σε μεγάλους αριθμούς και πως στις Η.Π.Α. ήταν η μόνη φυλή που εξαιρείτο από τις επιχειρήσεις του νόμου της ποτοαπαγόρευσης. Γενικά οι Εβραίοι είναι με την πλευρά του αλκοόλ και πάντα ήταν. Αποτελούν τους σταθερότερους πότες.

Να γιατί ήταν ικανοί να εξασφαλίσουν την εξαίρεση από τους νόμους της ποτοαπαγόρευσης. Οι θρησκευτικές τους τελετουργίες απαιτούν από αυτούς να πίνουν μια ποσότητα την οποία ο νόμος θεωρεί ίση με 10 γαλόνια το χρόνο. Έτσι ο νόμος της ποτοαπαγόρευσης των Η.Π.Α. –ο οποίος ήταν μέρος του συντάγματος των Η.Π.Α.– ήταν νομικά αναποτελεσματικός στην ποσότητα των 10 γαλονιών για έναν Εβραίο. Φυλετικό προνόμιο; Όχι. Οι Εβραίοι δεν απέκτησαν το χαρακτηριστικό τότε, την περίοδο δηλαδή της ευνοϊκής εποχής της ποτοαπαγόρευσης. Γνωρίζουν πως ήταν εύκολο να πάρουν 100 γαλόνια με την υπεκφυγή αυτών των 10 γαλονιών. Στην πραγματικότητα εκατομμύρια γαλονιών παράνομου αλκοόλ πέρασε μέσα από αυτή την υπεκφυγή των 10 γαλονιών.

Αποτέλεσε έκπληξη για τον Αμερικανικό λαό το γεγονός πως οι παγκόσμιες επιχειρήσεις οινοπνευματωδών ποτών βρισκόταν στα χέρια των Εβραίων. Οι επιχειρήσεις αλκοόλ στις Η.Π.Α. ήταν σχεδόν αποκλειστικά στα χέρια των Εβραίων για 25 χρόνια πριν την ποτοαπαγόρευση. Κατά την περίοδο της απαγόρευσης το εμπόριο του αλκοόλ οδηγούσε σε όλο και περισσότερες απαγορευτικές τάσεις!

Στον τόμο "Ο Κατακτητής Εβραίος" που εκδόθηκε από την Εταιρία FUNK & WAGNALLS στα 1916, ο Τζον Φόστερ Φρέϊζερ, γράφει:

"Οι Εβραίοι είναι ειδικοί στο εμπόριο του ουΐσκυ στις Η.Π.Α.. Το 80% των μελών της Εθνικής Εταιρίας Εμπόρων Αλκοολούχων Ποτών, είναι Εβραίοι. Έχει αποδειχθεί πως το 60% των επιχειρήσεων απόσταξης και εμπορίου ουΐσκυ βρίσκεται στα χέρια των Εβραίων. Σαν μεσάζοντες, ελέγχουν το κρασί της Καλιφόρνια. Οι Εβραίοι επισκέπτονται τις καπνοπαραγωγικές πολιτείες και αγοράζουν σχεδόν το σύνολο του καπνού έτσι ώστε οι μεγάλες εταιρίες καπνού, να πρέπει να αγοράζουν τις πρώτες ύλες από αυτούς. Οι Εβραίοι έχουν εδραιωθεί στο εμπόριο τσιγάρων".

Αυτό ήταν επίσης αλήθεια στην Ευρώπη και κυρίως στη Ρωσία, τη Ρουμανία και την Πολωνία. Η Εβραϊκή Εγκυκλοπαίδεια αναφέρει:

"Η εγκαθίδρυση του κυβερνητικού μονοπωλίου αλκοόλ, (στη Ρωσία στα 1896) αποστέρησε από χιλιάδες Εβραϊκές οικογένειες τους πόροους για να ζήσουν".

Έλεγχαν το εμπόριο αλκοόλ και τις επιχειρήσεις βότκας που υπέσκαψαν τη Ρωσία. Στη Ρουμανία το σύνολο του "Εβραϊκού Ζητήματος" ήταν ένα ζήτημα που αφορούσε το αλκοόλ. Στην Πολωνία συνέβαινε το ίδιο. Στις Η.Π.Α. το ουΐσκυ έγινε Εβραϊκό στο 19ο αιώνα.

ΠΩΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥΣΕ ΤΟ ΕΒΡΑΪΚΟ ΜΟΝΟΠΩΛΙΟ ΑΛΚΟΟΛ

Το αλκοόλ από τους σπόρους μπορεί να παραχθεί σ'οποιοδήποτε κλίμα και με πολλές μεθόδους. Το αλκοόλ μπορεί να κατασκευαστεί σ' οποιοδήποτε κρυφό δωμάτιο ή σοφίτα σε πολύ μικρό χρονικό διάστημα. Το μόνο που απαιτείται είναι λίγη προσοχή. Μια ανάμιξη ναρκωτικών, οινοπνεύματος χρωματισμένη και παράνομα αποκαλούμενη ουΐσκυ που σερβίρεται μπροστά στο μπαρ, είναι ένα έγκλημα ενάντια στην απόσταξη, το ανθρώπινο νευρικό σύστημα και την κοινωνία. Από το 1904, ο Δρ. Γουΐλεϋ, αρχηγός τότε του Γραφείου Χημείας των Η.Π.Α. είχε πολλά να πει γι' αυτό. Λίγοι του έδωσαν προσοχή τότε, διότι δεν παρατήρησε πως το κακό στο οποίο επιτίθετο υποθάλπτετο από μια συγκεκριμένη τάξη ανθρώπων, που στόχευε στο κέρδος και που κόστιζε στην Αμερικάνικη βιομηχανία όπως και στις αμέτρητες χιλιάδες Αμερικανών πολιτών.

Το κοινό υπέθεσε πως ο Δρ. Γουΐλεϋ αναφερόταν σε τεχνικά θέματα τα οποία ενδιέφεραν μόνο τους Αμερικανούς που ασχολούνται με την απόσταξη. Θα έπρεπε να ενδιαφερθούν οι περισσότεροι Αμερικανοί πολίτες εάν κάποιος είχε το κουράγιο να εκθέσει τη μεγάλη Εβραϊκή συνωμοσία ουΐσκυ.

ΠΑΛΑΙΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΠΟΥ ΑΓΟΡΑΣΤΗΚΑΝ

Ο Εβραϊκός χαρακτήρας των επιχείρησεων ουΐσκυ που

χρονολογείται από τον Εμφύλιο Πόλεμο ακόμη, μπορεί να κατανοηθεί από το απλό γεγονός πως οι περισσότερες από τις πιο γνωστές μάρκες, έχουν περιέλθει υπό Εβραϊκό έλεγχο σε διαφορετικές ημερομηνίες. Αποτελεί έναν κατάλογο που θα έπρεπε να μας κάνει να ανησυχήσουμε. Οποιοσδήποτε πολίτης σ' οποιαδήποτε πόλη, οποιουδήποτε μεγέθους, δεν θα δυσκολευτεί να επιβεβαιώσει την άποψη πως οι περισσότεροι αποστάκτες χονδρέμποροι και έμποροι λιανικής στο χώρο του ουΐσκυ στην πόλη του, ήταν και συνεχίζουν να είναι Εβραίοι. Αυτό που είναι σημαντικό δεν είναι το γεγονός πως οι επιχειρήσεις ελέγχονται από Εβραίους αλλά το γεγονός πως απλώθηκε σε όλη την Αμερική ο μηχανισμός ενός τρομερού συστήματος το οποίο, ενώ είχε σαν στόχο να καταστρέψει τις επιχειρήσεις αλκοόλ, κατέστρεψε επίσης εκατοντάδες χιλιάδων πολιτών που εμπιστεύθηκαν αυτό το "αγνό" και "ανόθευτο" προϊόν. Φυσικά το προϊόν ήταν "αγνό" και "ανόθευτο". Έτσι είναι το φανικό οξύ που δεν είναι όμως ουΐσκυ.

Η ποτοαπαγόρευση ήλθε να εξαφανίσει τα σαλούν, δεν αποστέρησε όμως τον Εβραίο αναμείκτη χημικών ουσιών από τα κέρδη του. Η απαγόρευση σταμάτησε, τα κέρδη όμως από τα οινοπνευματώδη, παρέμειναν.

ΤΟ ΤΖΙΝ ΤΩΝ ΝΕΓΡΩΝ

Στην εφημερίδα "Collier' s Weekly" κατά τη χρονιά του 1908 γράφτηκαν ακλόνητες αλήθειες, οι οποίες σήμερα αποτελούν αποδείξεις για το τι συνέβαινε. Η "Collier' s Weekly" ήταν η πρώτη εφημερίδα στη χώρα που τύπωσε τα ονόματα των Εβραίων που είχαν σχέση με την διαφθορά του αλκοόλ στις Η.Π.Α. Αυτό συνέβη πολλά χρόνια πριν. Υπήρξε μια δριμύτατη επίθεση γι' αυτό που ονομάστηκε "Nigger gin", ένα ιδιαίτερα ευτελές ποτό το οποίο δημιουργήθηκε για να χτυπήσει τους Νέγρους με τον πιο αισχρό τρόπο. Ο συγγραφέας Γουίλ Ίρβιν

μιλησε για το τζιν αυτό ως εξής:

"Ο βασιλιάς της αδικίας στο εκφυλισμένο εμπόριο αλκοόλ, αυτών των Ηνωμένων Πολιτειών".

Ο συγγραφέας αυτός και η εφημερίδα ξεκίνησαν μια νέα μόδα δίνοντας στη δημοσιότητα όχι μόνο τα ονόματα από τις μάρκες των οινοπνευματωδών ποτών αλλά και τα ονόματα των ανθρώπων που τα παρήγαγαν -όλοι τους ήταν Εβραίοι. Ο κατασκευαστής μιας μάρκας τζιν για Νέγρους, ο οποίος παρακίνησε κάποιους νέγρους στο έγκλημα αυτό, ήταν κάποιος Λη Λεβή. Ο κύριος Ίρβιν έδωσε με λεπτομέρειες κάποιες από τις εμπειρίες του στην έρευνα του για την πώληση τζιν από έναν αριθμο εταιριών που όλες είχαν Εβραϊκά ονόματα. Το τζιν τους ήταν φθηνό, οι ετικέτες τους είχαν ασελγείς υπαινιγμούς όπου ήταν σχεδιασμένες ανήθικες εικόνες λευκών γυναικών. "Δεν τα είδα ποτέ σε κανένα σαλούν από τα οποία συχνάζει ο Νέγρος" έγραψε. Οι ευρέως πωλούμενες Εβραϊκές μάρκες από ολέθριο τζιν και άλλα ποτά που κατασκευάζονταν και πωλούντο κάτω από Εβραϊκά ονόματα, οδήγησε τις εφημερίδες και την αστυνομία να κάνουν έρευνες για τη συγκεκριμένη αυτή παρανομία, ανάμεσα στους Νέγρους. Αυτό που αναφέρεται στο ζήτημα των Νέγρων, το "Nigger gin" το προϊόν των δηλητηριωδών ποτών των Εβραϊκών βιομηχανιών, αποτελούσε το πιο προκλητικό στοιχείο. Η ημερομηνία της εμφάνισης αυτού του τζιν στην αγορά των Η.Π.Α. είναι η περίοδος κατά την οποία έχουμε εκρήξεις ταραχών των Νέγρων με συνέπεια τα λιντζαρίσματα να γίνονται σοβαρά. Οι περιοχές που πωλείτο αυτό το τζιν είναι σ' αυτές που κυριαρχούσαν οι ταραχές.

ΜΙΑ ΛΟΓΙΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Η παλαιά Εβραϊκή πολιτική του Διαίρει-Κατέκτα-Κατέστρεφε μας λέει την ιστορία του εμπορίου οινοπνευματωδών ποτών. Η Εβραϊκή επιρροή που διαιρέθηκε ανάμεσα στην απόσταξη και τη χημική σύνθεση οδήγησε έξω από τις επιχειρήσεις την απόσταξη και στο τέλος κατέστρεψε το εμπόριο σαν νομική οντότητα και άνοιξε το δρόμο για το μαζικά οργανωμένο εμπόριο παράνομων ποτών, τους γκάνγκστερς και την έλλειψη νόμων, η οποία δημιούργησε το σημερινό τρομερό κόσμο.

Είναι εξαιρετικά απλό, τόσο απλό που το έχουμε παραβλέψει. "Διαίρει και βασίλευε" είναι η συνταγή που συνέλαβαν οι Εβραίοι ηγέτες όπως αναφέρεται στα Πρωτόκολλα. Το κοινό εξαπατάται μονίμως από μια περίπλοκη επιφάνεια. Όταν ανακαλυφθεί το μολυσμένο κουνούπι, ο κίτρινος πυρετός δεν είναι πια μυστήριο. Αυτό που μας κάνει να υποκύψουμε στην απόλυτη Ιουδαιοποίηση, όπως την έχουν συλλάβει οι Εβραίοι ηγέτες ίσως να είναι αυτό που πρέπει να αγωνιστούμε εναντίον του. Η δικαιολογία της καταστροφής του μπορεί να βρίσκεται στην πιθανότητα της Ιουδαιοποίησης του.

Η διατήρηση της **ιδέας του ποτού** στα μυαλά των ανθρώπων οφείλεται στην Εβραϊκή προπαγάνδα. Δεν υπάρχει διάλογος στη σκηνή ή την οθόνη που δεν συνοδεύεται από τα ανάλογα ποτά. Η ιδέα της κατάχρησης του ποτού, θα διατηρείται από την Εβραϊκή σκηνή, την Εβραϊκή τζαζ και τα Εβραϊκά κόμικς, έως ότου κάποιος να οδηγηθεί με την κατηγορία της προδοσίας στο απόσπασμα.

ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΣΤΟΙΧΗΜΑΤΩΝ ΔΙΑΦΘΕΙΡΟΥΝ ΤΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΑΘΛΗΜΑΤΑ

Υπάρχουν κάποιοι στις Η.Π.Α. που λένε πως το μπέιζμπωλ δέχθηκε το θανατηφόρο πλήγμα του και βγαίνει από τον κατάλογο των σεβαστών αθλημάτων. Υπάρχουν άλλοι που λένε πως το Αμερικάνικο μπέιζμπωλ μπορεί να σωθεί εάν καταργηθεί η Εβραϊκή επιρροή η οποία μας οδήγησε σε μία ανήθικη περίοδο γεμάτη ντροπή.

Το εάν το μπέϊζμπωλ σαν σπορ πρώτης τάξεως θα επιβιώσει μόνο σαν μια φθηνή διασκέδαση ή το εάν έχει πραγματική αξία για να ανορθωθεί από την πτώση του και να αντιμετωπίσει τον κίνδυνο που το απειλεί, αποτελεί ένα θέμα για το οποίο οι γνώμες διίστανται. Υπάρχει όμως μετά βεβαιότητος ο μεγαλύτερος κίνδυνος ο οποίος απειλεί το μπέϊζμπωλ και σχετίζεται με τον Εβραϊκό του χαρακτήρα. Το μπέϊζμπωλ είναι ένα ασήμαντο θέμα εάν συγκριθεί με κάποιο από τα δεδομένα που περιμένουν να δημοσιευθούν ώστε να γίνει γνωστή η λειτουργία της Εβραϊκής ιδέας στο μπέϊζμπωλ όπως και σε οποιοδήποτε άλλο τομέα. Η διαδικασία είναι η ίδια άσχετα εάν πρόκειται για πόλεμο ή πολιτική, για χρηματοοικονομία ή για σπορ.

Για να ξεκινήσουμε θα πούμε πως οι Εβραίοι δεν είναι άνθρωποι των αθλημάτων. Αυτό δεν το λέμε για να παραπονεθούμε εναντίον τους αλλά μόνο για λόγους ανάλυσης. Μπορεί να είναι ελλάτωμα στο χαρακτήρα τους μπορεί και όχι. Παρ' όλα αυτά είναι ένα δεδομένο που κάνει τους Εβραίους να ξεχωρίζουν. Για το αν αυτό οφείλεται σε μια φυσική τους απάθεια, σε μια απροθυμία για την απαραίτητη σωματική άσκηση ή τον τρόπο που σκέπτονται, ας αποφασίσουν οι άλλοι. Ο Εβραίος δεν είναι αθλητής του ανοιχτού γηπέδου. Εάν μαθαίνει να παίζει γκολφ είναι γιατί το κοινωνικό του επίπεδο το απαιτεί και όχι διότι του αρέσει. Εάν συμμετέχει στα κολλεγιακά αθλήματα, όπως κάνουν κάποιοι νεώτεροι Εβραίοι, είναι γιατί έχει δοθεί τόση προσοχή στο ότι παραμελούν τα σπορ και έτσι η νέα γενιά πιστεύει πως είναι απαραίτητο να βγάλει από πάνω της αυτό το στίγμα.

Παρ' όλα αυτά όμως η μη συμμετοχή του στα Αμερικάνικα σπορ αποτελεί την παρουσία ενός ειδικού τύπου Εβραίου που δεν συμμετέχει αλλά εκμεταλλεύεται και διαφθείρει. Αυτό επιβεβαιώνεται όσον αφορά το μπέϊζμπωλ και έτσι δικαιολογούνται οι όροι "εκμεταλλευτής" και "διαφθορέας". Το ίδιο εύκολο θα ήταν όμως να βγάλουμε ανάλογα συμπεράσματα όσον αφορά τα αθλήματα της πάλης, της ιπποδρομίας και της πυγμαχίας. Η πάλη είναι τόσο απόλυτα ελεγχόμενη από τους Εβραίους ώστε έχει γίνει σχεδόν ένα παράνομο άθλημα. Η ιστορία της πάλης δεν είναι μόνο η ιστορία της ανηθικοποίησης του αθλήματος, αλλά επίσης και μια ιστορία απόλυτης εξαθλίωσης του κοινού. Το ίδιο συμβαίνει και με τις ιπποδρομίες. Η όλη ατμόσφαιρα του αθλήματος είναι ανέντιμη. Τα άλογα παραμένουν τα μόνα καλά τρεφόμενα δημιουργήματα που συνδέονται με το άθλημα αυτό.

Γιατί όμως θα έπρεπε η τέχνη της εκτροφής, της εκπαίδευσης και του ελέγχου καλών αλόγων να είναι εξευτελιστική; Μόνο γιατί μια συγκεκριμένη ομάδα ανθρώπων βλέπει σ'αυτό μια ευκαιρία να παίξει με την αδυναμία των ανθρώπων με σκοπό το κέρδος.

Αυτό εξηγεί την παρουσία του Εβραίου στα σύγχρονα αθλήματα και εξηγεί επίσης γιατί η Εβραϊκή ιδέα αντί να προστατεύει τα αθλήματα, τα διαφθείρει. Ο Εβραίος βλέπει χρήματα όπου ο αθλητής βλέπει διασκέδαση και επιδεξιότητες. Ο Εβραίος κεφαλοποιεί την αντιπαλότητα και εμπορικοποιεί τον ζήλο του ανταγωνισμού. Θα φαινόταν πως είναι καιρός ο οργανωμένος Εβραϊσμός να ελέγξει ή να καταγγείλει τους Εβραίους αυτούς που έχουν διαφθείρει και σχεδόν καταστρέψει τα περισσότερα ανδρικά δημόσια αθλήματα.

Αξίζει να σημειώσουμε πως στο Σικάγο, όπου η Εβραϊκή αντι-δυσφημιστική ένωση έχει το αρχηγείο της, δεν ακούστηκε κανένας λόγος αποδοκιμασίας από Εβραίους σε Εβραίους εγκληματίες για τις παράνομες δραστηριότητες τους. Ούτε μια λέξη. Την ίδια στιγμή όμως η πίεση της αντι-δυσφημηστικής ένωσης στόχευε στο σύνολο του Αμερικάνικου τύπου ώστε να αποτρέψει τις δημόσιες αποκαλύψεις για το ότι το **σύνολο του σκανδάλου στο μπέϊζμπωλ ήταν Εβραϊκό έργο από την αρχή μέχρι το τέλος**. Αποδείχθηκε επανειλημένα στα Αμερικάνικα δικαστήρια πως Εβραίοι χρηματοδοτούσαν παίκτες, αγόραζαν σωματεία και εξαπατούσαν το κοινό. Κατά τη διάρκεια των ερευνών που αφορούν σκάνδαλα στα αθλήματα, τα ονόματα

των Εβραίων είναι πολυάριθμα.

Εάν οι "οπαδοί" επιθυμούν να γνωρίσουν πιο είναι το πρόβλημα με το Αμερικάνικο μπέϊζμπωλ, θα τους το δώσουμε σε τρεις λέξεις –παρά πολλοί Εβραίοι–. Οι Τζεντίλε που χρησιμοποιούνται για μετωπικές εργασίες, ίσως να συνεχίσουν την φιλο-Εβραϊκή προπαγάνδα σαν τους παπαγάλους. Το γεγονός όμως είναι πως ένα άθλημα είναι καθαρό μέχρι ν' αρχίσει να ελκύει Εβραίους επενδυτές και εκμεταλλευτές και τότε γίνεται κακό. Τα δυο αυτά δεδομένα έχουν εμφανιστεί σε ζεύγη πάρα πολύ συχνά στην Αμερική και κάτω από παρόμοιες συνθήκες για να αμφιβάλλουμε για τη σχέση τους. Δεν υπάρχουν αποκλίσεις στην Εβραϊκή διαφθορά των Αμερικάνικων αθλημάτων. Κυρίως το μπέϊζμπωλ, τις ιπποδρομίες, την πυγμαχία και την πάλη. Στην δημιουργία των αποτελεσμάτων, στην εξαπάτηση των στοιχηματούντων, στην παρουσίαση της εξαπάτησης. Έχουν αποκαλυφθεί όλες οι σχέσεις μεταξύ των Εβραίων επενδυτών και των αργυρώνητων αθλητών.

Πρέπει να δώσουμε έμφαση στο γεγονός πως η Εβραϊκή κατάχρηση είναι **πανεθνική**. Αυτό έχει αποδειχθεί από την κυβερνητική έρευνα των Η.Π.Α. για το εμπόριο λευκής σαρκός, τις επιχειρήσεις παρανόμων ποτών, τα στοιχήματα στις ιπποδρομίες και το μπέϊζμπωλ –σ' όλα αυτά υπάρχει ένα εθνικό δίκτυο για να "συλλαμβάνονται" τα κορόϊδα. Δεν υπάρχει τίποτε αφύσικο σ' αυτήν την Εβραϊκή δραστηριότητα. Όλα αποτελούν τμήμα μιας εθνικής ομάδας. Αποτελούν τμήμα ενός εθνικού οργανισμού που οργανώθηκε και πραγματοποιήθηκε, με στόχο να χωρίσει τους ανόητους Τζεντίλε από τα χρήματα τους.

Εάν δεν υπήρχαν ανόητοι Τζεντίλε ή εάν ο "ανόητος Τζεντίλε" έβλεπε τους ανθρώπους αυτούς πίσω από τον πανεθνικό ιστό της αράχνης, οι εκμεταλλευτές γραφείων στοιχημάτων και οι Εβραίοι εκμεταλλευτές των σπορ, θα βρισκόταν σε μια άλλου είδους εργασία. Ίσως με λιγότερα χρήματα για να επιδεικνύονται μπροστά στους τίμιους ανθρώπους.

Πολλά χρόνια πριν την έκρηξη αυτού του σκανδάλου ο Εβραίος συνωστιζόταν σε όλα τα επικερδή αθλήματα. Συνεχίζει να έχει τον έλεγχο τους μόνο όμως της εμπορικής τους πλευράς και σπάνια συμπαθεί τα αθλήματα σαν ένας αληθινός αθλητής. Οι Εβραίοι δεν είναι ούτε πραγματικοί τζογαδόροι, ούτε αληθινοί αθλητές για να συμμετάσχουν στο τζόγο. Είναι οι άνθρωποι που βασίζονται στα σίγουρα πράγματα. Οι ανόητοι Τζεντίλε που πέφτουν στις παγίδες τους είναι αυτοί που τους παρέχουν τα χρήματα. Ακόμη και στον τομέα των χρημάτων ο Εβραίος δεν συμπεριφέρεται σαν αθλητής –είναι ένας γκάνγκστερ που δημιουργεί μια συμμορία με τους ομοίους του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 12

ΤΟ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟΤΕΡΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

"Έχουμε στην υπηρεσία μας ανθρώπους που πιστεύουν σε όλες τις αρχές, σε όλες τις ιδεολογίες: Οπαδούς της παλινόρθωσης της Μοναρχίας, δημαγωγούς, σοσιαλιστές, κομμουνιστές, αναρχικούς, μηδενιστές και κάθε είδους ανθρώπους, που κινούνται από τέτοιες ουτοπίες. Όλα τα κράτη αγωνίζονται μάταια να βρουν λίγη ησυχία και ειρήνη. Εμείς όμως δεν πρόκειται να τους δώσουμε αυτά τα πολύτιμα αγαθά εάν πρώτα δεν αναγνωρίσουν την απόλυτη υπερκυβέρνηση μας".

–Το Ένατο Πρωτόκολλο

"Από τη στιγμή βάλαμε στον οργανισμό των κρατών το δηλητήριο του φιλελευθερισμού, ολόκληρη η πολιτική τους δομή υφίσταται συνεχώς μεταβολές".

–Δέκατο Πρωτόκολλο

Οποιοσδήποτε προσπαθήσει να συζητήσει το Εβραϊκό Ζήτημα στις Η.Π.Α. ή οπουδήποτε αλλού πρέπει να είναι πλήρως προετοιμασμένος να θεωρηθεί ως "αντι-Σημίτης" ή "βασανιστής Εβραίων", και δεν πρέπει βέβαια να περιμένει βοήθεια από τους πολιτικούς, το λαό ή τον τύπο. Ο λαός που είναι πληροφορημένος γύρω από το θέμα προτιμά να περιμένει να δει πως θα πάνε τα πράγματα. Υπάρχει ένα αόριστο αίσθημα πως το να χρησιμοποιήσει κανείς τη λέξη "Εβραίος" ανοιχτά ή να την παρουσιάσει τυπωμένη δεν είναι κατά κάποιο τρόπο σωστό. Ευγενείς όροι όπως "Ιουδαίος" και "Σημίτης" (που και τα δυο η κριτική τα θεωρεί ανακριβή) έχουν χρησιμοποιηθεί δειλά και ο κόσμος ακολουθεί το δρόμο του πολύ προσεκτικά, σαν το θέμα αυτό να ήταν απαγορευμένο, μέχρι που κάποιος θαρραλέος διανοούμενος έρχεται με τη λέξη Εβραίος και τότε ο εξαναγκασμός ανακουφίζεται και ο αέρας καθαρίζει.

Η λέξη "Εβραίος" δεν είναι επίθετο. Είναι ένα αρχαίο όνομα που έχει έννοια σε κάθε περίοδο της ανθρώπινης ιστορίας παρελθούσα, παρούσα και μέλλουσα.

Η κύρια δυσκολία να γράψει κανείς για το Εβραϊκό Ζήτημα είναι η προκατάληψη τόσο των Εβραίων όσο και των μη-Εβραίων όσον αφορά το όλο θέμα. Πιθανόν να μην υπάρχουν εφημερίδες στην Αμερική και με βεβαιότητα και πιθανόν ούτε τα διαφημιστικά μέσα που ονομάζονται περιοδικά να μην τολμούν ούτε ακόμη και να εκθέσουν το γεγονός πως υπάρχει ένα τέτοιο ζήτημα. Ο τύπος γενικά είναι ανοιχτός στους εκδότες που ευνοούν οτιδήποτε Εβραϊκό, ενώ ο Εβραϊκός τύπος που είναι πολυπληθής στις Η.Π.Α. προσέχει πάρα πολύ το συγκεκριμένο θέμα.

Η ιδέα φαίνεται να είναι κληρονομικά διαμορφωμένη στον Εβραίο θέλοντας οποιαδήποτε συζήτηση για το Εβραϊκό Ζήτημα να οργανώνεται και να εμπνέεται από μίσος για τους Εβραίους. Η ιδέα αυτή φαίνεται να είναι διαμορφωμένη και στο μυαλό των Τζεντίλε εξαιτίας της προπαγάνδας. Πως δηλαδή κάθε γραπτό που δεν είναι γεμάτο από γλυκύτητα προς οτιδήποτε Εβραϊκό, είναι γεμάτο από προκαταλήψεις και μίσος.

΄Αρα είναι "γεμάτο από ψέμματα, ύβρεις, υπαινιγμούς και αποτελεί μια υποκίνηση σε σφαγή". Οι όροι αυτοί μπορούν να βρεθούν σε σύγχρονα Εβραϊκά έντυπα.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ "ΑΝΤΙ-ΣΗΜΙΤΙΣΜΟΣ";

Αντισημιτισμός είναι ένας όρος πολύ χαλαρά καθορισμένος. Εάν συνεχίζετε να χρησιμοποιείτε αδιάκριτα σε όλους όσους προσπαθούν να συζητήσουν τα Εβραϊκά χαρακτηριστικά όπως και την Εβραϊκή παγκόσμια εξουσία, τότε μπορούμε να πούμε πως αποτελεί μια έκφραση τιμής και σεβασμού. Θα ήταν ίσως πολύ χρήσιμο να καθορίσουμε τι δεν είναι ο αντι-σημιτισμός.

1. Δεν αποτελεί αναγνώριση του Εβραϊκού Ζητήματος. Εάν ήταν τότε η μεγάλη μάζα του Αμερικάνικου λαού είναι προορισμένη να γίνη αντι-Σημίτης αφού αρχίζουν να αναγνωρίζουν την ύπαρξη του Εβραϊκού Ζητήματος και αυτό θα αυξάνει σε αριθμό όσο το Ζήτημα θα τους πιέζει από τις διάφορες πρακτικές πλευρές της ζωής τους. Το Ζήτημα βρίσκεται εδώ. ΄Ισως αποτελεί τιμή να εθελοτυφλούμε. ΄Ισως να σιωπούμε από δειλία. ΄Ισως μάλλον να κάνουμε την ατιμία να το αρνούμαστε. Υπάρχει όμως εδώ και σε κάποια δεδομένη στιγμή πρέπει να το αναγνωρίσουμε. Τη στιγμή αυτή οι υπερευαίσθητοι, οι σιωπηλοί ή οι εκφοβισμένοι κύκλοι δεν θα είναι αρκετά ικανοί για να το καταστείλουν.

Το να αναγνωρίζει κανείς όμως αυτό το Ζήτημα δεν σημαίνει πως ξεκινά μια εθνική εκστρατεία μίσους και πάθους εναντίον των Εβραίων. Σημαίνει μόνο πως ένα ρεύμα ή μια τάση που κυλά μέσα από τον πολιτισμό μας έχει συσσωρεύσει μια τέτοια δύναμη που αξίζει την προσοχή, ώστε να ζητά κάποια απόφαση που αφορά το θέμα αυτό ή να υιοθετηθεί κάποια πολιτική που δεν θα επαναλάβει τα λάθη του παρελθόντος ή δεν θα προκαταλαμβάνει κάποια πιθανή απειλή στο μέλλον.

2. Η δημόσια συζήτηση του Εβραϊκού Ζητήματος δεν αποτελεί "αντι-Σημιτισμό". Η δημοσιότητα είναι υγιές φαινόμενο. Το είδος όμως της δημοσιότητας που έχει δοθεί σε κάποιες πλευρές του Εβραϊκού Ζητήματος στη χώρα αυτή υπήρξε πολύ παραπλανητική. Με το θέμα αυτό καταπιάστηκε ο Εβραϊκός τύπος περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο, όχι όμως με ειλικρίνεια ή με καθαρό βλέμμα. Τα δύο κυρίαρχα σημεία που επαναλαμβάνονται με μια μονότονη συχνότητα είναι η αδικία των Τζεντίλε και οι χριστιανικές προκαταλήψεις. Ευτυχώς για τους Εβραίους γενικά που ο Εβραϊκός τύπος δεν κυκλοφορεί ευρέως ανάμεσα στους Τζετνίλε γιατί θα ήταν η μοναδική υπηρεσία στις Η.Π.Α. η οποία χωρίς να μεταβάλλει το πρόγραμμα της τουλάχιστον θα προκαλούσε αντι-Εβραϊκά αισθήματα μόνο από την απλή ανάγνωση του από τους μη-Εβραίους. Οι Εβραίοι συγγραφείς γράφοντας για Εβραίους αναγνώστες παρουσιάζουν ένα πολύ ασυνήθιστο υλικό για μελέτη της φυλετικής συνειδητότητας όπως και της περιφρόνησης των άλλων φυλών.

Από την πλευρά του ημερήσιου τύπου δεν έχει γίνει καμμιά σοβαρή προσέγγιση. ΄Οταν αναφέρει τους Εβραίους χρησιμοποιεί φιλοφρονήσεις. Η δημοσιότητα που έχει δοθεί στο Ζήτημα στη χώρα αυτή αφορά την παραπλανητική κριτική που κάνει ο Εβραϊκός τύπος στους Τζεντίλε όπως και τους παραπλανητικούς επαίνους του μη-Εβραϊκού τύπου προς τους Εβραίους. Μια ανεξάρτητη προσπάθεια να δοθεί εποικοδομητική δημοσιότητα δεν μπορεί να οδηγεί στον αντι-Σημιτισμό ακόμη και όταν κάποια επιχειρήματα εξοργίζουν τους Εβραίους αναγνώστες.

3. Ούτε είναι αντι-Σημιτισμός να πούμε πως η υποψία βρίσκεται στο εξωτερικό σε κάθε πολιτισμένη πρωτεύουσα και η βεβαιότητα είναι βαθιά ριζωμένη σ' έναν αριθμό σημαντικών ανθρώπων πως υπάρχει εν ενεργεία στον κόσμο ένα σχέδιο παγκόσμιου ελέγχου όχι με εδαφική προσάρτιση, ούτε με στρατιωτική επίθεση, ούτε με κυβερνητική επιβολή, ούτε ακό-

μη με οικονομικό έλεγχο, με την επιστημονική του έννοια αλλά με τον έλεγχο του μηχανισμού του εμπορίου και των ανταλλαγών. Δεν είναι αντι-Σημιτισμός να το πει κανείς αυτό ούτε να παρουσιάσει αποδείξεις που υποστηρίζουν κάτι τέτοιο.

Αυτοί που θα μπορούσαν να αποδείξουν το αντίθετο, εάν δεν ήταν όλα αυτά αλήθεια είναι οι ίδιοι οι Διεθνείς Εβραίοι οι οποίοι όμως δεν το έχουν αποδείξει.

ΓΙΑΤΙ ΝΑ ΣΥΖΗΤΟΥΜΕ ΤΟ ΕΒΡΑΪΚΟ ΖΗΤΗΜΑ;

Διότι βρίσκεται εδώ και διότι απασχολεί την κοινή γνώμη και ζητά μια λύση και όχι την συνέχεια όλων αυτών των κακών συνθηκών, οι οποίες αφορούν το Ζήτημα σε κάθε σχεδόν χώρα. Το Εβραϊκό Ζήτημα υπήρχε στις Η.Π.Α. από πολύ παλιά. Οι ίδιοι οι Εβραίοι το ξέρουν ακόμη κι όταν οι Τζεντίλε δεν το ξέρουν. Υπήρξαν περίοδοι στη δική μας χώρα όταν εξεράγη με μια απειλητική δύναμη που προέβλεπε την πραγματοποίηση σκοτεινών γεγονότων. Πολλά σημάδια προμηνύουν να πλησιάζει μια νέα περίοδος.

Το Εβραϊκό Ζήτημα δεν αγγίζει μόνο θέματα που είναι κοινά όπως ο χρηματοδοτικός και εμπορικός έλεγχος, η αρπαγή της πολιτικής εξουσίας, το μονοπώλιο των αναγκαίων και τον έλεγχο των αληθινών ειδήσεων που διαβάζει ο Αμερικανικός λαός, αγγίζει και πολιτισμικές περιοχές και έτσι επηρεάζει την καρδιά της Αμερικάνικης ζωής. Το Ζήτημα φτάνει μέχρι τη Νότιο Αμερική και απειλεί να γίνει ένας σημαντικός τομέας των Παν-Αμερικανικών σχέσεων. Έχει συνυφανθεί με την οργανωμένη και υπολογισμένη αναταραχή που ταλανίζει σήμερα τα έθνη. Δεν αποτελεί σημερινό φαινόμενο γιατί οι ρίζες του πηγαίνουν τόσο βαθιά στο παρελθόν ώστε το πρόβλημα να εξισορροπείται από τις προφητικές ελπίδες και τα προγράμματα τα οποία απαιτούν μια δημιουργική προσέγγιση του μέλλοντος.

Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΕΙΝΑΙ: ΠΑΡΑ ΠΟΛΛΗ ΕΞΟΥΣΙΑ!

Η ανεκτικότητα τους σχετίζεται με την υπερβολική νευρικότητα γύρω από την δημόσια συζήτηση του Εβραϊκού Ζητήματος από την πλευρά πολλών Τζεντίλε, αλλά ίσως σχετίζεται περισσότερο η ενστικτώδης αίσθηση της δυσκολίας. Η συμπεριφορά των Τζεντίλε εκφράζεται με τον καλύτερο τρόπο με την επιθυμία για σιωπή –"Γιατί να τα συζητούμε αυτά"; Μια τέτοια συμπεριφορά είναι από μόνη της απόδειξη ότι εδώ υπάρχει ένα πρόβλημα που θα υπεκφεύγαμε εάν μπορούσαμε. Γιατί να τα συζητούμε αυτά; –ο οξύνους διανοούμενος βλέπει καθαρά στις επιπλοκές ενός τέτοιου ζητήματος την ύπαρξη ενός προβλήματος η συζήτηση του οποίου ή η καταπίεση του δεν θα βρίσκεται πάντοτε μέσα στις επιλογές των ευκολόπιστων εγκεφάλων.

Οπουδήποτε και να διαβάσετε για ότι και να έχετε διαβάσει που να αφορά το Εβραϊκό Ζήτημα το οποίο προσεγγίστηκε αποφασιστικά στην ιστορία των χωρών οι οποίες καταπιάστηκαν με αυτό, όπου κι αν πάτε σήμερα στον κόσμο –σ' οποιαδήποτε χώρα όπου το Εβραϊκό Ζήτημα έχει βρεθεί στο προσκήνιο σαν ζωτικό θέμα -θα ανακαλύψετε πως η κυρίαρχη αιτία είναι οι προσπάθειες των Εβραϊκών εγκεφάλων να πετύχουν **την εξουσία του ελέγχου**. Εδώ στις Η.Π.Α. αποτελεί γεγονός πως αυτή η ξεχωριστή μειονότητα κατάφερε μέσα σε πενήντα χρόνια ένα επίπεδο ελέγχου που θα ήταν αδύνατον να επιτευχθεί από μια δεκαπλάσια ομάδα οποιασδήποτε άλλης φυλής. Αυτό δημιουργεί το Εβραϊκό Ζήτημα σήμερα.

Καμμιά παρόμοια μειονότητα οποιουδήποτε λαού δεν μπορεί να σχολιαστεί μ' αυτό τον τρόπο, διότι δεν θα συναντήσουμε μια αντιπροσωπεία της σ' οποιαδήποτε υψηλή θέση κι αν παμε –στα πιο εσώτερα μυστικά συμβούλια των Τεσσάρων Μεγάλων Δυνάμεων στις Βερσαλλίες, στο Ανώτατο Δικαστήριο των Η.Π.Α., στα Συμβούλια του Λευκού Οίκου, στους ναούς των παγκοσμίων χρηματοδοτήσεων– οπουδήποτε υπάρχει

εξουσία για να αρπάξουν ή να χρησιμοποιήσουν. Συναντούμε τον Εβραίο, οπουδήποτε στους ανώτερους κύκλους, **κυριολεκτικά οπουδήποτε υπάρχει εξουσία**. Από εδώ ξεκινά το Εβραϊκό Ζήτημα –με πολύ απλούς όρους: Που βρίσκει τη συνήθεια και την επιμονή να σκαρφαλώνει στις υψηλότερες θέσεις; **Ποιος τον βάζει εκεί**; Γιατί τοποθετείται εκεί; Τι κάνει εκεί; **Τι σημαίνει για τον κόσμο το γεγονός πως αυτός βρίσκεται εκεί**; ΑΥΤΟ είναι το Εβραϊκό Ζήτημα στην πηγή του. Από αυτό το σημείο πηγαίνει σε άλλα και εάν το θέμα γίνεται φιλο-Εβραϊκό ή αντι-Σημιτικό εξαρτάται από την ποσότητα της προκατάληψης που υπεισέρχεται στην έρευνα. Για το εάν γίνεται ουμανιστικό εξαρτάται από την ποσότητα της εσωτερικότητας και της ευφυΐας.

Η χρήση της λέξης Ουμανισμός σε σχέση με τη λέξη "Εβραίος" συνήθως δημιουργεί μια έννοια η οποία δεν είναι σκόπιμη. Αυτή η σχέση πολύ συχνά ερμηνεύεται σαν ο Ουμανισμός να πρέπει να εκδηλωθεί προς τους Εβραίους. Υπάρχει όμως και η μεγάλη υποχρέωση του Εβραίου να δείξει τον ανθρωπισμό του προς ολόκληρο το ανθρώπινο γένος.

Ο Εβραίος είναι από πολύ παλιά συνηθισμένος να σκέπτεται τον εαυτό του αποκλειστικά σαν το μόνο άτομο που ζητά τον ανθρωπισμό της κοινωνίας. Η κοινωνία όμως έχει την απαίτηση από αυτόν να σταματήσει τις αποκλειστικότητες, να σταματήσει να εκμεταλλεύεται τον κόσμο, να σταματήσουν όλα του τα κέρδη να δημιουργούν Εβραϊκές ομάδες και να αρχίσει να εκπληρώνει με μια έννοια αποκλειστικότητας που ποτέ δεν ήταν ικανός να εκπληρώσει, την αρχαία δηλαδή προφητεία με την οποία καυχάται πως μέσω αυτού όλα τα έθνη της γης θα ευλογηθούν.

Ο Εβραίος δεν μπορεί να συνεχίσει για πάντα να υποδύεται το ρόλο αυτού που δέχεται τον ανθρωπισμό της ανθρωπότητας. Πρέπει να αποδείξει πως έχει αυτή την ποιότητα προς μια κοινωνία η οποία υποπτεύεται σοβαρά πως οι υψηλότερες και οι ισχυρότερες ομάδες του τον εκμεταλλεύονται με μια

ανάλγητη πλεονεξία η οποία μπορεί πολύ πετυχημένα να περιγραφεί σαν μια οικονομική οργανωμένη σφαγή σε μια μάλλον αβοήθητη ανθρωπότητα.

ΓΙΑΤΙ Ο "ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΒΡΑΙΟΣ";

Στο βιβλίο αυτό χρησιμοποιήσαμε τον όρο "Διεθνής Εβραίος". Ο όρος αυτός επιδέχεται δυο ερμηνείες. Η μια είναι για τον Εβραίο που βρίσκεται παντού και η άλλη για τον Εβραίο που ασκεί διεθνή έλεγχο.

Την δεύτερη ερμηνεία προτιμά ο περισσότερος κόσμος αναφερόμενος σε αυτόν και στους δορυφόρους του, άσχετα από το εάν είναι Εβραίοι ή Τζεντίλε. Αυτός ο διεθνής τύπος Εβραίου, αυτός ο άρπαγας του παγκόσμιου ελέγχου έχει μια δυστυχή σχέση με τη φυλή του. **Ο τύπος αυτός του ανθρώπου δεν φύεται οπουδήποτε αλλού παρά σ' έναν Εβραϊκό κορμό**. Δεν υπάρχει άλλος φυλετικός ή εθνικός τύπος ο οποίος να εμφανίζει ένα τέτοιο είδος ανθρώπου.

Δεν είναι απλά πως υπάρχουν κάποιοι λίγοι Εβραίοι ανάμεσα στους διεθνείς οικονομικούς ηγέτες, είναι το ότι αυτοί οι παγκόσμιοι ηγέτες είναι **αποκλειστικά Εβραίοι**. Από τη στιγμή που ο παγκόσμιος έλεγχος είναι μια φιλοδοξία η οποία επιτεύχθη μόνο από τους Εβραίους και όχι από τις μεθόδους που ως συνήθως υιοθέτησαν κάποιοι επίδοξοι παγκόσμιοι κατακτητές γίνεται αναπόφευκτο η ερώτηση αυτή να απευθύνεται προς αυτή τη φυλή.

Σκοπός μας δεν είναι να επιμείνουμε πως σε οποιοδήποτε κατάλογο πλούσιων ανθρώπων υπάρχουν περισσότεροι Τζεντίλε απ' ότι Εβραίοι. Δεν μιλάμε απλά για πλούσιους ανθρώπους που έχουν πολλοί από αυτούς κερδίσει τα πλούτη τους υπηρετώντας ένα Σύστημα. Μιλάμε γι' αυτούς που **ελέγχουν** και είναι προφανές πως το να είναι κανείς πλούσιος δεν σημαίνει πως ελέγχει. **Ο Εβραίος που ελέγχει τον κόσμο έχει πλού-**

τη, έχει όμως και κάτι πολύ πιο ισχυρό από τα πλούτη.

Ο Διεθνής Εβράιος ελέγχει όχι γιατί είναι πλούσιος, αλλά γιατί σ' έναν υψηλό βαθμό κατέχει το εμπορικό και ηγετικό πνεύμα της φυλής του και αποκαλύπτει πως έχει μια φυλετική αλληλεγγύη και πίστη που δεν μοιάζει να υπάρχει σε καμμιά άλλη ανθρώπινη ομάδα. Ελέγχει τις υψηλότερες υποθέσεις σε κάθε χώρα του κόσμου αποκαλύπτοντας κάποια χαρακτηριστικά που ενυπάρχουν στην Εβραϊκή φύση. Κάθε Εβραίος έχει αυτά τα χαρακτηριστικά αν όχι στην υπέρτατη τους έννοια όπως ακριβώς κάθε Άγγλος χρησιμοποιεί τη γλώσσα του Σαίξπηρ, όχι όπως ο Σαίξπηρ. Έτσι δεν είναι πρακτικό αν όχι αδύνατον να θεωρήσουμε πως ο Διεθνής Εβραίος δεν έχει τα Εβραϊκά χαρακτηριστικά και την Εβραϊκή ψυχολογία.

Ίσως να υποβιβάζουμε αμέσως την πολύ κοινή κατηγορία πως η μεγάλη Εβραϊκή επιτυχία έχει χτιστεί πάνω στην ατιμία. Είναι αδύνατον να κατηγορούμε το σύνολο του Εβραϊκού ή οποιουδήποτε άλλου λαού, με μια γενική κατηγορία. Κανείς δεν γνωρίζει καλύτερα από τον Εβραίο πόσο διαδεδομενη είναι η πίστη πως οι Εβραϊκές μέθοδοι στις επιχειρήσεις είναι ανήθικες. Υπάρχει χωρίς αμφιβολία η πιθανότητα να υπάρχει ανηθικότητα χωρίς όμως νόμιμη ατιμία, είναι όμως πολύ πιθανόν η φήμη αυτή για τον Εβραϊκό λαό να έχει τις ρίζες της κάπου αλλού απ' ότι στη σημερινή και επίμονη ατιμία. Για να αναφέρουμε κάποιες πιθανές ρίζες: Ο Εβραίος στο εμπόριο είναι από τη φύση του πολύ πιο ικανός απ' ότι άλλοι άνθρωποι. Λέγεται πως υπάρχουν και άλλες φυλές οι οποίες είναι εξίσου εύστροφες στο εμπόριο όπως ο Εβραίος, αλλά ο Εβραίος δεν ζει για πολύ μεταξύ τους. Είναι κοινό στην ανθρώπινη φύση για τον άνθρωπο με αργές και απλοϊκές παραδόσεις να πιστεύει πως ο πιο γρήγορος από αυτόν είναι πολύ πιο επιτήδειος και έτσι τον βάζει σε υποψίες η επιτηδειότητά του. Το αργό μυαλό είναι πιθανόν να πιστεύει πως ο έμπορος που βλέπει τόσες πολλές νόμιμες στροφές και κινήσεις στο εμπόριο, μπορεί επίσης να βλέπει και να χρησιμοποιεί έναν ισάξιο αριθμό χρήσιμων αλλά

παράνομων κινήσεων και ελιγμών. Οι Εβραίοι όπως το λένε τα αρχεία των αιώνων ήταν πολύ ικανοί άνθρωποι στο εμπόριο. Η επιδεξιότητα του Εβραίου στο εμπόριο έθετε σε κίνηση τις παλιές εμπορικές παραδόσεις και τις θρυμμάτιζε όπου πήγαινε. Η παλαιά άνετη, χωρίς δουλειά παράδοση έκανε το εμπόριο να έρχεται στον έμπορο. Ο καθένας υποπτεύεται τον οξύνου άνθρωπο ακόμη κι όταν η οξύνοια του είναι ολοκληρωτικά τίμια. Ένας άνθρωπος που θα θρυμμάτιζε τις εμπορικές παραδόσεις δεν θα σταματούσε σε τίποτα! Ο Εβραίος είχε το άγχος να πουλήσει. Εάν δεν μπορούσε να πουλήσει ένα αντικείμενο σε κάποιον καταναλωτή, είχε στη διάθεση του κάποιο άλλο να του προσφέρει. Η παλιά παράδοση ήθελε να είναι απόλυτα ανήθικο και αντι-επιχειρηματικό το να πουλάει κανείς περισσότερο από μια σειρά προϊόντων ή να ασχολείται με περισσότερο από ένα "εμπόρια". Έτσι ήταν περιφρονητέο να βγει κανείς και να πουλήσει στους καταναλωτές ενός άλλου αδελφού του εμπόρου. Είναι τόσο εύκολο όσο ένα παιδικό παιχνίδι να συνθέσει κανείς τις πράξεις αυτές με την ατιμία. Ο Εβραίος παρακολουθούσε το εμπόριο. Είναι αυτός που εφηύρε τη μέθοδο των γρήγορων πωλήσεων και των γρήγορων κερδών. Σ' αυτόν οφείλεται το σχέδιο των δόσεων. Τα Εβραϊκά καταστήματα έγιναν παζάρια, πρόδρομοι των σύγχρονων μεγάλων καταστημάτων και η παλιά συνήθεια του ενός καταστήματος για μια γραμμή προϊόντων, σταμάτησε ... Ο Εβραίος δεν παίζει καλά το παιχνίδι σκέφτηκε ο έμπορος με την παλιομοδίτικη σκέψη. Είναι γεγονός πως έπαιζε το παιχνίδι, ένα παιχνίδι που στόχο του είχε να τα πάρει όλα στα χέρια του –κάτι που πραγματικά έκανε.

Ο Εβραίος έχει δείξει την ίδια ικανότητα από τη στιγμή που εισήλθε στο εμπόριο των διαφόρων κρατών και εδραιώθηκε κατά τη διάρκεια των αιώνων. Η ικανότητα του να αναλύει τις ποσότητες του κυκλοφορούντος χρήματος ανήχθη σε ένστικτο. Η εγκαθίδρυση του σε μια χώρα αποτελεί βάση από την οποία ενεργούν τα μέλη της φυλής του. Άσχετα από το αν

οφείλεται στη φυσική καλλιέργεια των εσωτερικών του χαρισμάτων είτε σε ένα σχέδιο της φυλετικής ενότητας και πίστης, όλες οι Εβραϊκές εμπορικές κοινότητες έχουν αυξήσει τον πλούτο τους, τη φήμη και την εξουσία, αφού δημιούργησαν σχέσεις με τις κυβερνήσεις και τα μεγάλα συμφέροντα των χωρών στις οποίες ενεργούν και αυτό που κάνουν είναι να αυξάνουν τη δύναμη της κεντρικής κοινότητας είτε αυτή βρίσκεται στην Ισπανία ή στην Ολλανδία, στην Κωνσταντινούπολη ή στην Αγγλία. Είτε από πρόθεση είτε όχι, συμμαχούν στενά, όπως συμβαίνει με τμήματα μιας επιχείρησης μέσω του συνδετικού υλικού που είναι η φυλετική ενότητα. Η σπονδυλική στήλη της φυλετικής αδελφότητας δεν μπορεί να υπάρξει ανάμεσα στους Τζεντίλε όπως υπάρχει ανάμεσα στους Εβραίους.

Οι Τζεντίλε ποτέ δεν σκέφτονται τον εαυτό τους σαν Τζεντίλε που είναι και ποτέ δεν αισθάνονται πως οφείλουν οτιδήποτε σε κάποιον άλλον Τζεντίλε γι' αυτό που είναι. Εδώ βρίσκεται και το τρωτό τους σημείο. Έτσι υπήρξαν βολικοί πράκτορες των Εβραϊκών σχεδίων, τη στιγμή που δεν ήταν πρόσφορο οι Εβραίοι ηγέτες να είναι γνωστοί στο κοινό. Ποτέ δεν υπήρξαν επιτυχείς ανταγωνιστές των Εβραίων στον τομέα του παγκοσμίου ελέγχου.

Από αυτές τις απομονωμένες Εβραϊκές κοινότητες τροφοδοτείτο η εξουσία της κεντρικής κοινότητας όπου ζούσαν οι τραπεζίτες ηγέτες όπως και οι ηγέτες αναλυτές. Έτσι από την κεντρική κοινότητα έρρεαν οι πληροφορίες που ήταν πολύτιμες και η βοήθεια όπου ήταν αναγκαία. Δεν είναι δύσκολο να καταλάβουμε κάτω από αυτές τις συνθήκες πως το έθνος που δεν τους φερόταν ευγενικά, το έκαναν να υποφέρει, όπως και το έθνος που τους παρείχε ότι επιθυμούσαν, το ευνοούσαν. Έκαναν πολλά έθνη να αισθάνονται την εξουσία της δυσαρέσκειας τους και το σύστημα αυτό υπάρχει στην ισχυρότερη του έκφραση σήμερα. Ο **συντονισμός** των Εβραϊκών δραστηριοτήτων είναι κάτι επιζήμιο για τον κόσμο. Αυτό είναι ΤΟ στοιχείο το οποίο φέρνει το Εβραϊκό Ζήτημα ενώπιον της

κοινής γνώμης. Είναι πιθανόν ο Διεθνής Εβραίος να συνεχίσει όπως συνήθισε. Το καθήκον του όμως προς τον κόσμο απαιτεί μια άλλη χρήση της επιτυχίας του.

Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΤΟΝ ΔΙΕΘΝΗ ΕΒΡΑΙΟ

Αποτελεί σημαντικό παράγοντα για να τον αναφέρουμε σε σχέση με τις "διώξεις" και τις συνεπαγόμενες περιπλανήσεις των Εβραίων ανά την Ευρώπη, γιατί όπου κι αν περιπλανώντο, το κέντρο των επιχειρήσεων φαίνεται να τους ακολουθούσε!

Όταν οι Εβραίοι ήταν ελεύθεροι στην Ισπανία, αυτοί ήταν το παγκόσμιο κέντρο του χρυσού. Όταν η Ισπανία εξεδίωξε τους Εβραίους έχασε την οικονομική ηγεσία και ποτέ δεν την ξανακέρδισε.

Οι σπουδαστές της οικονομικής ιστορίας της Ευρώπης πάντα προβληματίζονταν στην αναζήτηση τους να ανακαλύψουν γιατί το κέντρο του εμπορίου μετακινήθηκε από την Ισπανία, την Πορτογαλία και την Ιταλία προς τις βορειότερες χώρες που είναι η Ολλανδία, η Γερμανία και η Βρετανία. Έχουν αποδώσει την αιτία σε πολλά πράγματα κανένα όμως δεν φαίνεται να είναι αρκετά ικανοποιητικό. Όταν όμως βλέπουν πως η αλλαγή συμπίπτει με την εκδίωξη των Εβραίων από το Νότο και τη φυγή τους στο Βορρά, τότε βλέπουν πως η άφιξη των Εβραίων στις Βόρειες Χώρες αποτέλεσε τη δημιουργία της εμπορικής ζωής η οποία άνθισε έως τις μέρες μας. Η εξήγηση αυτή δεν φαίνεται δύσκολη. Η ιστορία έχει αποδείξει το γεγονός πως όταν οι Εβραίοι αναγκάστηκαν να μετακινηθούν, το παγκόσμιο κέντρο πολύτιμων μετάλλων μετακινήθηκε μαζί τους.

Πρέπει επίσης να σημειώσουμε πως η εποχή της μεγαλύτερης ανάπτυξης της εθνικής παιδείας εμφανίστηκε κατά την περίοδο που οι Εβραίοι εκδιώχθησαν από την Αγγλία και την Ισπανία. Οι δυο αυτές μεγάλες χώρες έδωσαν πάρα πολλά

στον κόσμο, τα περισσότερα από τα οποία δημιουργήθηκαν την περίοδο που ήταν ελεύθερες από την επαφή τους με Εβραϊκές ιδέες.

ΟΤΑΝ Η ΑΜΕΡΙΚΗ ΑΦΥΠΝΙΣΘΕΙ

Έχει αποδειχθεί πως στον κόσμο σήμερα υπάρχει μια κεντρική δύναμη που παίζει ένα μεγάλο και απόλυτα οργανωμένο παιχνίδι με τον κόσμο να αποτελεί τη σκακιέρα του και τον παγκόσμιο έλεγχο για πιόνια. Οι πολιτισμένοι άνθρωποι έχουν από καιρό χάσει την εμπιστοσύνη τους στο επιχείρημα πως οι "οικονομικές συνθήκες" είναι υπεύθυνες για τις αλλαγές που πραγματοποιούνται. Κάτω από το κάλυμα του "οικονομικού νόμου" έχουν εμφανιστεί πολλά φαινόμενα τα οποία όμως δεν οφείλονται σε κανένα νόμο, εκτός ίσως από το νόμο της εγωϊστικής ανθρώπινης επιθυμίας που ασκείται από ανθρώπους που έχουν την πρόθεση και την εξουσία να χρησιμοποιήσουν τα έθνη σαν υπηκόους τους. Οι "οικονομικές" αιτίες δεν εξηγούν πια τις συνθήκες στις οποίες βρίσκεται σήμερα ο κόσμος. Ούτε την εξηγεί η "αναλγησία του κεφαλαίου". Το "κεφάλαιο" κατάφερε όσο ποτέ πριν να ικανοποιήσει τη ζήτηση της "εργασίας" και η εργασία οδηγήθηκε στα άκρα οδηγώντας το κεφάλαιο σε νέες παραχωρήσεις –ποιο όμως από τα δυο προόδευσε περισσότερο; Η "εργασία" είχε μέχρι σήμερα πιστέψει πως το "κεφάλαιο" ήταν ο ουρανός από πάνω του και έκανε τον ουρανό να υποχωρήσει. Ας προσέξουμε όμως. Υπήρχε ένας ακόμη υψηλότερος ουρανός τον οποίο ούτε το κεφάλαιο ούτε η εργασία αναγνώρισαν στους αγώνες τους μεταξύ τους. Ο ουρανός αυτός είναι τόσο μακριά που δεν υποχωρεί με τίποτα.

Υπάρχει ένας υπερ-καπιταλισμός που υποστηρίζεται **από το ψέμα πως ο χρυσός είναι πλούτος**. Υπάρχει μια υπερ-κυβέρνηση η οποία δεν συμμαχεί με καμμιά κυβέρνηση, που είναι ανεξάρτητη από τις άλλες και έχει στα χέρια της όλες τις άλλες. Υπάρχει μια φυλή που αποτέλεσε μέρος της ανθρωπότητας, η οποία ποτέ δεν έγινε δεκτή σαν ευπρόσδεκτο μέλος και η οποία κατάφερε να αποκτήσει τέτοια δύναμη, που η πλέον περήφανη φυλή των Τζεντίλε δεν κατάφερε να έχει.

Το "ζήτημα της εργασίας", το ζήτημα των μισθών, το ζήτημα της γης δεν μπορεί να λυθεί, κανένα ζήτημα που αντιμετωπίζουν οι λαοί του κόσμου δεν μπορεί να λυθεί, εάν δεν λυθεί πρώτα από όλα το ζήτημα της διεθνούς υπερκαπιταλιστικής κυβέρνησης.

"Στο νικητή ανήκει η λεία" είναι ένα παλιό ρητό. Κατά μια έννοια είναι αλήθεια πως αν αυτή η δύναμη του ελέγχου κερδήθηκε και διατηρείται από λίγους ανθρώπους μιας περιφρονημένης φυλής, τότε είτε είναι υπεράνθρωποι στους οποίους είναι αδύνατον να αντισταθούμε, είτε είναι κοινοί άνθρωποι στους οποίους το υπόλοιπο του κόσμου επέτρεψε να κερδίσουν μια υπερβολική και επικίνδυνη εξουσία. Εκτός κι αν οι Εβραίοι είναι υπεράνθρωποι, τότε οι Τζεντίλε πρέπει να κατηγορήσουν τον εαυτό τους γι' αυτά που συνέβησαν και να αναζητήσουν την επανόρθωση, να ερευνήσουν την κατάσταση και να κάνουν μια προσεκτική μελετη των εμπειριών των άλλων χωρών. Όταν μελετήσουμε όλες τις αντικοινωνικές και ζημιογόνες μεθόδους του παγκόσμιου ελέγχου στην πηγή του τότε θα βρούμε πως όλες οι υπεύθυνες πλευρές έχουν ένα κοινό χαρακτηριστικό. Αναρωτιέστε μήπως πως η προειδοποίηση που έρχεται πέρα από τον ωκεανό –"περιμένετε μέχρι η Αμερική να αφυπνισθεί στο θέμα των Εβραίων!" έχει κάποιο καινούργιο μήνυμα;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 13

ΤΑ ΥΨΗ ΚΑΙ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΤΟΥ ΕΒΡΑΪΚΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΣ

Σ'αυτή τη διάσταση ανάμεσα στους Τζεντίλε και σ' εμάς, όσον αφορά την ικανότητα της σκέψης και της πράξης είναι ολοφάνερη η σφραγίδα της εκλογής μας σαν ο εκλεκτός λαός, σαν ανώτερα ανθρώπινα όντα, σε αντίθεση με τους Τζεντίλε που έχουν μυαλό και ένστικτα ζώου. Παρατηρούν αλλά δεν μπορούν να προβλέψουν και δεν εφευρίσκουν τίποτε (εκτός από υλικά πράγματα). Είναι φανερό λοιπόν από αυτό, πως η ίδια η φύση μας προόριζε για να κυβερνήσουμε και να οδηγήσουμε τον κόσμο.

–Δέκατο Τέταρτο Πρωτόκολλο

Η ανθρωπότητα έχει γίνει αρκετά σοφή ώστε να μελετά αυτές τις μορφές της σωματικής ασθένειας που παλαιότερα τις κάλυπτε με το πέπλο της μυστικότητας και της ντροπής. Η πολιτική υγιεινή όμως δεν έχει προχωρήσει αρκετά. Η κύρια αιτία της ασθένειας του εθνικού μας σώματος είναι η επιρροή των Εβραίων και παρόλο που το γεγονός αυτό ήταν προφανές

μόνο στα πιο οξύνοα άτομα χρόνια πριν, τώρα λέγεται πως έχει προχωρήσει τόσο πολύ που είναι προφανές και στον λιγότερο παρατηρητικό. Ενώ όμως οι επιρροές αυτές υπέσκαπταν τις μάζες του λαού, υψηλότερες επιρροές Εβραϊκής καταγωγής εργάζοντο σε κυβερνητικό επίπεδο.

Το Εβραϊκό πρόβλημα στις Η.Π.Α. είναι ουσιαστικά ένα πρόβλημα των πόλεων. Οι μεγάλες πόλεις είναι οι περιοχές στις οποίες έχουν την καταγωγή τους οι εθνικές ασθένειες. Είναι χαρακτηριστικό των Εβραίων να συναθροίζονται σε μεγάλους αριθμούς, όχι εκεί όπου η γη είναι ελεύθερη, ούτε όπου βρίσκονται οι πρώτες ύλες, αλλά όπου κατοικεί ο μεγαλύτερος αριθμός ανθρώπων. Αποτελεί ένα αξιοσημείωτο δεδομένο αν συνδυαστεί με τον ισχυρισμό πως οι Τζεντίλε τους έχουν εξοστρακίσει. Οι Εβραίοι συγκεντρώνονται σε μεγάλους αριθμούς σ' αυτούς τους τόπους και ανάμεσα σ' αυτούς τους ανθρώπους όπου παραπονούνται πως είναι λιγότερο επιθυμητοί.

Η πιο συχνή εξήγηση που έχει δοθεί είναι η εξής: η νοοτροπία του Εβραίου είναι να ζει από τους ανθρώπους. Όχι από την γη, ούτε από την παραγωγή προϊόντων από πρώτες ύλες, αλλά από τους ανθρώπους. Αφήστε τους άλλους ανθρώπους να καλλιεργούν την γη. Ο Εβραίος αν μπορεί θα ζήσει εις βάρος του καλλιεργητή. Αφήστε τους άλλους ανθρώπους να ασχολούνται με το εμπόριο και την βιομηχανία. Ο Εβραίος θα εκμεταλλευθεί το προϊόν της εργασίας τους. Εάν η συμπεριφορά αυτή χαρακτηριστεί ως παρασιτική, ο όρος αυτός φαίνεται να δικαιολογείται από έναν αριθμό δεδομένων.

Σε καμμιά άλλη πόλη των Η.Π.Α. δεν μπορεί να μελετηθεί το Εβραϊκό πρόβλημα πιο αποτελεσματικά παρά στην πόλη της Νέας Υόρκης. Υπάρχουν περισσότεροι Εβραίοι στην Νέα Υόρκη από ότι σε οποιαδήποτε άλλη πόλη του κοσμου. Οι Εβραίοι ασκούν περισσότερη εξουσία στην Νέα Υόρκη που δεν άσκησαν ποτέ στην διάρκεια των χριστιανικών χρόνων σε οποιοδήποτε άλλο τόπο, εξαιρουμένης βέβαια της σημερινής

Ρωσίας. Η Εβραϊκή επανάσταση της Ρωσίας προήλθε από την Νέα Υόρκη. Η Εβραϊκή κυβέρνηση της Ρωσίας μεταφέρθηκε σχεδόν στο σύνολό της από τις υποδεέστερες μάζες της Ανατολικής πλευράς της Νέας Υόρκης. Όλα τα μαγαζιά γενικά, από τα μεγάλα πολυκαταστήματα έως τα πιο μικρά "σκουπιδο"-καταστήματα, μονοπωλούνται πρακτικά από τους Εβραίους. Κάθε νόμιμο επάγγελμα είναι κυρίαρχα Εβραϊκό. Από τις δημοσιογραφικές υπηρεσίες που τροφοδοτούν τις εφημερίδες με νέα έως τις εφημερίδες που τα τυπώνουν και τα σημεία πώλησης που διανέμουν αυτά τα εθνικά αναγνώσματα, ο έλεγχος και στις περισσότερες περιπτώσεις η ιδιοκτησία είναι ολοκληρωτικά Εβραϊκή. Στην Γουώλ Στρητ το Εβραϊκό στοιχείο είναι ταυτόχρονα πολυάριθμο και ισχυρό καθώς θα ήταν αναμενόμενο για μία φυλή, η οποία από τα πρώτα ακόμη χρόνια παίζει έναν σημαντικό ρόλο στα χρηματοδοτικά θέματα του κόσμου.

Η ΜΕΘΟΔΟΣ ΤΩΝ ΡΟΘΤΣΙΛΝΤ

Οι μεγάλες Εβραϊκές χρηματοδοτήσεις έφτασαν για πρώτη φορά στις Η.Π.Α. μέσω των Ρόθτσιλντ. Μπορεί να ειπωθεί μάλιστα πως στις Η.Π.Α. ιδρύθηκαν οι περιουσίες των Ρόθτσιλντ και όπως το λέει ο μύθος για τα Εβραϊκά πλούτη, η περιουσία δημιουργήθηκε πάνω στον πόλεμο. Τα πρώτα 20 εκατομμύρια δολλάρια των Ρόθτσιλντ που εκμεταλλεύθηκαν ήταν τα χρήματα που πληρώθηκαν τα Hessian στρατεύματα για να πολεμήσουν τις Αμερικανικές αποικίες.

Από την πρώτη αυτή έμμεση εμπλοκή τους με τις Αμερικανικές υποθέσεις, οι Ρόθτσιλντ πολύ συχνά εισέβαλλαν στις επιχειρηματικές υποθέσεις της χώρας, πάντα με την χρήση πρακτόρων. Κανένας από τους γιούς του Ρόθτσιλντ δεν σκέφτηκε πως ήταν απαραίτητο να εγκατασταθεί στις νεο-ιδρυθείσες Η.Π.Α. Ο Άνσελμ παρέμεινε στην Φρανκφούρτη, ο Σολομών διάλεξε την Βιέννη, ο Νατάν Μάγιερ πήγε στο Λονδίνο, ο Κάρολος εγκαταστάθηκε στην Νάπολη και ο Τζέϊμς αντιπροσώπευε την οικογένεια στο Παρίσι.

Αυτοί είναι οι πέντε πολεμοκάπηλοι λόρδοι της Ευρώπης που βασίλευσαν για πάνω από μία γενιά. Την δυναστεία τους την συνέχισαν οι διάδοχοί τους.

Η εξουσία των Ρόθτσιλντ όπως έγινε κάποτε γνωστό, μεγάλωσε τόσο πολύ από την είσοδο άλλων τραπεζικών οικογενειών στις κυβερνητικές χρηματοδοτήσεις, που τώρα θα έπρεπε να είναι γνωστή όχι από το όνομα μιας οικογένειας Εβραίων, αλλά από το όνομα της φυλής. Έτσι μιλούμε για Διεθνείς Εβραϊκές χρηματοδοτήσεις που οι κύριοι εκπρόσωποί τους περιγράφονται ως Διεθνείς Εβραίοι Οικονομολόγοι. Το μεγαλύτερο μέρος του πέπλου της μυστικότητας που τόσο πολύ συνέβαλε στην δημιουργία της εξουσίας των Ρόθτσιλντ έχει σηκωθεί. Η χρηματοδότηση των πολέμων έχει από πολύ νωρίς ονομασθεί "αιματοβαμμένο χρήμα" και η μυστηριώδης μαγεία που κάλυπτε μεγάλες συναλλαγές ανάμεσα σε κυβερνήσεις και άτομα, μέσω των οποίων άτομα με μεγάλο πλούτο έγιναν οι πραγματικοί κυρίαρχοι του λαού, έχει σε μεγάλο μέρος της αποκαλυφθεί και τα αληθή γεγονότα μελετηθεί.

Η μέθοδος των Ρόθτσιλντ συνεχίζει να εφαρμόζεται στα Εβραϊκά ιδρύματα που σχετίζονται με άλλα φυλετικά ιδρύματα σε όλες τις ξένες χώρες. Όπως ένας πρωτοπόρος μελετητής των οικονομικών υποθέσεων λέει, ο κόσμος των υψηλών χρηματοδοτήσεων είναι σε μεγάλο του βαθμό ένας Εβραϊκός κόσμος λόγω του ότι στους Εβραίους χρηματοδότες "απουσιάζουν οι εθνικές ή πατριωτικές ψευδαισθήσεις". Για τον Διεθνή Εβραίο χρηματοδότη οι μεταλλαγές πολέμου και ειρήνης ανάμεσα στα έθνη δεν αποτελούν παρά αλλαγές στην παγκόσμια χρηματοδοτική αγορά και όπως πολύ συχνά οι κινήσεις των αποθεμάτων χρησιμοποιούνται για λόγους στρατηγικής της αγοράς, έτσι μερικές φορές οι διεθνείς σχέσεις επηρεάζονται απλά από το χρηματικό κέρδος.

Είναι γνωστό πως ο Πρώτος Παγκόσμιος Πόλεμος αναβλήθηκε αρκετές φορές μετά από διαταγή των διεθνών τραπεζιτών. Εάν άρχιζε πολύ γρήγορα δεν θα συμπεριελάμβανε τα κράτη που επιθυμούσαν οι Διεθνείς Τραπεζίτες να συμπεριληφθούν. Έτσι οι ηγέτες του χρυσού που είναι οι διεθνείς ηγέτες, αναγκάστηκαν αρκετές φορές να ελέγξουν τον πολεμικό ενθουσιασμό που προκάλεσε η δική τους προπαγάνδα. Ο Εβραϊκός τύπος ισχυρίζεται πως ανακαλύφθηκε ένα γράμμα των Ρόθτσιλντ με ημερομηνία 1911, που πίεζε τον Κάϊζερ να ξεκινήσει τον πόλεμο. Το 1911 όμως ήταν πολύ νωρίς. Τέτοιες καλές συνθήκες δεν εμφανίστηκαν παρά το 1914.

Δεν υπάρχει αμφιβολία πως οι Διεθνείς Εβραίοι χρηματοδότες ενδιαφέρονται πολύ σοβαρά για το θέμα του πολέμου και της επανάστασης –αυτό δεν το αρνήθηκαν ποτέ στο παρελθόν και είναι εξ' ίσου αληθινό στο παρόν. Ο συνασπισμός εναντίον του Ναπολέοντος για παράδειγμα ήταν Εβραϊκός.

Το αρχηγείο του βρισκόταν στην Ολλανδία. Όταν ο Ναπολέων εισέβαλλε στην Ολλανδία το αρχηγείο μετακινήθηκε στην Φρανκφούρτη-ον-δε-Μέϊν. Είναι αξιοσημείωτο πόσοι πολλοί Διεθνείς Εβραίοι χρηματοδότες προέρχονται από την Φρανκφούρτη –οι Ρόθτσιλντς, οι Σίφφ, οι Σπέϋερς, για να ονομάσουμε κάποιους. Η Εβραϊκή επιρροή στις γερμανικές υποθέσεις εμφανίστηκε έντονα στην περίοδο του πολέμου ανάμεσα στα 1914 και 1918. Εμφανίστηκε με την ευθύτητα και την σφοδρότητα ενός δόρατος. Δεν υπάρχουν πιο ισχυρές αντιθέσεις στον κόσμο από τις αντιθέσεις που έχουν μεταξύ τους, οι γνήσιες Γερμανικές και οι γνήσιες Σημιτικές φυλές. Κατά συνέπεια δεν υπήρξε αρμονία ανάμεσά τους στην Γερμανία και παρ' όλο που η Εβραϊκή επιρροή έγινε ισχυρή σ' αυτήν την χώρα, δεν κερδήθηκε χωρίς προκλήσεις. Η Εβραϊκή επιρροή έφτασε στον κολοφώνα της κατά την επανάσταση που ακολούθησε τον πόλεμο. Η επανάσταση δεν θα ξεσπούσε εάν αυτοί δεν την έφερναν. Οι κύριες Εβραϊκές επιρροές που συνέτριψαν την Γερμανική τάξη μπορούν να απαριθμηθούν κάτω από τρεις επικεφαλίδες: (α) Το πνεύμα του Μπολσεβικισμού που μεταμφιέστηκε κάτω από το όνομα του Γερμανικού Σοσιαλισμού. (β) Η Εβραϊκή ιδιοκτησία και ο έλεγχος του τύπου. (γ) Ο Εβραϊκός έλεγχος των αποθεμάτων των τροφών και του μηχανολογικού εξοπλισμού της χώρας. Υπήρχε και ένα τέταρτο πίσω από όλα αυτά, αλλά αυτά τα τρία επέδρασαν ευθέως στο Γερμανικό λαό. Πρέπει να θυμηθούμε πως η Γερμανική κατάρρευση σ' αυτόν τον πόλεμο οφείλετο στην έλλειψη τροφών και υλικών όπως και στη βιομηχανική αναταραχή. Από τον δεύτερο κιόλας χρόνο του πολέμου οι Γερμανο-Εβραίοι διέδιδαν πως είναι απαραίτητη η Γερμανική ήττα για την άνοδο του προλεταριάτου. Ο Στρόβελ δήλωσε: "Παραδέχομαι ανοιχτά πως μια μεγάλη νίκη της χώρας δεν συμφωνεί με τα συμφέροντα των Σοσιαλδημοκρατών". Και επίσης: "Η άνοδος του προλεταριάτου είναι αδύνατη μετά από μια νίκη". Η επανάσταση είναι η έκφραση της Εβραϊκής επιθυμίας για εξουσία. Τα κόμματα δεν είναι παρά εργαλεία για το Εβραϊκό σχέδιο προς την εξουσία. Η αποκαλούμενη "δικτατορία του προλεταριάτου" είναι στην πραγματικότητα η δικτατορία των Εβραίων.

Ο πόλεμος του 1914-1918 δημιούργησε συνθήκες που έριξαν νέο φως στον διεθνισμό των Εβραϊκών χρηματοδοτήσεων. Στα χρόνια της Αμερικανικής ουδετερότητας δόθηκε η ευκαιρία να παρατηρήσουμε την έκταση των εξωτερικών σχέσεων κάποιων ανθρώπων, όπως επίσης και το γεγονός πως η εθνική πίστη υποτάσσετο στις επιχειρήσεις των διεθνών χρηματοδοτών. Ο πόλεμος αυτός ανάγκασε έναν συνασπισμό του Τζεντίλε κεφαλαίου από τη μια πλευρά να βρίσκεται αντιμέτωπος σε κάποιες ομάδες Εβραϊκών κεφαλαίων που ήθελαν να παίζουν και στις δυο πλευρές. Το παλαιό ρητό των Ρόθτσιλντ: "Μην βάζεις όλα τα αυγά σου σ' ένα καλάθι" γίνεται πλήρως κατανοητό όταν μεταφέρεται σε εθνικούς και διεθνείς όρους. Το Εβραϊκό χρήμα χειρίζεται τα πολιτικά κόμματα με τον ίδιο τρόπο –στοιχηματίζει και στα δυο κι έτσι ποτέ δεν χάνει. Με τον ίδιο τρόπο οι Εβραϊκές χρηματοδοτήσεις ποτέ δεν χάνουν

ένα πόλεμο. Βρισκόμενοι και με τις δυο πλευρές δεν μπορούν παρά να βρίσκονται με την πλευρά που κερδίζει. Οι ειρηνευτικοί όροι είναι επαρκείς για να καλύψουν τις ζημίες της πλευράς που έχασε. Αυτή ήταν η έννοια της τόσο μεγάλης συγκέντρωσης Εβραίων στη Συνθήκη Ειρήνης των Βερσαλλιών.

Το μοιραίο όμως πεπρωμένο φαίνεται να ακολουθεί όλες τις πλευρές των Εβραϊκών κατακτήσεων. Πριν όμως ολοκληρωθεί ο Εβραϊκός θρίαμβος, κάτι συμβαίνει και τον περιορίζει. Συμβαίνει τόσο συχνά στην Εβραϊκή ιστορία ώστε οι ίδιοι οι Εβραίοι αναζητούν να βρουν μια εξήγηση. Σε πολλές περιπτώσεις όμως ο "αντι-Σημιτισμός" προσφέρει μια ετοιμοπαράδοτη δικαιολογία. Όχι όμως πάντα. Όπως ακριβώς και μετά το Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, όταν το φως που προκάλεσαν οι φωτιές του πολέμου αποκάλυψε τόσα πολλά θύματα που πριν ήταν κρυμμένα στο σκοτάδι, η αφυπνισμένη παγκόσμια προσοχή ονομάστηκε "αντι-Σημιτισμός" και η εξήγηση που δόθηκε ήταν πως "μετά από κάθε πόλεμο, ο Εβραίος γίνεται ο αποδιοπομπαίος τράγος" –μια περίεργη παραδοχή η οποία θα οδηγούσε έναν λιγότερο εγωκεντρικό λαό να ρωτήσει, "Γιατί;".

Η ΕΚΤΑΣΗ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΤΟΥ ΕΒΡΑΪΚΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΣ

Μέσω της εταιρίας Κούν & Λέμπ και Σία οι Εβραϊκές χρηματοδοτήσεις στις Η.Π.Α. έφτασαν στο υψηλότερο τους σημείο. Επικεφαλής αυτής της εταιρίας ήταν ο τελευταίος Ιακώβ Σίφφ, ο οποίος γεννήθηκε στην Φρανκφούρτη –ον—δε—μεϊν και του οποίου ο πατέρας ήταν ένας από τους χρηματομεσίτες των Ρόθτσιλντ. Ένας από τους συνεργάτες του Ιακώβ Σίφφ, ο Όττο Κάν γεννήθηκε στο Μανχάϊν και από νωρίς συνεταιρίσθηκε με τον Σπέγιερς που και αυτός καταγόταν από την Φρανκφούρτη και που απέκτησε μεγάλη εξουσία στην Αγγλία, κατά τη βασιλεία του Εδουάρδου Ζ΄. Ένας άλλος συνεταίρος, ο Φέλιξ Βάρμπουργκ παντρεύτηκε ένα μέλος της οικογένειας

του Ιακώβ Σίφφ και έτσι οι Βάρμπουργκ έγιναν τα με μεγαλύτερη επιρροή μέλη των Αμερικανικών διπλωματικών αντιπροσωπειών. Τα πρώτα πλαγιοκοπήματα των Εβραίων χρηματοδοτών στην Αμερική επεδίωξαν στόχους σε ξένες χώρες των οποίων η μέλλουσα επιρροή στις Αμερικανικές υποθέσεις αποδείχθηκε πως είναι πολύ σημαντική. Η πρώτη κίνηση ήταν προς την Κεντρική και Νότια Αμερική. Η υλική και οικονομική βοήθεια συμβουλευτική, που προσφέρθηκε στο Μεξικό κατά την πιο κακή περίοδο των σχέσεων του με τις Η.Π.Α., δόθηκε από Εβραϊκές ομάδες. Οι πολιτικές αναταραχές και οι οικονομικές διευθετήσεις στις μικρές αλλά στρατηγικά τοποθετημένες χώρες της Κεντρικής Αμερικής είναι πολύ σκοτεινές, ακόμη και στις πιο ευκαιριακές κριτικές μας.

Είναι γνωστό πως ο Ιακώβ Σίφφ έδωσε υλική βοήθεια στην Ιαπωνία όταν στα 1905 βρισκόταν σε πόλεμο με την Ρωσία. Αυτό μπορούσε να εξηγηθεί στο επίπεδο των έξυπνων επιχειρήσεων και στην επιθυμία να εκδικηθούν την κακομεταχείριση των Εβραίων από τη Ρωσία. Ο Σίφφ χρησιμοποίησε την ευκαιρία να ενσταλλάξει τις αρχές, οι οποίες δημιούργησαν τον Μπολσεβικισμό στα μυαλά των Ρώσων αιχμαλώτων στα Ιαπωνικά στρατόπεδα συγκέντρωσης. Η προσπάθεια να κερδίσουν τον έλεγχο της Ιαπωνίας δεν είχε επιτυχή αποτελέσματα. Οι Ιάπωνες κράτησαν την εμπορική συμφωνία αποκλειστικά στα όρια της εμπορικής συμφωνίας και έτσι ο κύριος Ιακώβ Σίφφ δυσαρεστήθηκε από τους Ιάπωνες. Στις αρχές του αιώνα η ιδέα που φαίνεται να υπήρχε ήταν να προσθέσουν το ανερχόμενο κράτος της Ιαπωνίας στη σειρά των οικονομικών τους κατακτήσεων. Οι Ιάπωνες όμως ήξεραν πολύ περισσότερα για τον "Εβραϊκό κίνδυνο" απ' ότι οι Η.Π.Α. Αυτό είναι αλήθεια εάν ξαναθυμηθούμε την έντονη προπαγάνδα η οποία πριν τον πόλεμο του 1914 όπως και πριν τον πόλεμο του 1939 μονίμως προσπαθούσε να δημιουργήσει παρεξηγήσεις ανάμεσα στις Η.Π.Α. και την αυτοκρατορία της Ιαπωνίας.

Ο Εβραϊσμός αναδύθηκε από τον πόλεμο του 1914-1918,

με μεγαλύτερη εξουσία απ' ότι είχε πριν, ακόμη και στις Η.Π.Α. Η παγκόσμια και σε μεγάλο βαθμό άνοδος του Εβραϊσμού είναι ακόμη πιο έντονη σήμερα. Στις χώρες όπου μπορούν να τις αποκαλέσουμε απλά μη-φιλικές προς τους Εβραίους, σήμερα ή στο πρόσφατο παρελθόν, ο ρόλος του Εβραίου είναι ισχυρότερος απ' ότι οπουδήποτε αλλού. Όσο περισσότερο τους αντιτίθενται, τόσο περισσότερο δείχνουν τη δύναμη τους. Τη στιγμή που όλοι οι Εβραίοι ομιλητές μας πληροφορούν πως υπάρχει ένα παγκόσμιο κύμα "αντι-Σημιτισμού" –που σημαίνει πως υπάρχει μια νέα αφύπνιση του κόσμου για το τι πραγματικά συμβαίνει, τότε εμφανίζεται στο Παγκόσμιο Δικαστικό Σώμα (αναφέρεται στην Κοινωνία των Εθνών, που σήμερα είναι τα Ηνωμένα Έθνη) ένας Εβραίος. Κανείς δεν φαίνεται να γνωρίζει γιατί, κανείς δεν μπορεί να το εξηγήσει.

"Ο ΝΤΙΣΡΑΕΛΙ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ" –ΕΝΑΣ ΕΒΡΑΙΟΣ ΜΕ ΥΠΕΡΕΞΟΥΣΙΕΣ

Στις Η.Π.Α. είχαμε έναν Εβραίο ηγέτη, το ίδιο απόλυτο όπως αυτός που υπάρχει στη Ρωσία (αναφέρεται στον Μπαρούχ, ο οποίος ήταν το δεξί χέρι του Προέδρου Ρούζβελτ στη διάρκεια της προεδρίας του, όπως και του Προέδρου Ουίλσον). Αυτό φαίνεται να είναι μια πολύ ισχυρή κατηγορία αλλά είναι πολύ πιο ήπια απ' ότι τα ίδια τα γεγονότα. Τα δεδομένα αποτελούν προϊόντα μιας έρευνας των νομιμοφρόνων αξιωματούχων των Η.Π.Α. που παραγκωνίστηκαν υπέρ μιας Εβραϊκής κυβέρνησης και ποτέ δεν ξαναπήραν τα αξιώματά τους.

Οι Εβραίοι απέδειξαν πως η Γουώλ Στρητ δεν ήταν απαραίτητη για τον έλεγχο του Αμερικάνικου λαού και το άτομο που το απέδειξε ήταν ένας Εβραίος της Γουώλ Στρητ!

Ο άνδρας αυτός ονμάστηκε "Υποπρόξενος της Ιουδαίας στην Αμερική". Λέγεται πως όταν κάποτε αναφέρθηκε στον εαυτό του δήλωσε: "Κοιτάξτε τον Ντισραέλι των Η.Π.Α."!

Σε μια επιλεγμένη επιτροπή του Κογκρέσσου των Η.Π.Α. είπε: "Πιθανόν να είχα πολύ μεγαλύτερη εξουσία από οποιονδήποτε άλλον άνδρα στον πόλεμο. Αυτό είναι μία αναμφισβήτητη αλήθεια"[1].

Δεν υπερέβαλε. Είχε πραγματικά περισσότερη εξουσία. Παραδέχθηκε πως η εξουσία του δεν είχε νομική υπόσταση. Η εξουσία του έφτανε σε κάθε σπίτι, κατάστημα, βιομηχανία, τράπεζα, σιδηρόδρομο και ορυχείο. Επηρέαζε στρατούς και κυβερνήσεις. Επηρέαζε τα διοικητικά συμβούλια. Έφτιαχνε και κατέστρεφε ανθρώπους χωρίς μια λέξη. Ήταν εξουσία χωρίς υπευθυνότητες και χωρίς όρια. Ήταν μια τέτοια εξουσία που εξανάγκαζε τους Τζεντίλε πληθυσμούς να αποκαλύψουν κάθε μυστικό σ' αυτόν τον άνθρωπο και τους Εβραίους συνεργάτες του, δίνοντας τους προνόμια και γνώσεις που δισεκατομμύρια χρυσών νομισμάτων δεν θα μπορούσαν να αγοράσουν.

Ούτε ένας Αμερικανός στο εκατομμύριο άκουσε ποτέ γι' αυτόν τον άνδρα πριν από την είσοδο των Η.Π.Α. στον πόλεμο του 1917. Βγήκε μέσα από το σκοτάδι που δεν το φώτισε η φήμη κάποιας δημόσιας θέσης και κατέκτησε την υψηλότερη θέση του κυρίαρχου έθνους στον πόλεμο. Η συνταγματική κυβέρνηση είχε ελάχιστες σχέσεις μαζί του. Εξοικονόμησε τα χρήματα για ψήφους και πλειοψήφισε. Είπε πως θα μπορούσαν να επικαλεστούν σαν ανώτερο του τον Πρόεδρο των Η.Π.Α., γνωρίζοντας όμως την κατάσταση, κανείς δεν το έκανε.

Ποια ήταν η κολοσσιαία αυτή μορφή που ήταν ιδιαίτερα

---

1. ΣΗΜΕΙΩΣΗ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΕΚΔΟΤΗ: Κατά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο όταν ο άνδρας αυτός ήταν πανίσχυρος, ο στενός του φίλος Ουίνστον Τσώρτσιλ ήταν πρωθυπουργός της Βρετανίας. Είναι σημαντικό πως το σύστημα της "συγκεντρωμένης βιομηχανίας" στη Βρετανία έφερε όλα τα εμπορικά μυστικά στα χέρια των μονοπωλιακών καρτέλ και τα μυστικά του Βρετανικού Στρατού όπως και των βιομηχανικών εξελίξεων έπεσαν στα χέρια των Εβραίων εκμεταλλευτών.

δημιουργική στην ετοιμότητα του Εβραϊσμού να αναλάβει την κυβέρνηση όποτε το επιθυμούσε;

Το όνομα του ήταν Μπερνάρ Μ. Μπαρούχ. Γεννήθηκε στη Νότια Καρολίνα στα 1870 και ήταν ο γιός ενός Εβραίου γιατρού, του Δρ. Σάϋμον Μπαρούχ. Αποφοίτησε από το κολλέγιο της πόλης της Νέας Υόρκης, όταν ήταν λιγότερο από 19 ετών. Αφού δούλεψε στη Γουώλ Στρητ σαν υπάλληλος και όταν (ήταν γύρω στα 26 με 27) έγινε μέλος της εταιρίας Α.Α.Χάουσμαν και Σία "γύρω στα 1900 με 1902" έφυγε από την εταιρία, είχε όμως εν τω μεταξύ κερδίσει μια θέση στο χρηματιστήριο.

Τότε άρχισε μια δική του επιχείρηση και παρακάτω αναφέρουμε τα ακριβή του λόγια:

"Δεν ασχολήθηκα με οποιαδήποτε επιχείρηση για οποιονδήποτε αλλά για τον εαυτό μου. Έκανα μια μελέτη των εταιριών που ασχολούντο με την παραγωγή και τη βιομηχανοποίηση διαφόρων πραγμάτων, όπως και μια μελέτη για τους ανθρώπους που απασχολούντο σ' αυτές".

Από τα στοιχεία που έχουμε από το Κονγκρέσσο, οι επιχειρήσεις του Μπαρούχ βρίσκονται σε διαφορετικούς τομείς, κυρίως στον τομέα των μετάλλων και στην οργάνωση διαφόρων εμπορικών επιχειρήσεων. Ήταν δεξιοτέχνης στην αγορά εταιριών καπνού, χαλκού, χάλυβα, μετάλλων για νήματα ηλεκτρικών λαμπτήρων, ελαστικών και εταιριών υφικαμίνων και ήταν υπεύθυνος για την κατασκευή μεγάλων εταιριών ελαστικών στο Μεξικό. Σαν νέος βρέθηκε να κατέχει μεγάλα ποσά χρημάτων και δεν υπάρχει ένδειξη ότι κληρονόμησε αυτά τα ποσά. Ήταν πολύ πλούσιος. Αυτό που αύξησε την περιουσία του στον πόλεμο δεν είναι γνωστό, είναι όμως βέβαιο πως πολλοί από τους φίλους του και τους στενούς του συνεργάτες κέρδισαν μεγάλες ποσότητες χρημάτων από τις δραστηριότητες τους κατά τη διάρκεια του πολέμου.

Ο ΔΙΚΤΑΤΟΡΑΣ ΜΠΑΡΟΥΧ

Διασταυρωμένες έρευνες που διεξήγαγε το Κονγκρέσσο απέδειξαν πως η επιρροή του Μπαρούχ στον Πρόεδρο Γουίλσον προκάλεσε τόσες αλλαγές στη διοίκηση ώστε έκανε τον Μπαρούχ τον πιο ισχυρό άνδρα στον κόσμο. Το συμβούλιο Εθνικής Άμυνας παραγκωνίστηκε. Δεν ήταν απλά ένας σύμβουλος Αμερικανών που διεξήγαγαν τον πόλεμο. Ήταν μια αυτοκρατορία με επικεφαλής έναν Εβραίο και με Εβραίους τοποθετημένους σε κάθε στρατηγικό σημείο. Ο ίδιος περιγράφει μια από τις επισκέψεις του στον Πρόεδρο στα 1915.

Κος Μπαρούχ: "Σκέφτηκα πως ένας πόλεμος ήταν στον ορίζοντα ... του εξήγησα όσο πιο σοβαρά μπορούσα πως με απασχολούσε βαθιά η αναγκαιότητα της κινητοποίησης των βιομηχανιών της χώρας. Ο Πρόεδρος άκουγε πολύ προσεκτικά και πολύ καταδεκτικά, όπως πάντοτε κάνει ... η προσοχή μας στράφηκε προς τον Υπουργό της Εθνικής Αμύνης ... Ο Υπουργούς Πολέμου με ρώτησε τι σκεφτόμουν γι' αυτό. Του είπα πως θα επιθυμούσα να έχω κάτι διαφορετικό". Ένας σύμβουλος είναι ένας **σύμβουλος**. Ο κύριος Μπαρούχ είναι **κάτι διαφορετικό** και πήρε κάτι διαφορετικό. Έκανε τον Πρόεδρο να αλλάξει τα πράγματα έτσι ώστε να κάνει τον κύριο Μπαρούχ τον "πιο ισχυρό άνδρα στον πόλεμο". Ότι έκανε ο Μπαρούχ το έκανε με μεγάλη μαεστρία, δεν το έκανε όμως με τον Αμερικάνικο τρόπο. Κανείς άλλος παρά ένα μέλος της φυλής του δεν θα ήθελε να το κάνει διαφορετικά.

Δεν αμφισβητούμε την κατάθεση που έδωσε ο Μπαρούχ ενώπιον του Κονγκρέσσου. Ο Πρόεδρος των Η.Π.Α. έκανε ακριβώς ότι ήθελε ο Μπαρούχ με χιλιάδες τρόπους κι αυτό που ήθελε προφανώς ο Μπαρούχ ήταν να πάρει τον έλεγχο της παραγωγής της Αμερικής, κάτι που έγινε. Το απέκτησε με πολύ πιο αποτελεσματικό τρόπο απ' ότι ο Λένιν και οι διάδοχοι του το είχαν αποκτήσει στη Ρωσία. Ο λαός στις Ηνωμένες Πολιτείες δεν είδε τίποτε άλλο πέρα από το πατριωτικό στοιχείο.

Δεν είδε την Εβραϊκή κυβέρνηση να προβάλλει από πάνω του. Παρ' όλα αυτά υπήρχε εκεί.

Έτσι ο Μπαρούχ χειρίστηκε τα πράγματα. Έγινε το κέντρο ενός συστήματος ελέγχου που ποτέ άλλοτε οι Η.Π.Α. δεν είχαν και ποτέ δεν θα έχουν, εκτός κι αν χάσουν το χαρακτήρα της ελεύθερης διακυβέρνησης. Όπως το είπε και ο ίδιος, η εξουσία του αποτελείτο από τα εξής:

1. Εξουσία πάνω στη χρήση κεφαλαίου στις ιδιωτικές επιχειρήσεις των Αμερικανών.
2. Εξουσία πάνω σε όλα τα υλικά.
3. Εξουσία πάνω στις βιομηχανίες.
4. Εξουσία στους ανθρώπους οι οποίοι θα καλούντο για στρατιωτική υπηρεσία.
5. Εξουσία στο εργατικό προσωπικό της χώρας.

Γιατί ο Μπαρούχ επιλέχθηκε να γίνει ο πρώτος δικτατόρας των Η.Π.Α.; Τι ήταν και τι έκανε ώστε να επιλεχθεί να γίνει η κεφαλή μιας κυβερνητικής εξουσίας στον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, τον πρώτο μεγάλο πόλεμο στον οποίο συμμετείχαν οι Η.Π.Α. και τι μετέτρεψε τη χώρα αυτή από ελλειμματική στην πλέον ισχυρή χώρα τόσο από στρατιωτικής όσο και από χρηματοοικονομικης απόψεως;

Άνθρωποι που μπορούν να χειριστούν αυτή την πολιτική και χρηματική εξουσία σε καιρό πολέμου, μπορούν να το κάνουν και σε καιρό ειρήνης. Οι Η.Π.Α. ζουν σήμερα κάτω από την ίδια εξουσία σε καιρό ειρήνης. Οι ομάδες και οι κυβερνήσεις είναι χρεωκοπημένες· μόνο η δική τους εξουσία τις διατηρεί. Οι Η.Π.Α. πιστεύουν πως είναι η πλουσιότερη χώρα στον κόσμο. Σε κυβερνητικό όμως επίπεδο είναι το ίδιο φτωχή όπως οποιαδήποτε άλλη. Έχει χρέη και δανείζεται. Οι πιστωτές της διαρκώς αυξάνουν τις απαιτήσεις τους και έτσι χειροτερεύει η κατάσταση. Το ύψος του Εθνικού μας Χρέους μετράει τη σκλαβιά μας στους παγκόσμιους Εβραίους τραπεζίτες. Ζούμε σε μια δημοκρατία, τα χρέη της όμως κοστίζουν περισσότερο από το ύψος των δανείων και κανείς δεν λέει λέξη γι' αυτό. Εμείς οι

Αμερικανοί δεν γνωρίζουμε πόσους τόκους πληρώνουμε κάθε χρόνο και ούτε γνωρίζουμε σε ποιους τους πληρώνουμε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 14

Η ΜΑΧΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΛΕΓΧΟ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ

"Θα βάλουμε στο χέρι τον τύπο με τον εξής τρόπο:

1. "Θα του βάλουμε χαλινάρι και θα τον ελέγχουμε πολύ στενά. Το ίδιο θα κάνουμε και με το υπόλοιπο έντυπο υλικό, γιατί ποια θα ήταν η χρησιμότητα να απαλλαγούμε από τις επιθέσεις του τύπου εάν είμαστε ευάλωτοι στην κριτική των βιβλίων και των φυλλαδίων;"

2. "Ούτε μία αγγελία δεν θα φτάνει στον λαό χωρίς την δική μας εποπτεία. Αυτό το έχουμε κατορθώσει προς το παρόν με το γεγονός πως όλα τα νέα έρχονται από διάφορες υπηρεσίες μέσω των Ειδησεογραφικών πρακτορείων που τα συγκεντρώνουν από όλα τα μέρη του κόσμου".

3. "Η Λογοτεχνία και η Δημοσιογραφία, είναι δύο από τις πιο σημαντικές εκπαιδευτικές δυνάμεις και κατά συνέπεια η κυβέρνησή μας θα γίνει ο ιδιοκτήτης των περισσότερων εφημερίδων. Εάν επιτρέπουμε την κυκλοφορία σε δέκα ιδιωτικές εφημερίδες, θα

οργανώνουμε τριάντα δικές μας κ.ο.κ. Αυτό δεν πρέπει να το υποπτευθεί το κοινό για το λόγο ότι όλες οι εφημερίδες που θα εκδίδονται από μας θα ανήκουν στις πιο αντίθετες γνώμες και τάσεις με αποτέλεσμα να δημιουργούν εμπιστοσύνη σ' αυτές και να ελκύουν τους ανύποπτους αντιπάλους μας, με τον τρόπο αυτό θα πιάνονται στη παγίδα μας και θα γίνονται ακίνδυνοι.

—Δωδέκατο Πρωτόκολλο

Η πρώτη ενστικτώδης απάντηση που θα δώσει ο Εβραίος σε οποιαδήποτε κριτική αφορά την φυλή του και προέρχεται από έναν μη-Εβραίο είναι πως δοκιμάζεται, απειλείται ή γίνεται αντικείμενο βίας. Το γεγονός αυτό μπορούν να το επιβεβαιώσουν εκατοντάδες χιλιάδες πολιτών που το άκουσαν με τα αυτιά τους και το είδαν με τα μάτια τους.

Εάν ο υποψήφιος ερευνητής του Εβραϊκού Ζητήματος συμβαίνει να βρίσκεται στις επιχειρήσεις, το "μποϋκοτάζ" είναι η πρώτη κίνηση την οποία φαίνεται ο Εβραίος να σκέφτεται. Είτε πρόκειται για εφημερίδα, εμπορικό οίκο, ξενοδοχείο, δραματική παραγωγή ή οποιοδήποτε βιομηχανοποιημένο προϊόν του οποίου ο κατασκευαστής υιοθέτησε την πολιτική πως "τα προϊόντα μου είναι για πούλημα, αλλά όχι και οι αρχές μου" -μόλις υπάρξει οποιαδήποτε εμπορική συνεργασία με τον μελετητή του Εβραϊκού Ζητήματος, η πρώτη "απάντηση" είναι το "μποϋκοτάζ".

Η τεχνική των ψιθύρων άρχισε για πρώτη φορά. Οι φήμες άρχισαν να κυκλοφορούν γρήγορα. Οι Εβραίοι που ήταν επιφορτισμένοι με τις εθνικές υπηρεσίες των νέων, υιοθέτησαν το σλόγκαν της "μιας φήμης τη μέρα". Όλες οι ηγέτιδες υπηρεσίες των νέων στην Αμερική, ελέγχονται από τους Εβραίους. Οι Εβραίοι που ήταν επικεφαλείς των εφημερίδων υιοθετούν την πολιτική του "ενός δυσφημιστικού τίτλου τη μέρα". Οι Εβραίοι που είναι υπεύθυνοι για τα παιδιά που πωλούν εφημερίδες

στους δρόμους (όλους τους δρόμους, τους είχαν αδειάσει από πριν τα "Εβραϊκά αφεντικά" που επιτρέπουν να πωλούν μόνο τα δικά τους παιδιά") δίνουν εντολές ώστε να δίνουν έμφαση σε κάποια νέα όταν διαλαλούν το εμπόρευμα **"μια καινούρια κραυγή εναντιον τους κάθε μέρα". Το σύνολο της εκστρατείας ενάντια στην κριτική του Εβραϊσμού όποια κι αν είναι αποτελεί το κλειδί σε κάθε απειλή.**

Οι "φήμες" και το "μποϋκοτάζ" είναι οι κυριότερες Εβραϊκές απαντήσεις. Αποτελούν τη σπονδυλική στήλη αυτής της πνευματικής κατάστασης που βρίσκονται τώρα οι μη-Εβραίοι και η οποία είναι γνωστή ως "ο φόβος των Ιουδαίων".

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΟΥ ΜΠΕΝΝΕΤ

Αυτή είναι η ιστορία ενός μποϋκοτάζ που διήρκεσε επί σειρά ετών. Είναι μόνο μια από τις πολυάριθμες ιστορίες αυτού του τύπου που μπορείτε να ακούσετε στην Αμερική. Υπήρξαν και άλλες περιπτώσεις πολύ πιο σημαντικές από αυτήν, αλλά αυτή χρονολογείται από την αρχή των Εβραϊκών φιλοδοξιών για την εξουσία στις Η.Π.Α., και είναι η πρώτη από τις μεγάλες μάχες που διεξήγαγε επιτυχώς ο Εβραϊσμός στην προσπάθεια του να εξουδετερώσει τον ανεξάρτητο τύπο. Αφορά την μακρόβια "New York Herald", μια εφημερίδα που παραμένει ανεξάρτητη από την Εβραϊκή επιρροή στη Νέα Υόρκη. Η Herald υπήρχε για 90 χρόνια, κάτι που τελείωσε το 1920 από μια αναπόφευκτη συγχώνευση. Πραγματοποίησε μεγάλα βήματα στον κόσμο των νέων. Έστειλε τον Χένρυ Μ.Στάνλεϋ στην Αφρική να βρει το "Λίβινγκ Στόουν". Χρηματοδότησε την "Τζάνετ Εξερεύνηση" στις Αρκτικές περιοχές. Συμμετείχε στις πρώτες τοποθετήσεις καλωδίων στον Ατλαντικό. Η φήμη της μεταξύ των νέων ήταν πως ούτε τα νέα της ούτε οι εκδοτικές της στήλες μπορούσαν να εξαγοραστούν ή να επηρεαστούν. Ίσως το μεγαλύτερο βήμα που έκανε ήταν να διατηρήσει για πολλά

χρόνια την δημοσιογραφική της ανεξαρτησία ενάντια στις συνδυασμένες επιθέσεις του Εβραϊσμού της Νέας Υόρκης. Ο ιδιοκτήτης της, ο Τζέϊμς Γκόρντον Μπέννετ, ένας μεγάλος Αμερικανός πολίτης που είχε τη φήμη πολλών φιλανθρωπικών δραστηριοτήτων, διατηρούσε πάντα μια φιλική συμπεριφορά προς τους Εβραίους της πόλης του. Δεν είχε προφανώς καμμιά προκατάληψη εναντίον τους, ούτε ποτέ τους ανταγωνίστηκε. Ήταν αποφασισμένος όμως να διατηρήσει την ανεξάρτητη δημοσιογραφία. Ποτέ δεν υπέκυψε σε πιέσεις και οι αντίπαλοι του δεν είχαν τίποτε να πουν για την εκδοτική πολιτική της εφημερίδας, ούτε για την επιρροή της ή κάποια πίεση. Την εποχή του Μπέννετ ο Αμερικάνικος τύπος ήταν στην πλειοψηφία του ελεύθερος. Σήμερα είναι ολοκληρωτικά ελεγχόμενος από τους Εβραίους. Ο έλεγχος αυτός εξασκείται με διάφορους τρόπους που μερικοί από αυτούς επαφίενται στην ελευθερία του ιδιοκτήτη. Ο έλεγχος όμως βρίσκεται εδώ και προς το παρόν είναι απόλυτος. Πενήντα χρόνια πριν υπήρχαν πολύ περισσότερες εφημερίδες στη Νέα Υόρκη απ' ότι υπάρχουν σήμερα, οι συγχωνεύσεις όμως μείωσαν τον ανταγωνισμό σ' έναν αριθμό από λίγες επιλεγμένες εφημερίδες που δεν ανταγωνίζονται μεταξύ τους. Η εξέλιξη αυτή συνέβη και σε άλλες χώρες και κυρίως στη Μεγάλη Βρετανία.

Η "Χέραλντ" του Μπέννετ, η εφημερίδα των τριών σεντς, έχαιρε πλήρους εκτίμησης και ήταν το πιο επιθυμητό διαφημιστικό μέσον, από την αρχή ακόμη της κυκλοφορίας της. Την εποχή αυτή ο Εβραϊκός πληθυσμός της Νέας Υόρκης ήταν λιγότερος από το ένα τρίτο αυτού που είναι σήμερα. Είχε όμως μεγάλο πλούτο.

Τώρα κάθε άνθρωπος που ανήκει στο χώρο των ειδήσεων, γνωρίζει το εξής: οι περισσότεροι Εβραίοι ηγέτες ενδιαφέροταν πάντα ή να εκδώσουν μια ιστορία, ή να την καταπνίξουν. Δεν υπάρχει καμμιά ομάδα ανθρώπων που να διαβάζει τον τύπο για θέματα που αφορούν τις υποθέσεις της με τόσο προσεκτικό μάτι όσο οι Εβραίοι. Η "Χέραλντ" απλώς υιοθέτησε την

πολιτική από την αρχή της έκδοσης της πως δε θα επιτρέπετο σε κανέναν να μην την αφήσει να είναι ένας πληροφοριοδότης του κοινού. Η πολιτική αυτή επηρέαζε και τις άλλες εφημερίδες στην πόλη.

Όταν πραγματοποιήθηκε ένα σκάνδαλο σε Εβραϊκούς κύκλους (στο τέλος του αιώνα η αυξανόμενη Εβραϊκή επιρροή στην Αμερική παρήγαγε πολλά), Εβραίοι με επιρροή συνωστίζονται στα εκδοτικά γραφεία για να τακτοποιήσουν την εξαφάνιση αυτής της ιστορίας. Οι εκδότες όμως γνώριζαν πως η Χέραλντ δεν θα κατέπνιγε τίποτε και για κανέναν. Ποια θα ήταν όμως η αξία μιας εφημερίδας που καταπνίγει μια ιστορία και οι άλλες δεν το κάνουν; Έτσι οι εκδότες θα έλεγαν: Θα είμασταν ευτυχισμένοι να καταπνίξουμε αυτήν την ιστορία, αλλά η Χέραλντ θα την δημοσιεύσει· έτσι κι εμείς πρέπει να κάνουμε το ίδιο για δική μας προστασία. Παρ' όλα αυτά εάν καταφέρετε να πείσετε την Χέραλντ να την καταπνίξει, θα είμασταν χαρούμενοι να κάνουμε κι εμείς το ίδιο.

Η Χέραλντ όμως ποτέ δεν υπέκυπτε ούτε στις πιέσεις των ισχυρών, ούτε στις υποσχέσεις για επιχειρήσεις, ούτε στις απειλές για ζημίες. Τύπωνε τα νέα.

Υπήρχε ένας συγκεκριμένος Εβραίος τραπεζίτης που από καιρού εις καιρόν ζητούσε από τον Μπέννετ να απολύσει τον διευθυντή των οικονομικών της Χέραλντ. Ο τραπεζίτης ασχολείτο με την επιχείρηση της διάθεσης Μεξικανικών ομολόγων, τη στιγμή που τα ομόλογα αυτά είχαν την ελάχιστη ασφάλεια. Όταν ένας αφύσικα μεγάλος αριθμός από αυτά τα ομόλογα θα κατέκλειε τους ανύποπτους Αμερικάνους, η Χέραλντ δημοσίευσε πως επίκειτο μια Μεξικάνικη επανάσταση, κάτι που έγινε. Ο τραπεζίτης αφρίζοντας από το κακό του υποκίνησε κάθε άνδρα επιρροής που μπορούσε να αλλάξει το προσωπικό που ασχολείτο με τα οικονομικά στη Χέραλντ αλλά δεν ήταν ικανός να αλλάξει ούτε τον τελευταίο υπάλληλο ενός γραφείου.

Όταν συνέβη ένα σκάνδαλο από κάποιο μέλος μιας εξέχουσας οικογένειας, ο Μπέννετ αρνήθηκε να το καταπνίξει ισχυρίζόμενος πως εάν το επεισόδιο είχε πραγματοποιηθεί μέσα σε μια οικογένεια οποιασδήποτε άλλης φυλής θα εκδίδετο άσχετα από το πόσο εξέχουσες ήταν οι προσωπικότητες που ενεπλέκοντο. Οι Εβραίοι της Φιλαδέλφεια κατάφεραν την κατάπνιξη τη είδησης εκεί, εξαιτίας όμως της ανυποχώρητης στάσης του Μπέννετ δεν υπήρξε κατάπνιξη στη Νέα Υόρκη.

Μια εφημερίδα είναι μια επιχείρηση. Υπάρχουν κάποια θέματα που δε μπορούμε να τα αγγίξουμε χωρίς να βάλουμε σε κίνδυνο την επιχείρηση αυτή. Αυτό είναι ιδιαίτερα αληθινό από τη στιγμή που τα κύρια έσοδα των εφημερίδων δεν προέρχονται από το κοινό αλλά από τους διαφημιστές. Τα χρήματα που δίνει ο αναγνώστης για να αγοράσει την εφημερίδα σπάνια επαρκούν για να πληρωθεί η ποσότητα του χαρτιού. Κατ' αυτόν τον τρόπο οι διαφημιζόμενοι δεν μπορούν να μην ληφθούν υπόψη όσο μάλιστα λαμβάνεται υπόψη η χαρτοποιΐα. Αφού όμως τα περισσότερα καταστήματα ελέγχοντο από Εβραίους γίνεται λογικό πως οι Εβραίοι επηρεάζουν τα νέα που εκδίδουν οι εφημερίδες με τις οποίες συνεργάζονται.

Την εποχή αυτή εκδηλώνεται η εκ πάλαι φλέγουσα φιλοδοξία των Εβραίων να εκλέξουν Εβραίο Δήμαρχο στη Νέα Υόρκη. Διάλεξαν μια εποχή κατά την οποία τα ηγετικά πολιτικά κόμματα ήταν διασπασμένα για να προωθήσουν την εκλογή τους. Η μέθοδος που υιοθέτησαν ήταν χαρακτηριστική. Δικαιολογήθηκαν ότι οι εφημερίδες δεν θα τολμούσαν να αρνηθούν την ετυμηγορία των συνασπισμένων ιδιοκτητών καταστημάτων και έτσι έγραψαν ένα "άκρως εμπιστευτικό" γράμμα, το οποίο και έστειλαν στους ιδιοκτήτες των εφημερίδων της Νέας Υόρκης αιτώντας υποστήριξη για την Εβραϊκή υποψηφιότητα για το αξίωμα του δημάρχου. Οι ιδιοκτήτες των εφημερίδων βρέθηκαν σε αμηχανία. Για αρκετές ημέρες συζητούσαν τη στάση που θα κρατούσαν. Όλοι παρέμεναν σιωπηλοί. Οι εκδότες της Χέραλντ τηλεγράφησαν την είδηση στον Μπέννετ που βρισκόταν στο εξωτερικό. Ο Μπέννετ συμπεριφέρθηκε με την τόλμη και την ευθύτητα που τον διέκρινε. Τους τηλεγράφησε, *"Δημο-*

σιεύστε το γράμμα". Δημοσιεύτηκε στη Χέραλντ, και μ' αυτόν τον τρόπο αποκαλύφθηκε η υπεροψία των Εβραίων και η μη-Εβραϊκή Νέα Υόρκη ανέπνευσε ευκολότερα και επιδοκίμασε την πράξη.

Η Χέραλντ δικαιολογήθηκε ειλικρινά ότι δεν μπορούσε να υποστηρίξει έναν υποψήφιο ιδιωτικών συμφερόντων, διότι ήταν αφοσιωμένη στα συμφέροντα του λαού. Αλλά οι Εβραίοι ηγέτες ορκίστηκαν να εκδικηθουν την Χέραλντ και τον άνδρα που τόλμησε να εκθέσει το παιχνίδι τους.

Άλλωστε δεν συμπαθούσαν τον Μπέννετ από πολύ καιρό πριν. Η Χέραλντ ήταν η αληθινή "κοινωνική εφημερίδα" της Νέας Υόρκης, αλλά ο Μπέννετ είχε έναν κανόνα ότι μόνο τα ονόματα των πραγματικά επιφανών οικογενειών θα δημοσιεύονταν. Οι ιστορίες των προσπαθειών που έκαναν οι πρόσφατα πλουτίσαντες Εβραίοι για να εισβάλλουν στις κοινωνικές στήλες της Χέραλντ είναι μερικές από τις καλύτερες που λέγοταν από τους παλιούς ιδιοκτήτες εφημερίδων.

Ο "πόλεμος" έφθασε στο μεσουράνημα του με μια φιλονικία που ξέσπασε ανάμεσα στον Μπέννετ και στον Νάθαν Στράους, έναν Γερμανο-Εβραίο, η εταιρία του οποίου ήταν γνωστή με το όνομα "R.H. Macy and Company". Macy ήταν οι Σκωτσέζοι που έχτισαν την εταιρία και από τους κληρονόμους των οποίων την απέκτησε ο Στράους. Ο Στράους ήταν κάτι σαν φιλάνθρωπος στο γκέτο, αλλά η ιστορία λέει ότι η αποτυχία του Μπέννετ να τον ανακηρύξει φιλάνθρωπο οδήγησε σε αρρωστημένα συναισθήματά του. Έτσι ξεκίνησε ένας μακρύς πόλεμος με τις εφημερίδες, το αντικείμενο του οποίου υπήρξε τη παστερίωση του γάλακτος –μια ανόητη διένεξη την οποία κανείς δεν πήρε στα σοβαρά εκτός από τον Μπέννετ και τον Στάτους[1].

1. ΣΗΜΕΙΩΣΗ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΕΚΔΟΤΗ: Είναι αξιοσημείωτο ότι στα χρόνια που προηγήθηκαν αυτόν τον πρώτο "πόλεμο τροφίμων", η επιχείρηση της "αγωγής" και της "παραποίησης" αγνών τροφίμων,

Οι Εβραίοι φυσικά πήραν το μέρος του Στράους. Οι Εβραίοι ομιλητές έδωσαν υπερβολική σημασία στο γεγονός, εξυμνώντας τον Νάθαν Στράους και κακολογώντας τον Τζέϊμς Μπέννετ. Ο Μπέννετ περιγραφόταν σαν τον χυδαίο άνθρωπο που "κατεδίωκε" έναν ευγενή Εβραίο.

Αρκετό καιρό πριν φυσικά, ο Στράους, ισχυρός πελάτης όσον αφορά τη διαφήμιση, απέσυρε τις διαφημίσεις του από την Χέραλντ. Και τώρα τα συνεργαζόμενα και ισχυρά στοιχεία της Νέας Υόρκης συνασπίστηκαν για να δώσουν ένα συγκλονιστικό χτύπημα στον Μπέννετ. Η Εβραϊκή πολιτική του "Κυριάρχησε ή Κατέστρεψε" είχε τεθεί σε κίνδυνο και ο Εβραϊσμός κήρυξε τον πόλεμο.

Σαν ένας άνθρωπος, οι Εβραίοι διαφημιζόμενοι απέσυραν τις διαφημίσεις τους. Σαν πρόφαση χρησιμοποίησαν την άποψη πως η Herald έδειχνε εχθρική απέναντι στους Εβραίους. Ο αληθινός στόχος αυτής της ενέργεια ήταν να τσακίσουν έναν Αμερικανό ιδιοκτήτη εφημερίδος που τόλμησε να ανεξαρτητοποιηθεί από αυτούς.

Η έκρηξη που προκάλεσαν ήταν τρομακτική. Αυτό σήμαινε πως υπήρχαν ζημίες ύψους 600.000 δολλαρίων. Οποιαδήποτε άλλη εφημερίδα στην Νέα Υόρκη θα είχε βγει από αυτή τη δουλειά. Οι Εβραίοι το γνώριζαν αυτό και περίμεναν την πτώση του ανθρώπου που θεωρούσαν πως είναι εχθρός τους.

Ο Μπέννετ όμως ήταν αγωνιστής. Εκτός των άλλων γνώριζε την Εβραϊκή ψυχολογία, ίσως καλύτερα από οποιονδήποτε άλλο μη-Εβραίο στην Νέα Υόρκη. Ανέτρεψε την θέση των αντιπάλων του με μία απροσδόκητη κίνηση. Οι καλύτερες θέσεις στην εφημερίδα του χρησιμοποιήθηκαν σε μη-Εβραίους εμπόρους με αποκλειστικά συμβόλαια. Οι έμποροι που πριν συνωστίζοντο στις πίσω σελίδες και τις σκοτεινές γωνίες από τους υπερπλούσιους Εβραίους, καταχωρούντο τώρα στα πιο

σε σχέση με τα φυσικά υλικά τροφίμων, εξελίχθηκε σε μια παγκόσμια επιχείρηση· που κατά κύριο λόγο ήλεγχαν οι Εβραίοι.

αξιοζήλευτα σημεία. Ένας από τους μη-Εβραίους εμπόρους που εκμεταλλεύθηκε την νέα κατάσταση ήταν ο Τζων Γουάναμέϊκερ, του οποίου οι μεγάλες διαφημίσεις από το σημείο αυτό και μετά ήταν οι πιο ξεχωριστές στις εφημερίδες του Μπέννετ. Οι εφημερίδες του Μπέννετ συνέχισαν να εκδίδονται με αμείωτη κυκλοφορία και πλήρεις από διαφημιστικές σελίδες. Η καλά σχεδιασμένη καταστροφή, δεν πραγματοποιήθηκε. Αντί γι' αυτό, συνέβη μία μάλλον κωμική έκπληξη. Υπήρχαν οι μη-Εβραίοι έμποροι της Αμερικής που έχαιραν των πλέον εκλεκτών υπηρεσιών ενός αξιόλογου διαφημιστικού μέσου, ενώ οι Εβραίοι έμποροι δεν εκπροσωπούντο. Μη μπορώντας να αντέξουν το θέαμα της ανατροπής των εμπορικών πωλήσεων σε μη-Εβραίους εμπόρους, οι Εβραίοι ήλθαν στον Μπέννετ παρακαλώντας την χρήση των στηλών του για διαφήμιση. Το "μποϋκοτάζ" ήταν σκληρότερο για τουςεμπνευστές του.

Ο Μπέννετ δέχθηκε όλους αυτούς που ήλθαν χωρίς μνησικακία. Ήθελαν τις παλιές τους θέσεις πίσω, αλλά ο Μπέννετ είπε όχι. Επέμεναν αλλά ο Μπέννετ είπε όχι. Πρόσφεραν περισσότερα χρήματα, αλλά ο Μπέννετ είπε όχι. Οι εκλεκτές θέσεις ήταν ήδη κλεισμενες.

Ο Μπέννετ θριάμβευσε. Αποδείχθηκε όμως πως ήταν μία ακριβοπληρωμένη νίκη. Ο Μπέννετ συνεχώς τους αντιστέκετο, ενώ οι Εβραίοι γινόταν όλο και πιο ισχυροί στη Νέα Υόρκη, με την έμμονη ιδέα πως ο έλεγχος του τύπου στην Νέα Υόρκη, σήμαινε τον **έλεγχο της σκέψης** ολοκλήρου της χώρας.

Ο αριθμός των εφημερίδων μειώθηκε σταδιακά μέσω συνδυασμών στις εκδόσεις. Ο Άντολφ Σ. Όκς, ένας Εβραίος από την Φιλαδέλφεια, απέκτησε τους "New York Times". Σύντομα την έκανε μεγάλη εφημερίδα της οποίας όμως ο στόχος ήταν να υπηρετεί τους Εβραίους. Είναι η ποιότητα των "Times" που κάνει την εφημερίδα αυτή τόσο πολύτιμο Εβραϊκό όργανο. Στην εφημερίδα αυτή οι Εβραίοι μονίμως λιβανίζονται, επαινούνται και αμύνονται. Μία τέτοια τρυφερότητα δεν έχει δοθεί σε καμμία άλλη φυλή.

Τότε στην σκηνή εμφανίστηκε ο Χήρστ –ένας επικίνδυνος ταραχοποιός, γιατί όχι μόνον ταράζει λάθος πράγματα αλλά και λάθος τάξεις ανθρώπων. Περιεβλήθηκε από μια συντροφιά Εβραίων, έκανε τον προαγωγό τους, τους χειρίστηκε με το γάντι, ποτέ όμως δεν είπε την αλήθεια γι' αυτούς και ποτέ δεν τους πρόδωσε.

Εδραιώθηκε η τάση των Εβραίων να ελέγχουν τον τύπο, κάτι που συνεχίστηκε να οδηγεί προς αυτή την κατεύθυνση. Τα παλιά ονόματα που έγιναν μεγάλα από τους μεγάλους εκδότες και τους Αμερικανικούς χειρισμούς έσβησαν αργά-αργά.

Μία εφημερίδα είτε ιδρύεται από κάποιον μεγάλο εκδοτικό εγκέφαλο, όπου και γίνεται η έκφραση μιας ισχυρής προσωπικότητας, είτε γίνεται το ίδρυμα μιας πολιτικής και μία εμπορική επιχείρηση. Εάν γίνει το δεύτερο έχει περισσότερες πιθανότητες να συνεχίσει να ζει πολύ πιο ισχυρή και πέρα από το τέλος της ζωής του ιδρυτή της.

Η Herald ήταν ο Μπέννετ και με την αποχώρησή του ήταν αναπόφευκτο να εκλείψει κάποια δύναμη όπως και κάποια αρετή. Ο Μπέννετ στην προχωρημένη του ηλικία φοβόταν πως η εφημερίδα του με τον θάνατό του θα έπεφτε στα χέρια των Εβραίων. Το ήξερε γιατί αυτό άλλωστε επεδίωκαν.

Ο Μπέννετ αγαπούσε την Herald όπως ένας άνδρας αγαπάει ένα παιδί. Ταχτοποίησε έτσι την διαθήκη του ώστε η Herald να μην έπεφτε στα χέρια ιδιωτών, αλλά τα έσοδά της να εισρέουν σε ένα ίδρυμα προς όφελος των ανθρώπων που έκαναν την Herald αυτό που ήταν. Πέθανε τον Μάϊο του 1919. Οι Εβραίοι εχθροί της Herald απέσυραν για μία ακόμη φορά τις διαφημίσεις τους για να εξαναγκάσουν αν ήταν δυνατόν μία πώληση της εφημερίδας. Γνώριζε πως αν η Herald γινόταν ζημιογόνα, οι μέτοχοι δεν είχαν άλλη εκλογή παρά να την πουλήσουν, παραβλέποντας την διαθήκη του Μπέννετ.

Υπήρχαν όμως συμφέροντα στην Νέα Υόρκη, που άρχιζαν να συνειδητοποιούν την απειλή του Εβραϊκού τύπου. Τα συμφέροντα αυτά παρείχαν ένα χρηματικό ποσό για την αγορά

της Χέραλντ από τον Φρανκ Μούνσεϋ.

Τότε κατά γενική έκπληξη ο Μούσνεϋ διέκοψε την έκδοση της παλαιάς εφημερίδας και χορήγησε το όνομα της στη "New York Sun".

Η εφημερίδα που διοικούσε ο Μπέννετ εξοντώθηκε. Οι εργαζόμενοι σ' αυτήν διασκορπίστηκαν στο εξωτερικό, στον χώρο των εφημερίδων και κατά κύριο λόγο αποσύρθηκαν από την ενεργό δράση ή πέθαναν.

Αν και οι Εβραίοι δεν πήραν στην κατοχή τους την Χέραλντ κατάφεραν τουλάχιστον να εκδιώξουν από το χώρο ακόμη μια μη-Εβραϊκή εφημερίδα. Αφού κατάφεραν να ελέγξουν αρκετές εφημερίδες, η νίκη τους τώρα ήταν καθολική. Η νίκη τους όμως ήταν μια οικονομική νίκη πάνω σ' έναν νεκρό άνδρα. Η ηθική νίκη όπως και η οικονομική ανήκε στον Μπέννετ όσο ζούσε. Η ηθική νίκη λογίζεται ακόμη στη Χέραλντ. Απέδειξε τι μπορούν να κάνουν άφοβα ανεξάρτητα μυαλά που τα υποστήριζαν άνθρωποι που γνώριζαν την δουλειά τους και την αγαπούσαν. Απέδειξαν τι μπορούν να καταφέρουν αυτοί οι άνθρωποι εάν δεχθούν την υποστήριξη ενεργών και πληροφορημένων μη-Εβραίων Αμερικανών. Η Χέραλντ είναι το αθάνατο μνημείο της αντίστασης ενάντια στον Εβραϊσμό της Αμερικής. Σήμερα οι Εβραίοι είναι απόλυτοι κυρίαρχοι του δημοσιογραφικού χώρου στη Νέα Υόρκη παρά σ' οποιαδήποτε άλλη πρωτεύουσα της Ευρώπης. Στην πραγματικότητα στην Ευρώπη πολύ συχνά αναδύεται μια εφημερίδα που αποκαλύπτει τα πραγματικά νέα των Εβραίων. Δεν υπάρχει όμως καμμία στη Νέα Υόρκη.

Έτσι θα παραμένει η κατάσταση μέχρι οι Αμερικανοί να σηκωθούν από το μακρύ τους ύπνο και να κοιτάξουν με ανοιχτά μάτια την εθνική τους κατάσταση. Η ματιά που θα ρίξουν θα είναι αρκετή για να τους αποκαλύψει και να κάνει τους Ανατολίτες αυτούς εκμεταλλευτές να δειλιάσουν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 15

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΑΝ-ΕΒΡΑΪΣΜΟΥ

"Ο θρίαμβος μας διευκολύνθηκε από το γεγονός πως στις σχέσεις μας με τους ανθρώπους που επιθυμούσαμε να χειριστούμε, εργαστήκαμε στις πιο ευαίσθητες χορδές του πνεύματος. Την αδυναμία τους, το συμφέρον, την απληστία, την ακόρεστη δίψα τους για τα υλικά αγαθά, που κάθε μία από τις ανθρώπινες αυτές αδυναμίες, από μόνη της είναι ικανή να παραλύει το πνεύμα και την διάθεση για πρωτοβουλίες. Έτσι οι άνθρωποι αυτοί είναι στην διάθεση αυτών που εξαγόρασαν την δραστηριότητά τους".

–Το Πρώτο Πρωτόκολλο

Ο Ιουδαϊσμός είναι η πιο καλά οργανωμένη δύναμη στη γη. Σχηματίζει ένα κράτος του οποίου οι πολίτες είναι πιστοί άνευ όρων άσχετα από το ποιοι είναι και το αν είναι πλούσιοι ή φτωχοί.

Το όνομα που δόθηκε σ' αυτό το κράτος το οποίο υπάρχει μέσα στα άλλα κράτη είναι Παν-Εβραϊσμός.

Τα μέσα της εξουσίας του κράτους του Παν-Εβραϊσμού είναι το κεφάλαιο και η δημοσιογραφία ή το χρήμα και η προπαγάνδα.

Το Παν-Εβραϊκό κράτος είναι το μόνο κράτος που ασκεί παγκόσμια κυβέρνηση, ενώ όλα τα άλλα κράτη μπορούν να ασκήσουν μόνο εθνική κυβέρνηση.

Η κύρια εκπαίδευση του Παν-Εβραϊκού κράτους είναι δημοσιογραφική. Οι τεχνικές, επιστημονικές, λογοτεχνικές κατακτήσεις του σύγχρονου Εβραίου είναι παντού δημοσιογραφικές επιτυχίες. Οφείλονται στο υπέροχο ταλέντο του Εβραίου να δέχεται τις ιδέες των άλλων. Το κεφάλαιο και η δημοσιογραφία συνδέονται με τον τύπο για να δημιουργήσουν το πολιτικό και πνευματικό μέσον της Εβραϊκής εξουσίας.

Η κυβέρνηση αυτού του Παν-Εβραϊκού κράτους είναι άρτια οργανωμένη. Το Παρίσι ήταν η πρώτη της έδρα, τώρα όμως έχει μεταφερθεί αλλού. Πριν από το 1914 το Λονδίνο ήταν η πρώτη της πρωτεύουσα και η Νέα Υόρκη η δεύτερη. Η Νέα Υόρκη σήμερα αντικαθιστά το Λονδίνο.

Το Παν-Εβραϊκό κράτος δεν έχει μια συγκεκριμένη θέση ώστε να διατηρεί στρατό και ναυτικό. Τα άλλα κράτη του τα παρέχουν. Ήταν το Βρετανικό ναυτικό αυτό που προστάτευε την πρόοδο της Παν-Εβραϊκής παγκόσμιας οικονομίας, ή ένα τμήμα της που εξαρτάται από τη θάλασσα. Σε αντάλλαγμα το Παν-Εβραϊκό κράτος εξασφάλιζε στη Βρετανία μια ανενόχλητη πολιτική και εδαφική κυριαρχία. Κατόπιν η Νέα Υόρκη αντικατέστησε το Λονδίνο. Η αποχώρηση των Εβραίων κατά τον 19ο αιώνα εξελίχθηκε σε πλημμυρίδα μετά τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο και έκανε τις Η.Π.Α. έδρα της Εβραϊκής κυριαρχίας και επιρροής. Η "Αμερική" όπως και ο στόλος της, ο στρατός της και οι πολίτες της πήραν τη θέση της Βρετανίας σαν "ηγέτιδα χώρα του κόσμου". Αυτό σημαίνει πως ο Εβραϊσμός μετακόμισε από τη Βρετανική αυτοκρατορία στην Αμερικάνικη ήπειρο.

Όταν ο Παν-Εβραϊσμός επιθυμεί να εμπιστευθεί την κυβέρνηση των διαφόρων τάσεων του κόσμου στις εθνικιστικές κυβερνήσεις, το μόνο που ζητά είναι να ελέγχει τις κυβερνήσεις. Ο Ιουδαϊσμός ευνοεί με πάθος τις διαρκείς εθνικές διαιρέσεις του κόσμου των Τζεντίλε. Γι' αυτούς οι Εβραίοι ποτέ δεν εξομοιώθηκαν με οποιοδήποτε άλλο έθνος. Είναι ένας ξεχωριστός λαός που πάντα ήταν και πάντα θα είναι.

Ο Παν-Εβραϊσμός αντιδρά μόνο όταν κάποιο έθνος κάνει αδύνατο ή προσπαθεί να κάνει αδύνατο τον έλεγχο της βιομηχανίας του έθνους και των οικονομικών κερδών. Μπορεί να κάνει πόλεμο, μπορεί να κάνει ειρήνη. Μπορεί να διατάξει την αναρχία σε κάποιες περιπτώσεις και μπορεί να επαναφέρει την τάξη. Κρατάει τη δύναμη της παγκόσμιας εξουσίας στα χέρια του και τη χειρίζεται με τέτοιο τρόπο μέσα στα έθνη ώστε να εξυπηρετήσει με τον καλύτερο τρόπο τα σχέδια του Παν-Εβραϊσμού.

Ελέγχοντας τις παγκόσμιες πηγές των ειδήσεων ο Παν-Εβραϊσμός μπορεί πάντα να προετοιμάζει τα μυαλά των ανθρώπων για την επόμενη του κίνηση. Η μεγαλύτερη αποκάλυψη που μπορεί να γίνει είναι πως οι ειδήσεις κατασκευάζονται και πως τα μυαλά ολόκληρων εθνών δέχονται συγκεκριμένες πληροφορίες για κάποιο συγκεκριμένο σκοπό.

Όταν ο ισχυρός Εβραίος αποκαλύπτεται τελικά και οι κινήσεις του γίνονται γνωστές, τότε έρχεται η προκατασκευασμένη κραυγή περί διώξεων που η ηχώ της περνά μέσα από τον παγκόσμιο τύπο. Στην αληθινή αιτία των διώξεων (η οποία είναι η καταπίεση του λαού από τις οικονομικές πρακτικές των Εβραίων) δεν δίνεται ποτέ δημοσιότητα.

Το Παν-Εβραϊκό κράτος έχει υποτελείς κυβερνήσεις σε κάθε πρωτεύουσα. Έχοντας εκδικηθεί τη Γερμανία, συνεχίζει κατακτώντας άλλα έθνη. Η Βρετανία έχει ήδη κατακτηθεί. Η Γαλλία και η Ρωσία εδώ και πολύ καιρό. Οι Η.Π.Α. με την καλής φύσης ανεκτικότητα σε όλες τις φυλές πρόσφερε μια γη της επαγγελίας. Ο Παν-Εβραϊσμός είναι εδώ. Η σκηνή των επιχειρήσεων αλλάζει. Ο Εβραίος όμως είναι πάντα ο ίδιος δια μέσου των αιώνων.